ULTRA SF 6

Raymond F. Jones

CREIERELE CIBERNETICE

Cuvintele nu erau suficiente. Ar fi trebuit să găsească o cale de a le arăta durerea, agonia şi disperarea victimelor ciberneticii.

© 1962 by Raymond F. Jones
© ANTET XX PRESS pentru prezenta versiune în limba română

Redactor: Turturel Năstase
Tehnoredactare: Diana Șerban
Coperta: Ion Năstase

ISBN: 973-8203-50-3

Tiparul a fost executat de tipografia
ANTET XX PRESS
Filipeștii de Târg, Prahova
Str. Max Heberlin nr. 677

ÎȘI RECĂPĂTĂ ÎNCET CONȘTIINȚA.
APOI, JOHN WILKINS ȘI AMINTI.

Fusese ucis într-un accident de mașină, la munte.

Și acum era un creier, un creier cibernetic de control. Își închipui cortexul dezgolit al creierului său, o chestie cenușie, ridată, străbătută de capilare. Aceasta era întruparea lui. Restul fusese înlăturat. Rămăsese doar centrul gândirii.

Dar toată lumea știa că creierele cibernetice nu erau însuflețite.

Își dădu seama cu groază: ATUNCI CUM PUTEA FI ÎN VIAȚĂ?

CAPITOLUL I

Era întuneric, tăcere și nimic familiar; dar era în viață, și asta era bine.

Nu avea nici un drept să rămână în viață. Mașina se rostogolise pe panta de trei sute de metri de la Canion Cliff și căzuse în râul de dedesubt. Își amintea hurducăturile care parcă nu se mai sfârșeau, impactul zgomotos, violent, apoi scufundarea din ce în ce mai rapidă, bulele de aer...

Își amintea căderea finală. Fusese conștient, chiar și la sfârșit, când spuma strălucitoare a râului inundase mașina și îi rupsese de lume cu răceala ei.

Și Martha – mireasa lui timp de patru ore. Pe la jumătatea pantei își pierduse conștiința. Își amintea expresia de pe chipul ei: nu era rănită, nu sângera – era doar palidă și ținea ochii închiși.

Încercă s-o strige, să-i rostească numele, dar gura lui nu răspundea. Ochii lui nu reacționau la lumină. Nu auzea nimic.

Simțea o durere difuză; era atât de puternică, încât nu-și dădea seama ce anume îl doare. Fiecare nerv, de la extremitățile degetelor până la creier, semnala durere. O durere ca aceea provocată de cuțit sau de foc, durerea provocată de unelte ascuțite și încinse.

Se gândi că fusese sedat. Nu ar fi trebuit să fie conștient în momentul acela, dar durerea înfiorătoare era mai puternică decât drogurile.

Simțea că toate canalele nervoase din trupul lui depășiseră demult limita maximă de rezistență. Nu mai puteau purta alte informații către creierul lui, indiferent câți stimuli i-ar fi bombardat celulele îndepărtate din corp.

Iar creierul lui nu mai putea recepționa altceva. Canalele rațiunii erau blocate de mesaje ale isteriei.

Și totuși, o parte din el părea capabilă să gândească. Părea capabil să speculeze și să evalueze stricăciunile din trupul și din mintea lui.

Abia când s-a gândit la Martha micul sanctuar în care rațiunea mai funcționa încă a fost pe punctul să se prăbușească.

Se gândi că era în spital. Probabil că cineva văzuse accidentul. N-a stat mai mult de câteva minute în mașină, altfel s-ar fi înecat.

Dar de ce nu venea nimeni?

Încercă din nou să strige. La început, buzele lui refuzară să asculte. Își concentră toată puterea și reuși să articuleze numele soției lui.

– Martha! *Martha*...

Ea nu era acolo, se gândi el. Fusese și ea rănită; poate murise. Puținele celule ale rațiunii din creierul lui se împuținară și mai mult la gândul acesta.

Încercă să pipăie cu mâinile în lateral ca să vadă dacă stătea pe un pat. Nu-și dădea seama. Canalele nervoase, suprasaturate de durere, nu-i puteau transmite dacă stătea pe un cearșaf sau pe piatră. Ridică brațele în aer. Nimic. Dar cu sistemul lui senzorial atât de șubred nici măcar nu era sigur că reușise să-și miște mâinile.

Se forță și strigă iar:

– *Soră!*

Nu auzi nici un răspuns, nici o voce liniștitoare. Nu auzea absolut nimic – doar amintirea sunetului. Surzise, se gândi el.

Și orbise. Încercă să-și simtă ochii, dar nu-și dădea seama dacă erau bandajați sau nu.

Zăcu așa mult timp, încercând să-și perceapă respirația, bătăile inimii. Nu simțea absolut nimic.

Parcă ar fi fost prizonier într-un cadavru. Nu s-ar mai putea întoarce la Martha așa, o grămadă de carne fără simțuri, fără reflexe, în interiorul căreia mai trăia încă sufletul. Își dorea să fi rămas în râu. Ar fi fost mai bine dacă murea acolo. Dar acum nu voia să moară, indiferent cât de mutilat era trupul lui.

Doar că nu se mai putea întoarce la Martha. Își dorea ca fata să nu-l mai vadă niciodată, să nu știe nimic despre ce i s-a întâmplat.

Se întrebă cât timp trecuse de la accident. Cum ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat catastrofa? Fratele Marthei, Al, le oferise intimitatea cabanei lui de la munte pentru luna de miere. Tocmai mergeau spre cabană când mașina a derapat și a căzut peste parapet.

Acum ar fi trebuit să fie pe lac, în barcă, în fața cabanei. Ar fi fost lună plină; părul Marthei ar fi strălucit în lumina argintie.

Plănuiseră o cină la lumina focului de tabără, pe malul lacului.

„Dacă se arde mâncarea sau dacă intră puțin nisip în ea, o să am o scuză... N-o să poți să te plângi că ai făcut indigestie de la prima masă gătită de soția ta...", glumise ea.

N-o să mai guste niciodată din mâncarea făcută de Martha.

Încercă să doarmă, să alunge din minte gândurile, amintirile și junghiurile de durere, dar nu reuși. Își dorea să i se mai administreze o doză de sedative.

Senzațiile din trupul lui păreau să devină din ce în ce mai acute și indefinite. Nu știa sigur dacă avea ochii deschiși sau închiși.

Gemu tare, simțind explozia durerii acumulate în el. Era singur și speriat, ca un băiețel pierdut în întuneric.

Urlă când agonia ajunse la apogeu. Această ieșire îi cutremură ființa, alimentând groaza și durerea ca un foc devastator.

După o vreme, când criza luă sfârșit, se simți eliberat parțial de haos și de frică. Mintea îi era acum cuprinsă de calm, după furtuna care avusese loc în interiorul lui. Se gândi că putea să doarmă.

Dar somnul nu venea. Încercă să-și blocheze activitatea neobosită a creierului. Încercă să alunge amintirile și gândurile.

Nu reușea să adoarmă.

Se străduia ca și cum ar fi vrut să obțină un obiect tangibil, pe care l-ar fi prețuit mai mult decât orice altceva, dar somnul nu reușea să depășească barierele minții lui.

Panicat, cedă în cele din urmă și începu să strige, să urle: „Ajutor! Să vină cineva!" Spera să vină vreo asistentă, să-l sedeze ca să poată dormi. Simțea că înnebunește.

Oricum, ce fel de spital era ăsta – unde nu-i dădea nimeni nici o atenție? Încercă să se gândească unde l-au dus.

Pe drum, el și Martha trecuseră prin orașul Dixon. Era un spital micuț acolo. Sau l-ar fi putut duce înapoi la Warrenton, centrul industrial unde locuia și unde muncea. Da, mai degrabă acolo l-au dus...

Oricum, s-ar fi așteptat să fie îngrijit mai bine, indiferent de spital.

Și totuși, poate îl ajutau, într-adevăr. În starea lui aproape inconștientă n-avea cum să-și dea seama. Poate că i se administraseră o grămadă de sedative. Oricum nu le simțea din cauza durerilor înfiorătoare.

Își închipui că închide ochii. Își imagină că trage o cortină de liniște peste gânduri și amintiri, și reuși să se calmeze puțin. Simțea ceva asemănător cu odihna; dar nu adormi.

Nu putea măsura trecerea orelor și a zilelor, dar simțea că trecuse mult timp de când era prizonier în propriul trup.

Acesta era singurul mod în care se putea defini. Durerea părea să pălească – nu ca o vindecare, ci ca și cum canalele nervoase și-ar fi epuizat resursele din cauza intensității acesteia. După calmarea durerii însă apăru o senzație de ușurare.

Zăcea liniștit, orb, surd și lipsit de simțuri; se gândi că era ținut în viață prin perfuzii, dar nu le percepea.

Percepea doar gânduri disparate și amintiri.

Încercă să marcheze zilele pe un calendar imaginar. Știa că e absurd, că ceea ce presupunea el că e o zi putea fi doar o oră în realitate. Dar încercă s-o facă.

Conform calculelor lui, era în a cincea zi de întuneric și tăcere, când observă o schimbare.

Lumină. Era aproape imperceptibilă, sau poate că nervii lui optici erau prea amorțiți. Au răspuns violent la primul stimul care le-a bombardat terminațiile senzoriale.

Aproape a țipat de bucurie la această primă percepție. Parcă era lumina palidă a lunii pe un cer de noapte înnorat. Dar era lumină.

O urmări crescând în intensitate, atât de încet încât se întreba uneori dacă exista într-adevăr vreo schimbare. După câteva zile deveni mai strălucitoare, mai cuprinzătoare, mai clară și se transformă încet într-o imagine.

Când percepu o mișcare vagă își dădu seama că într-adevăr îi revenea vederea. Părea să fie chipul unui bărbat, dar nu putea să-l recunoască.

Și apoi totul dispăru, ca și cum ochii i-ar fi fost bandajați. Se întrebă ce nu fusese în regulă. Punea întrebări, dar aceeași tăcere impenetrabilă îl sufoca. Nu primea nici un răspuns. Nu auzea nici un sunet.

După o zi, lumina reveni – la fel de brusc cum dispăruse. Dar de data aceasta era clară și puternică; vedea la fel de bine ca înainte de accident.

Chiar în fața lui văzu o față familiară și prietenoasă: Al Demming, fratele Marthei – Dr. Albert Demming, cunoscutul cibernetician. Îl privea direct în ochi și avea o expresie preocupată.

– *Al!*, strigă el. Al, spune-mi ce s-a întâmplat! Martha e rănită? Al – *Al*, mă auzi? Al, uită-te la mine! Spune-mi ce s-a întâmplat cu Martha!

Deja urla cât putea, dar Albert Demming se îndepărtă ca și cum nu auzise nimic – ca si cum nici măcar nu l-ar fi văzut.

– Al! Nu pleca! Vorbește-mi. Spune-mi...

Încercă să se întoarcă, să urmărească din priviri silueta bărbatului. Nu putea; putea doar să privească drept în față, nereușind să miște măcar pupilele.

Pentru o clipă, disperarea ajunse iar la apogeu. Paralizie – paralizie atât de totală încât îi afectase toți mușchii, chiar și cei ai ochilor. Dar putea să vadă. Îi reparaseră ceva la ochi. Dacă reușiseră asta, puteau să-i vindece și mușchii paralizați. Asta însemna că munceau, că îl ajutau.

Nu înțelegea atitudinea bizară a fratelui Marthei. Nu credea că așa recomandase medicul. Poate că-i spusese lui Al să nu-l deranjeze. Poate că de aceea plecase așa, fără să-l bage în seamă.

Al venise pentru că Martha voia să știe ce se întâmplase cu el. Da, asta era, hotărî el. Acest gând îl liniști puțin. Avea o dovadă palpabilă că ea trăia și era în siguranță.

Apoi se concentră asupra priveliștii din fața lui. Era un obiect ciudat, un panou imens, acoperit de inscripții, aparate de măsură și leduri. Citi inscripțiile. Erau formule chimice. Era chimist, așa că le înțelegea. Înțelegea procesul biochimic complex și complicat pe care-l descriau. Îl studiase și el, înainte de accident.

Încet-încet, creierul lui fu cuprins de teroare în timp ce el se holba la panoul pe care nu putea să-l ignore. Îi scăpă un urlet de groază.

Acum știa unde se află.

Nu era la spital.

Urla fără încetare, nu se putea stăpâni. Abia când își pierdu cunoștința încetă să urle.

CAPITOLUL II

Dr. Albert Demming era un bărbat blond, masiv, cu ochi uimitor de albaștri. Ca inginer cibernetician șef nu era de datoria lui să supravegheze personal o instalație individuală de control, dar General Biotics era un caz aparte.

Nici Thornton Henniger, administrator-șef peste General Biotics nu era cu nimic mai prejos. Era la fel de înalt și solid – iar antipatia dintre cei doi era reciprocă.

Stăteau pe balconul îngust al camerei de control, cu spatele spre geamul care dădea spre uzina imensă. În centrul camerei, în fața lor, era instalația centrală de control, cu pereți de sticlă sterili. Exact în centrul acestei instalații, printre aparate și instalații, pe un piedestal, era o cutie de platină de numai treizeci de centimetri pătrați.

Bărbatul se uita fix la această cutie.

– N-am știut... până ieri, spuse Demming. De aceea te-am sunat. Nu pot împiedica asta ținând cont de contractele pe care le are Institutul și pe care le-au semnat John și Martha. Dar tu, ca administrator, mi le poți încredința mie. Îți garantez că le voi asigura o instalație cel puțin la fel de bună. Mi le dai mie?

Henniger își scoase trabucul dintre dinți.

– Am așteptat cinci ani astfel de contracte. De ce să renunțăm la ele acum? Institutul nu este obligat să renunțe la nici un contract, decât dacă așa vor semnatarii. Dar au murit. Nu ai nici un drept asupra lor. Și oricum, vorbești ciudat pentru un cibernetician.

– Ba am toate drepturile, spuse Al cu voce joasă. Femeia a fost sora mea. John Wilkins era soțul ei. Au murit acum opt zile, în luna lor de miere.

Henniger privi chipul încordat al lui Demming.

– Nu ai nici un drept, repetă el. Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Știam de Martha și John Wilkins, dar nu știam ce

legătură au cu tine. Credeam că Institutul va trimite pe altcineva în condițiile acestea – dar presupun că dimensiunile și unicitatea instalației necesitau atenția ta personală.

– Știi povestea uzinei, continuă Henniger. Biochem își dorește demult să centralizeze producția biotică într-o singură uzină, controlată cibernetic. Până acum a fost imposibil din punct de vedere matematic. Am descoperit în fine soluția prin cuplarea a două unități.

– *Eu* am descoperit soluția, interveni tăios Al. A fost teoria *mea* prin care am demonstrat că se poate construi o asemenea instalație. Eu am dovedit că se poate. De aceea mă aflu aici. De aceea sunt autorizat să afirm că pot garanta o instalație echivalentă dacă îmi dai mie contractele. Martha a fost sora mea, iar John mi-a fost coleg de școală. Am toate drepturile pentru că dacă nu eram eu, tu munceai încă la fabrica de duplicate.

Henniger îl privi pătrunzător, cu ochii îngustați.

– Nu ai nici un drept, repetă el.

Pronunțase apăsat fiecare cuvânt, ca o lovitură de pumn.

– Înțeleg, spuse Al aproape șoptind.

– Sunt convins că înțelegi *cu adevărat*. Cred în continuare că Institutul ar trebui să găsească pe altcineva în locul tău. Sentimentalismul de care dai dovadă nu le încălzește cu nimic pe rudele tale – și nici pe tine, de altfel. În plus, îmi face rău mie. Aspectul tehnic al muncii tale va fi afectat și dacă detectez vreo dovadă de acest fel voi cere Institutului să te înlocuiască. Sunt sigur că Institutul nu va fi deloc încântat să afle de propunerea pe care tocmai mi-ai făcut-o.

– Aspectul tehnic al acestei instalații va fi adecvat, spuse Al încet.

– Bine. Atunci nu mai vorbim de probleme sentimentale. Nu mai vreau să aud nimic despre această separare de care ai pomenit mai devreme. Nu am mai văzut o instalație nouă până acum. O separare mi se pare periculoasă. Dacă s-a întâmplat o dată, de ce nu s-ar putea repeta?

Henniger îi privi atent pe Al, încercând să depisteze pe chipul acestuia cel mai mic semn de renunțare, dar ochii ciberne-

ticianului nu trădau emoțiile zguduitoare care-l copleșeau. Vorbi cu precizie tăioasă, tehnică.

– Nu avem încă o explicație satisfăcătoare privind separarea. Mi-am orientat majoritatea studiilor exact asupra acestui aspect al ciberneticii, dar nu am descoperit nici o ipoteză viabilă. Știm că atunci când creierul este stimulat pentru prima dată, vizual sau altfel, urmează o perioadă de disociere neuronală totală, ca și cum toate sinapsele s-ar dizolva brusc. Tehnica a încercat să împiedice acest fenomen printr-o ușoară suprasolicitare electronică ce elimină blocajul respectiv și aliniază din nou sinapsele după tiparul dorit. Odată stabilit, acest tipar suprasolicitant se menține. Nu mai apar blocaje și cea mai veche instalație cibernetică de acest tip pe care o avem are deja aproape șaptezeci și cinci de ani.

Henniger privi spre cutia din spatele pereților de sticlă – o cutie suficient de mare pentru a conține un creier uman.

Își scoase iar trabucul din gură și, ținându-l în mână, spuse:

– Șaptezeci și cinci de ani, da? N-ar fi cam neplăcut să se descopere că sunt în viață? Închipuie-ți un om închis în cutia aceea – bănuiesc că poate trăi veșnic, nu-i așa? Asta dacă nu înnebunește mai întâi.

Chipul lui Al era alb ca varul. Henniger se întoarse brusc:

– Scuză-mă, am uitat. Nu e momentul să fac glume de genul ăsta. Scuză-mă, Demming.

Își îndesă trabucul la loc în gură și continuă:

– Spui că instalația asta va funcționa satisfăcător într-o săptămână?

– Da, de azi într-o săptămână va fi în stare de funcționare.

Vocea lui Al abia se mai auzea. Administratorul se întoarse, stânjenit, spre instalație.

– Atunci vin mâine aici. Vreau să văd cum elimini separarea.

Al îi urmări din priviri spatele lat până la capătul balconului și apoi pe scările de metal care duceau la nivelele inferioare.

Se gândi că făcuse o greșeală gravă presupunând că o asemenea rugăminte adresată lui Henniger ar putea avea vreun efect. Uitase de ce un om ca Henniger nu aparținea clasei nemuncitoare. Uitase că într-o lume unde nimănui nu i se cerea

să muncească oamenii ca Henniger preferau s-o facă pentru că numai așa aveau putere asupra celorlalți.

Probabil că nu mai trăia nici un om care să înțeleagă tot sistemul de funcționare al instalației. Componentele acesteia erau de atâta timp controlate cibernetic încât acești oameni muriseră fără a perpetua secretele meseriei.

Pentru Thornton Henniger, care o înțelegea cel mai puțin, acesta era un avantaj. Deși administratorul nu era în stare să descrie nici măcar unul dintre miile de componente produse de gigantica instalație chimică, el era cel care avea dreptul să aprobe sau să respingă instalarea revoluționarului control cibernetic dual proiectat de Al.

De ce puteau indivizii de genul lui Henniger să ajungă în posturi atât de puternice? Al presupunea că întrebarea aceasta nu-și va găsi răspuns decât atunci când oamenii vor deveni îngeri. Publicul auzea rareori de cei ca Henniger, îi vedea rareori. Nici nu era nevoie să-i vadă prea des; aceștia erau oamenii aleși de cei desemnați de popor.

Al se întoarse și se îndreptă încet spre scara ce ducea la nivelul principal. Se apropie de ușile duble de sticlă ale instalației centrale. Ajuns înăuntru, trecu prin labirintul de echipamente și mașinării conectate la cutia de platină.

Se lăsă în genunchi în fața aparatelor de sub cutie, cu chipul îngrijorat. Simți că-l copleșește agonia disperării. Aproape se sufoca.

Tehnicienii de afară îl puteau vedea. Se prefăcu că examinează inima de sticlă și platină care menținea fluxul de lichid nutritiv ce alimenta creierul.

– John... John, șopti el.

Se înfioră auzind un ciocănit în peretele de sticlă. Afară văzu mutrița drăgălașă a lui Kit, soția lui, care încerca să-i spună ceva. Femeia zâmbea, dar zâmbetul dispăru când îi zări expresia.

Îl apucă strâns de braț când îi dădu drumul înăuntru.

– Al, nu arăți deloc bine. De ce nu vrei să lași pe altcineva să se ocupe de asta?

– Nu pot, Kit. Trebuie să fiu alături de ei.

Femeia ezită.

– Ai dat drumul la vizual azi?

Făcu semn că da.

– Lui John. A fost exact ca la ceilalți. Am setat stimulii inițiali cât mai slab posibil. Apoi am pornit imaginea de observație pe panoul de control. A avut momentul acela de răspuns după care a înnebunit și s-a prăbușit. Nu mai e nici o îndoială, Kit. N-ar face asta dacă n-ar fi în viață!

O apucă pe după umeri, forțând-o să-și rezeme capul brunet, tuns scurt, de umărul lui. Femeia se întoarse spre el.

– Dragul meu, înțeleg cum te simți știind că ai contribuit și tu la asta, că i-ai pus chiar tu acolo. Dar o să înnebunești dacă îți mai faci atâtea griji. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, nu mai ai ce să faci. Poți încerca să previi asta pe viitor – dar nu făcându-ți atâtea griji încât să te îmbolnăvești.

– În câteva zile trebuie să pornesc excitarea vizuală la Martha. Nu pot s-o fac, Kit! Gândește-te la ea! Știe că i s-a întâmplat ceva îngrozitor. E oarbă și surdă și nu are nici un fel de mecanism senzorial. Dar are toate motivele să creadă că cineva are grijă de ea. Apoi, când pornesc stimulii vizuali și o las să vadă panoul o să-și dea seama. O să-și dea seama că e complet pierdută și abandonată. Trebuie să găsesc o cale s-o omor, să n-o las să treacă prin așa ceva... Și pe John...

– Nu!, zise Kit. Asta nu. Atâta timp cât sunt în viață mai există încă o speranță.

– Speranță! Orbi, surzi, paralizați, fără nici un fel de senzații – ce fel de speranță există aici? Trebuie să găsesc un mod de a-i omorî repede și fără să sufere.

– Au simțul văzului. Dacă ai grijă poți comunica prin mesaje scrise. Poți să le spui că știi ce se întâmplă.

– Și la ce le folosește asta – dacă e posibil? Ce fel de speranță sau consolare le aduce? Nu pot răspunde în nici un fel. Știu și ei că sunt sclavi, că fac parte dintr-o mașinărie. Știu și ei că nu există altă scăpare decât moartea. Crezi că eu *vreau* să-i omor? Dar pot trăi de zece ori mai mult ca mine dacă n-o fac. Nu există altă soluție.

Se aplecă, sprijinindu-se de șina de protecție de pe marginea instalației centrale de control a imensei uzine chimice. Kit se ridică pe vârfuri și-și trecu degetele prin părul lui.

– Poate că ai dreptate, spuse ea cu blândețe. Probabil că Martha și-ar dori să fie așa. Nu ar putea suporta timp de decenii întregi această captivitate fără să înnebunească. Dacă ar ști, ar vrea să moară cât mai repede. Dar, continuă femeia cu lacrimi în ochi, e vorba de Martha. Am iubit-o ca pe o soră, la fel ca tine...

Al ridică ochii pentru a vedea priveliștea din fața lui, echipele de tehnicieni ocupați cu controlarea instalației de transport al chimicalelor prin uzină. Văzu magazinele, fabricile și laboratoarele care alcătuiau uzina General Biotics.

– Cumva, spuse el, cumva trebuie să existe un mod de a distruge întregul concept de la baza ingineriei cibernetice practicate în prezent. În lume există peste două milioane de creiere – peste două milioane de femei și bărbați care trăiesc încă, au un suflet și sunt prizonieri, la fel ca John și Martha. Ce strigăt s-ar ridica spre cer dacă ar putea vorbi măcar o clipă! Nu se poate face nimic pentru ei, dar putem distruge sistemul care va chinui în continuare milioane de oameni. Trebuie să le explicăm cumva că e vorba de ființe vii – nu de celule nervoase moarte, așa cum au crezut atâta timp ciberneticienii.

– Vor lupta, zise Kit. Cei ca Thornton Henniger vor lupta. Ce poate face?

– M-ar omorî dacă ar ști ce gândesc!

– Cum le poți spune? Unde te poți duce?

– La Institut, bineînțeles. O să mă creadă. Cei ca Dr. Jurgens și Ryberg. Dacă reușesc să-i fac să creadă măcar pentru o clipă că acesta e adevărul vor interzice instalațiile cibernetice cu creiere umane. Dar trebuie să fiu sigur pe mine, trebuie să fiu credibil. Inginerul este cel responsabil de creiere. Orice eșec mi-ar periclita atât funcția, cât și șansa de a mă face ascultat. Dacă ambele creiere din instalația aceasta dual vor fi distruse, nu știu cum i-aș putea omorî pe John și pe Martha fără a renunța la șansa de a ataca întregul sistem.

– Atunci așteaptă, spuse Kit. Nu pot să cred că nu există nici o scăpare pentru John și Martha. Nu pot să cred că sunt morți. Trebuie să existe o cale de a face ceva pentru ei.

Îl strângea puternic de braț. Își rezemă capul de umărul lui și începu din nou să plângă.

– Sigur că da, Kit, spuse el blând. Vom găsi o cale. Mâine m-am gândit să experimentez pe John ceva ce n-am mai încercat până acum. O să cresc suprasolicitarea electronică pentru a elimina blocajul. În același timp, asta ar putea duce la diminuarea feedback-ului neuronal distructiv și a circulației gândurilor. Ar trebui să-i mai liniștească puțin mintea eliminând feedback-ul care produce nevroze și psihoze. S-ar putea să-l scutesc de o parte din agonia cu care luptă acum. În cele din urmă nu văd de ce nu le-am putea da voce. Atunci vor putea spune singuri ce vor – moarte sau viață, dacă asta se poate numi viață.

CAPITOLUL III

Când își recăpătă cunoștința primul lucru care-i veni în minte fu părul Marthei. Își aminti parfumul acestuia și senzația pe care o avea când îl mângâia. Își aminti cum o ținea cu capul sprijinit de pieptul lui și cum îi aduna șuvițele lungi, aurii, pentru a o săruta pe gât.

Încercă să-și mai amintească o vreme, pentru a alunga fluxul catastrofal de gânduri recente înainte de a lupta din nou împotriva lor, înainte ca acestea să-l chinuie iar.

Martha era înaltă și se putea spune că era mai degrabă chipeșă decât frumoasă, pentru că nu avea o frumusețe fragilă și feminină, ca soția lui Al.

John Wilkins avea – sau mai degrabă avusese, se gândi el cu amărăciune – o constituție mult mai firavă decât cei din familia Demming. Era mai scund decât Martha și parcă trupul lui era alcătuit din energie pură, nu din carne și oase.

Martha lucra, ca și el, în biochimie. O curtase în mirosurile incredibile ale produselor animale sintetizate. Își trecu în revistă amintirile, inventariindu-le cu grijă, ca și cum le-ar fi așezat într-un album de fotografii.

Martha, în halat alb, strecurându-se prin labirintul de eprubete, flacoane și microscoape din laborator.

Martha înotând, cu trupul auriu scăldat de soare.

Martha plimbându-se cu el, plină de grație, tandrețe și iubire.

Martha stând lângă el, solemnă și emoționată, șoptind jurământul de căsătorie.

Martha pe care n-o s-o mai vadă și n-o s-o mai audă niciodată...

Fluxul acumulat de emoții explodă, sufocându-l. Dar acum bariera dimpotriva fluxului acesta negativ părea mai puternică și mai rezistentă. Putea să se gândească la amintirile moarte și pierdute, la el însuși și la ce ajunsese în momentul acela – și simțea încă un cerc magic care apăra centrul gândirii raționale, unde se putea retrage pentru a se feri de flux.

Renunță intenționat la amintiri și se concentră asupra prezentului. Își impuse să se gândească la ceea ce era în momentul acela și își lăsă mintea cuprinsă de acest gând. Rațiunea lui rezistă **provocării.**

Își închipui cortexul dezgolit al creierului său, o chestie cenușie, ridată, străbătută de capilare. Aceasta era întruparea lui. Restul fusese înlăturat. Rămăsese doar centrul gândirii.

Dar nu ar fi trebuit să fie în viață; fusese ucis în accidentul de mașină de la munte.

Era un creier, un creier cibernetic de control. Însă creierele cibernetice nu erau însuflețite. Atunci de ce trăia?

Nu știa, dar dacă el trăia, atunci toți ceilalți trăiau – toate celelalte milioane de creiere cibernetice. Timp de trei sferturi de secol, neuronii cadavrelor fuseseră înrobiți pentru a sluji unei societăți în care oamenii supraviețuiau datorită mașinăriilor lor, care scuteau omenirea de toate obligațiile sale.

Și dacă neuronii nu erau morți, această civilizație era o congregație pioasă, în a cărei biserică morții vii dormeau sub piatră.

Durerea se diminuă puțin, ca și cum canalele sale nervoase ar fi cedat. Acum știa de unde provine durerea.

Tăiate de bisturiul care scosese creierul din cutia craniană, terminațiile nervoase semnalau senzațiile organelor care nu mai existau. Erau martorele-fantomă ale unui trup sfâșiat de durere pe care nu-l mai avea.

Dar erau pe moarte, se vindecau, pe măsură ce el se dezintegra încet. Mai rămânea doar creierul, esența care păstra viața și sufletul celui cunoscut drept John Wilkins.

Își aminti momentul acela în care își recăpătase conștiința, când șocul adevărului fusese prea puternic pentru ca sinapsele lui să-l îndure. Știa că își pierduse conștiința în fața insuportabilei realități. Dar acum parcă era un vis de demult, fără prea multe consecințe.

Cibernetica! Dumnezeul epocii. Zeitatea statului bunăstării.

Cuvântul îi ieșise de pe buze de zeci de mii de ori, numele unei științe, opera miraculoasă a vremurilor pe care le trăia. Cibernetica îi eliberase pe oameni – pe toți în afară de cei ca el, în afară de cei care trăiau nestiuți și înrobiți pentru totdeauna în groază și întuneric, în tăcere și agonie solitară.

Cibernetica. Era știința definită pentru prima dată cu un mileniu în urmă de către marele matematician Wiener. Împreună cu colegii săi, Wiener demonstrase asemănarea uimitoare dintre funcționarea creierului uman și cea a mașinăriilor inventate de om.

Wiener a subliniat faptul că neuronii microscopici din creierul uman funcționau la fel ca tuburile grosiere din mașinile de calcul; că studiul activității neuronale e similar cu studiul ingineriei comunicațiilor, o incursiune în transmiterea, codificarea și prelucrarea informațiilor.

Atunci fusese doar un pas – deși de o importanță inestimabilă – spre formula prezentă a ingineriei cibernetice. Dacă pionierii de pe vremuri ar fi putut vedea ziua aceea – dacă ar fi știut ceea ce știau John Wilkins și încă două milioane de creiere – ar fi renunțat cu siguranță la pista îngrozitoare pe care porniseră.

Dar cine ar fi putut să-și dea seama? Nu exista nici un cibernetician în lume care să creadă că John Wilkins trăia, că toți ceilalți trăiau.

În timpurile trecute, oamenii au tăiat pădurile și au construit fabrici în care mulțimile întunecate de mașini zgomotoase erau aclamate ca eliberatoare, ca sclave neobosite ale omenirii.

Abia când era mult prea târziu s-a descoperit că avusese loc o eroare privind identitatea sclavilor.

Generații obosite au slujit în casele lor ca în închisoare și au murit crezând că sunt martore la prăbușirea civilizației. Dar sclavia nu putea dura la nesfârșit. Au deschis ochii și au văzut cine e stăpânul, dar nu au îndrăznit să se revolte, pentru că nu cunoșteau altfel de viață decât cea de sclavi.

Cibernetica a fost zeița bună care a rezolvat problema și i-a readus pe sclavi la locul lor. Cibernetica a pus mașinile în slujba omului pentru totdeauna și l-a eliberat din lanțuri. Omul nu mai era legat de roți și de manete. Sunetul vocii lui putea comanda mașinăriile și acestea se supuneau fără greșeală.

John se gândi la ziua aceea istorică, de acum patru secole, când fusese pusă în funcțiune prima fabrică de automobile complet automatizată. Ecranele de televiziune au arătat lumii

momentul magic în care materia primă s-a transformat în vehicule finite în fabrica imensă în care nu exista nici un suflet de om. Mașinile acelea nu fuseseră atinse decât de mâna divină a zeiței bune – cibernetica.

Afară, cincizeci de muncitori disponibilizați priveau scena cu amărăciune. Nu erau dispuși să mulțumească nimănui pentru că fuseseră eliberați din sclavie. Vedeau doar că stăpânul lor fusese înfrânt și că nu le mai putea asigura mâncare și locuință.

Au atacat uzina și când au fost respinși, au lăsat în urmă două mii de morți.

Au fost vremuri grele, dar nu atât de grele pe cât ar fi putut fi – căci oamenii visau chiar și atunci la un stat ideal al bunăstării. Atâta doar că nu înțeleseseră încă faptul că cibernetica era cheia spre împlinirea scopului lor.

La două secole după înființarea primei fabrici automatizate, adevăratul stat al bunăstării apăruse în realitate, în cele două Americi. După încă jumătate de secol, se întinsese în toată lumea.

Au existat doar câțiva oameni care au știut că statul bunăstării aproape s-a prăbușit în cel de-al treilea secol de la înființare. Aceștia erau ciberneticienii care mai înțelegeau încă modul de funcționare al mașinilor pe care le construiseră.

Pe vremea lui Wiener se știa că există dimensiuni limitate pentru funcționarea oricărei forme de organizare. În natură, la fel ca în ingineria umană, există întotdeauna o limită superioară pe care nici o structură sau formă de organizare n-o poate depăși fără să se prăbușească.

La copaci, sistemul care transportă apa și substanțele hrănitoare de la rădăcină spre ramuri este cel care stabilește cât de înaltă poate fi planta. La animale sunt picioarele, care susțin greutatea corpului. La clădiri, aria ocupată de spațiul ascensorului este cea care face imposibilă depășirea unei anumite înălțimi. Și peste niște limite generoase, dar finite, orice structură se prăbușește din cauza propriei greutăți.

În cazul ciberneticii, acuratețea funcționării putea fi menținută doar prin instrumente de control masive.

Computerele care înlocuiau gândirea umană ajunseseră imense, niște cuburi pline de milioane de tuburi vidate, legate între ele, care îndeplineau nenumărate comenzi.

Aceasta a fost problema cu care s-au confruntat primii cibernetic ieni ai statului bunăstării. Mașinile crescuseră la dimensiuni insuportabile. Fabricile deveniseră atât de mari și problema controlului cibernetic era atât de acută încât tot sistemul era pe cale să se prăbușească, împreună cu tânărul stat al bunăstării. Totul risca să intre în istorie ca un experiment nereușit, iar oamenii puteau fi nevoiți s-o ia de la capăt cu truda fizică și intelectuală care-i înrobise mai devreme.

Dar se știa de patru sute de ani că neuronii din creierul uman îndeplineau aceleași funcții ca tuburile vidate.

Când situația devenise critică, cibernetic ienii au efectuat substituirea.

John cunoștea istoria acelei munci intense de cercetare. O auzise deseori de la Al, care venera această știință cu afecțiune fanatică.

Existaseră și adversari, atât la nivel tehnic, cât și la nivel moral, dar toți fuseseră respinși destul de ușor. Problemele tehnice fuseseră cele mai dificile.

Publicul era obișnuit demult cu instituții precum băncile de sânge și de organe, precum și cu depozitarea și utilizarea diverselor părți ale corpului uman. S-a obișnuit repede cu ideea folosirii creierului uman în construirea unei mașini.

Primul creier utilizat astfel a fost cel al unui tânăr fizician strălucit care murise într-un accident. Chiar cu o zi înainte își exprimase dorința de a participa la un astfel de experiment. Soția sa a fost de acord cu folosirea creierului lui.

Funcționase. Funcționa încă. Creierul uman, care încăpea într-un recipient de doi litri, înlocuise mașinile electronice de mii de metri cubi.

Timp de șaptezeci și cinci de ani funcționase ca ingredient complex în mașinile nemiloase care-l comandau și pe care le comanda pentru a rezolva problemele industriei și ale comerțului.

John își aminti numele acestui fizician: Carter Marien. Avea un nume ciudat, care-i rămăsese în minte. Se gândi la Carter Marien.

Șaptezeci și cinci de ani ca prizonier în iad.

Erau morți, ciberneticienii afirmaseră asta încă de la început. Activarea neuronilor era identică cu încordarea mușchilor unui picior de broască sub efectul curentului electric.

Dar ceea ce nu înțeleseseră niciodată era natura vieții și a gândirii înseși. Nu știau că activarea neuronilor, conform cerințelor ciberneticii, era echivalentă cu menținerea vieții în canalele nervoase.

Ciberneticienii înșiși au fost cei care au sesizat primii ce lucru îngrozitor făcuseră. Dar nu aveau de unde să știe: nimeni nu le putea spune. Prizonierii muți ai întunericului nu aveau cum să vorbească. Puteau doar să trăiască – și să spere să moară.

Durerea intensă a lui John părea să dea înapoi; refugiul îngust în care se adăpostise rațiunea se extindea, acoperind zonele chinuite până atunci de groază și durere. Era un sentiment binefăcător de creștere, de pace. Nu îl înțelegea, dar se bucură de el.

Doar gândurile despre Martha tulburau pacea care se instaura încet-încet în mintea lui.

Semnaseră împreună contractele cu Institutul de Cibernetică. Trecuseră acolo clauza bizară prin care contractele lor nu puteau fi vândute sau înstrăinate decât împreună. Asta însemna că dacă ea murise, creierul ei se afla undeva pe teritoriul imens al uzinei General Biotics. Știa unde se află datorită formulelor de pe schema de control. Descriau procesul creat de el. Biotics îl utiliza.

Își aminti chipul greoi al administratorului Thornton Henniger, care se afla întâmplător în Institut în ziua în care el și Martha semnaseră contractele.

Henniger râsese din toată inima: „Noii mei angajați! Am depus o cerere pentru cumpărarea contractelor voastre, să știți, și aș dubla oricând prețul dacă aș ști că vă pot pune la muncă cu o zi mai devreme. Instalația noastră de control așteaptă de cinci ani un contract ca al vostru".

„Mai bine nu stați după noi", glumise Martha. „O să muriți de bătrânețe. Avem de gând să ne retragem într-o vilă pe Marte la nouăzeci de ani".

„Bine, aveți grijă de bunurile mele", îi sfătuise jovial Henniger.

Înainte de accident, John nu se gândise prea mult la faptul că Institutul de Cibernetică era extrem de mulțumit să primească contracte ca cel al lui și al Marthei. Ciberneticienii înșiși recunoșteau că nu înțelegeau pe deplin de ce se întâmpla acest fenomen, dar conta mult ce fel de creier era plasat în instalația de control.

O persoană care studiase chimia toată viața, ca John sau ca Martha, avea un creier mult mai potrivit decât un neprofesionist pentru controlarea unei uzine chimice gigantice, precum General Biotics. Creierul unui expert suporta un volum mult mai mare de semnale de control.

Condiționarea sinapselor și tiparelor neuronale, spuneau ciberneticienii. Suna foarte bine atâta timp cât nu știai că aceste creiere de control trăiau încă și ascundeau în cortex sufletul unui om.

Trebuia să afle ce se întâmplase cu Martha. Trebuia să afle dacă fusese înrobită și ea într-o asemenea instalație monstruoasă. Dar nu-și putea imagina nici o cale de comunicare cu lumea exterioară.

Toate strigătele lui din ultimele cinci zile, urletele pe care le scosese când își dăduse seama ce se întâmplă nu fuseseră decât activitate neuronală pe tipare normale. Nu existase nici un sunet, nici un fel de sunet, pentru că nu avea voce.

Nu putea face absolut nimic pentru a transmite vreun mesaj lumii exterioare; nu putea face nici o mișcare, nu putea scoate nici un sunet.

Majoritatea prizonierilor au înnebunit deja, se gândi el. Ani întregi de singurătate și nesomn – știa că nu va mai avea niciodată parte de somn. Chimicalele care-i hrăneau creierul înlăturau nevoia de somn, dar nu puteau înlătura oboseala disperării.

Totuși, senzația de extindere și stimulare a activității mintale creștea. Ea însăși crease un sentiment de panică, pentru că nu o înțelegea. Știa că nu avea dreptul la nici un pic de pace. Nebunia și panica erau singurele stări normale într-o asemenea solitudine.

Dar undeva, în adâncimile creierului său, atât de mic și slab încât își închipui că era emis de un singur neuron, apăru un sentiment de speranță. Îi șopti un gând pe care se străduí să-l alunge, **dar nu reuși.**

Exista un răspuns, se gândi el. Nu știa când, nu știa cum, dar într-o zi va scăpa din această închisoare. Nu era suficient de neajutorat; închisoarea aceea nu era suficient de puternică pentru a-l ține acolo la nesfârșit. Va scăpa și va zdrobi sistemul care se construise pe fundația putredă a sclaviei. Dacă un singur om trebuie să devină sclav, atunci să devină toți – altfel, libertate pentru toți!

N-aveau decât să revină la instalațiile electronice de control care se prăbușiseră pe vremuri. Asta însemna că oamenii vor fi din nou nevoiți să muncească – câteva ore din viață – dar puteau s-o facă.

Și *o vor face*! Cine ar ezita știind că propriul confort îi poate condamna prietenii sau rudele la o soartă îngrozitoare? Cine și-ar putea imagina cu sânge rece că fiul sau soția sau soțul sunt prizonieri pentru totdeauna în cutiuța de platină din instalațiile de control?

Trebuie ca totul să se facă cu grijă, se gândi el. Dezvăluirea adevărului nu putea fi bruscă, trebuia pregătită atent. Altfel, întreaga structură de instalații de control putea fi asaltată și distrusă de mulțimi furioase.

Trebuia să aibă loc o înlocuire lentă și ordonată, odată cu educarea gradată a publicului. Tranziția se putea face fără incidente dacă era atent planificată.

Uzina la care lucra el nu trecuse încă la genul acesta de control. Nu înțelegea prea bine procesul prin care instrucțiunile erau transmise de pe o bandă magnetică complexă într-un convertor care le transmitea apoi creierului. În schimb, creierul, prin sute de mii de conexiuni nervoase, funcționa în așa fel încât să execute comenzile de pe bandă, la fel ca milioanele de tuburi vidate de pe vremuri.

Se întrebă cum ar fi stimulul benzii magnetice. Se întrebă dacă-l va resimți ca pe o durere. Se întrebă dacă-l va putea controla voluntar – dacă putea provoca perturbări în procesul de producție prin propria voință. Nu, probabil că nu putea face

asta. Ar fi făcut-o alții înaintea lui; ar fi distrus mașinile în revolta lor disperată.

O schimbare bruscă în peisajul monoton din fața lui îi atrase atenția. Cineva apăruse în fața panoului de control. Deși stătea cu spatele spre creierul lui John, John ar fi recunoscut oriunde spatele acela lat și ceafa blondă.

Era tot Al. Făcea ceva la panou.

Din instinct, John încercă să vorbească, să strige spre fratele Marthei. Comanda nervoasă pornise înainte ca rațiunea lui să anuleze acest impuls.

Sesizase comanda nervoasă pornind spre organele care nu erau acolo, spre buzele pe care nu le mai avea. Și povara catastrofei păru să-i copleșească din nou mintea. Reuși cu greu să alunge această senzație, căutând noile senzații de pace și confort pe care le descoperise înainte.

Atunci Al se întoarse. Privea drept spre celulele cu conuri și bastonașe ale creierului lui John. Pentru o clipă, John nu înțelese. Avu senzația bolnăvicioasă că se uita printr-o fereastră în spatele căreia nu putea fi văzut de nimeni.

Apoi văzu ce făcuse Al. Lipise de panou o hârtie cu câteva rânduri bătute la mașina de scris. John îl privi pe Al și sesiză rugămintea mută din ochii acestuia. Al își mișca buzele, spunea ceva.

Se concentră imediat asupra hârtiei atârnate de panou. Văzu primele cuvinte.

Știu că trăiești, John.

– Al – Al...

Nu încercă să-și stăpânească impulsul de a striga. Simți lacrimi fierbinți curgându-i pe obraji, deși nu mai avea chip sau lacrimi.

– Martha, spune-mi despre Martha, Al!

Citi din nou cuvintele:

Știu că trăiești, John. Bănuiam de câteva luni că creierele cibernetice sunt în viață, dar n-am îndrăznit să prezint cuiva teoria mea înainte de a fi sigur. De aceea am încercat să vă conving, pe tine și pe Martha, să nu semnați contractele acelea.

Totuși, nu mi-am închipuit niciodată că s-ar putea întâmpla așa ceva atât de curând. Nu știu încă ce pot face pentru tine.

Dar voi găsi o cale de scăpare, John. Jur că o voi găsi. Ai răbdare și ai încredere în mine, pentru că eu știu că nu ești mort.

Mă duc la conducerea Institutului. Informațiile mele sunt complete. M-ai auzit vorbind despre blocajul de adaptare. Acum știi despre ce e vorba – despre șocul aflării adevărului, pe care mintea ta nu poate să-l suporte. Și acesta e o dovadă că trăiești. Electroencefalogramele o demonstrează.

Nu va fi ușor să-i conving pe directorii politici și economici din conducerea Institutului, dar controlul cibernetic trebuie să înceteze.

Poate că nu vrei să rămâi în viață, John. Nu pot să-mi închipui ce simți acum, dar voi face cumva să-ți dau o voce. Dacă vrei să trăiești, atunci voi încerca să-ți asigur o existență suportabilă. Dacă nu, sistemele de alimentare pot fi întrerupte oricând.

Sper că te-ai consolat cât de puțin aflând că nu ești singur și abandonat, așa cum au fost ceilalți. Martha...

Al smulse brusc hârtia, o mototoli și o băgă în buzunar. Se întoarse și-și făcu de lucru la panou. John nu știa ce se întâmplase. Numele soției sale îi ardea în minte, dar nu apucase să citească ce scrisese Al despre ea.

Strigă, neputincios:

– Martha – Al! N-am terminat. Ce e cu Martha?

Atunci văzu figura lui Thornton Henniger. Simți că i se încețoșează privirea din cauza urii irațională. Își aminti de ziua când Henniger le spusese: „Aș dubla oricând prețul dacă aș ști că vă pot pune la muncă cu o zi mai devreme".

Dar furia nu era o soluție, își spuse el. Se liniști puțin. Paradoxal, simți o revigorare nebunească, o putere și o libertate pe care nu le mai simțise până atunci.

Trebuie să existe o soluție, își spuse el, de data aceasta cu convingere. Chiar dacă era nevoie de un miracol, măcar știa că nu e singur. Al o să-l ajute. Împreună, vor avea putere să facă acel miracol.

CAPITOLUL IV

Institutul de Cibernetică avea sediul într-o clădire cenușie, fără geamuri, în orașul Warrenton. Lui Al i se păruse întotdeauna că această clădire seamănă cu una din cutiile de platină care adăpostesc creierele cibernetice de control, cu un cub de un milion de ori mai mare, din care cablurile de date se extind în toată lumea.

Acum, când se apropie din nou de clădire, simți cât de înspăimântător de corectă era analogia aceea. Sub autoritate guvernamentală, Institutul deținea controlul total asupra ciberneticii din întreaga lume.

Doar Institutul era autorizat să încheie contracte cu indivizii care doreau să-și doneze creierul pentru uz cibernetic după moarte. Doar Institutul putea emite aceste contracte și singurii beneficiari erau uzinele autorizate de guvern care fabricau bunuri sau aveau licență pentru alte activități benefice pentru întreaga lume.

Zorii reci și cenușii îl făceau pe Al să perceapă altfel clădirea care găzduia centrul de control al statului bunăstării.

Statul bunăstării, se gândi el cu amărăciune. Poate că nu era mai rău, dar nici nu era cu nimic mai bun decât nesfârșita succesiune de visuri pe care le-a avut omenirea încă de la începutul istoriei.

Nu pretindea că are altă soluție, și era sigur că nimeni n-o are. Dar știa că filosofia epocii sale era superficială, dominată de indolență și de apetite nesătule. Dreptul la alocație, care asigura oamenilor cele necesare vieții de la naștere până la moarte nu inspirase o gândire mai profundă sau o înțelegere mai amplă. În fiecare an, tot mai puțini tineri alegeau să muncească pentru a obține venituri independente de guvern.

Singurul lucru care ar fi putut salva rasa de la decăderea actuală era explorarea interstelară și colonizarea altor planete.

Dar această speranță firavă fusese măcelărită de monstruoșii săi frați, căci și ea se născuse în aceeași generație cu cibernetica și cu statul bunăstării.

Oamenii ajunseseră până pe Pluton și timp de vreo două generații făcuseră progrese. Fuseseră create șase colonii inutile, una pe Lună, două pe Marte și trei pe Venus.

Dar asta a fost tot. Patru sau cinci nave pe an plecau încă în expediție, dar aceste călătorii erau considerate destul de primitive și oarecum stupide. Statul bunăstării eliminase toate cauzele care-i puteau face pe oameni să privească spre stele.

În schimb, existau instituții fantastice, precum Societatea pentru Pericole Artificiale, care se răspândea vertiginos în toată lumea.

Era un sistem bolnav. Nu cunoscuse niciodată altul, dar istoria povestea că existaseră vremuri mai bune, vremuri când oamenii trebuiau să facă mai mult decât să deschidă gura și să întindă mâna, așteptând ca totul să-i vină de-a gata. Se gândi că descoperirea lui putea duce în cele din urmă la prăbușirea statului bunăstării. Dacă așa era, atunci nu se întâmpla nimic altceva decât sfârșirea unei epoci de lene nemeritată și de umanitate irosită.

Tremura în burnița rece care începuse și își strânse haina pe el. În ziua aceea erau puțini pietoni la suprafață. Majoritatea preferau luxul călduros al străzilor și grădinilor subterane sau mașinile rapide care-i purtau fără efort de la o clădire la alta.

Traversă strada, ținând capul aplecat din cauza vântului și intră în clădirea Institutului. Înăuntru, aerul plăcut parfumat și grădina spațioasă din holul central păreau să aparțină altei lumi. O echipă de muncitori de la Institut se relaxau în grădină.

Al îi salută scurt, ignorând zâmbetele celor care se holbau la silueta lui ascuțită și la pălăria trasă peste ochi.

În corpul de birouri și laboratoare găsi doi dintre cei șase șefi de echipă lucrând deja. Ross Carl, șeful grupului și Mahlon Folger erau tineri, serioși și plini de imaginație.

– Comitetul te caută de zece minute, spuse Ross. N-am știut că e ședință azi.

Al își scoase haina.

– Nici ei n-au știut – până aseară. Eu le-am spus să se întrunească. Dar mai aștept zece minute. Îi mai las să fiarbă.

Cei doi asistenți îl priveau solemn din pragul biroului.

– În dimineața asta scoatem pe masă rezultatele cercetărilor noastre?, întrebă Ross.

Al făcu semn că da. Se îndreptă spre birou și își aranjă hârtiile de care avea nevoie. Le examină rapid, sprijinit de birou.

– Nu mi-e jenă să recunosc că mi-e frică, spuse el. Nu se știe ce explozie se poate declanșa din cauza concluziilor noastre.

– Ar trebui să știi că tocmai am descoperit ceva, spuse Ross precipitat. N-am știut de ședință, altfel ți-aș fi spus mai devreme, deși nu eram nici eu sigur până aseară.

– Ce s-a întâmplat?

– Dosare – am fost la arhivă să caut ceva și am găsit dovezi că toate contractele cu membrii comitetului au fost anulate. Se pare că nu mai e valabil nici unul.

Al îl privi insistent.

– Asta *poate* să însemne că știu și ei.

– Când au fost anulate contractele?

– Acum vreo trei ani – toate la câteva zile diferență unele de altele.

– Atât de demult!, șopti Al. Și dacă într-adevăr știu și ei, n-au luat nici o măsură...

– N-ar fi mai bine să aștepți puțin?, sugeră Mahlon. S-ar putea ca ei să știe mai mult decât noi.

– Am așteptat deja prea mult, spuse Al cu amărăciune. Am aflat ce contracte folosește General Biotics: pe cele ale lui John și Martha.

– Îmi pare rău, murmură Ross. Cred că într-adevăr am așteptat prea mult.

– Ca măsură de precauție, spuse Al, vreau să adunați toate notițele și dosarele din proiectul nostru. Cât timp eu sunt la ședință duceți-le la mine acasă și spuneți-i soției mele să le ascundă în biroul meu. Dacă vor încerca să ne înlăture ne vom face ascultați în altă parte. Nu pot face altceva decât să mă dea afară din Institut dacă nu le place ce am de spus.

– Atunci ai grijă, zise Ross. Noroc!

Comitetul era alcătuit din trei secțiuni separate. Erau reprezentanții guvernului, care nu știau nimic despre știință în general și despre cibernetică în special. Mai erau economiștii, la fel de ignoranți într-ale științei, care planificau abundența statului bunăstării. În fine, a treia secțiune era alcătuită din cibernetici, în special din administratori bătrâni, care lucraseră în cercetare în tinerețe.

Aceștia nu percepeau prea mult natura politică sau economică a muncii lor. Se enervau din cauza presiunilor continue ale celorlalți membri, care-i împiedicau să aprobe experimente fantastice pe care ar fi vrut să le facă cu materialele din Institut.

Dr. Albert Demming era un personaj atipic în comparație cu ceilalți membri ai comitetului. Lucrase suficient de mult în cercetare pentru a fi privit cu respect în înaltele cercuri științifice. Pe de altă parte, studiase suficient de mult ingineria pentru a vorbi în cunoștință de cauză despre aspectele economice și politice ale cibernetici.

Se uită la ceas în timp ce se îndrepta spre sala de conferințe, aflată la capătul holului unde-l lăsase ascensorul.

Argumentele lui bine gândite erau date peste cap de descoperirea lui Ross. Ce ar putea însemna anularea contractelor membrilor comitetului – ce altceva să însemne decât că știau adevărul despre creiere?

Și dacă așa era, atunci de ce îi ascunseseră acest adevăr lui, numai lui? Era unul dintre ei – în calitate de consilier inginer era membru cu drepturi depline în comitet.

Și totuși, rareori se apropia de sala de conferințe fără a avea o senzație de disconfort. El era inginer – nu avea ce să caute alături de economiști și politicieni.

În ziua aceea nu se simțea deloc vinovat – dar îi era frică.

Ceilalți tocmai se așezau la masa lungă și masivă când intră în sală. Pereții verzi ai camerei păreau reci.

Unii dintre cibernetici rămăseseră lângă ușă, discutând, până când ajunse și el acolo. Le strânse mâna celor din jur.

– Am auzit că ai ceva important să ne spui.

Dr. Ryberg, specialist în sinteza neuronală, îl apucă de braț pe Al și îl conduse spre masă.

– Senatorul Viele pare prost dispus în dimineața asta – ca de obicei. Unele din propunerile lui nu prea sunt pe placul Congresului. Nu ai șanse să fie de acord cu ceea ce ai de spus, așa că încearcă să te exprimi suficient de clar pentru creierul lui.

– O să-l țin aici toată ziua dacă e nevoie, mormăi Al. El e unul dintre cei care *trebuie* să înțeleagă ceea ce am de spus.

– Atunci ai milă de noi și nu ne include în discuție, dacă vrei să te iei de gât cu el, se încruntă Ryberg.

Dr. Seymour Jurgens, bătrân, cu părul alb, fusese un cibernetician renumit în tinerețe. Acum președinte al comitetului director al Institutului de Cibernetică, se ridică în picioare și bătu ușor în masă pentru a atrage atenția.

– Această ședință specială a comitetului director al Institutului de Cibernetică s-a întrunit la cererea consilierului nostru inginer, Dr. Albert Demming. Nu avem alte probleme de discutat. Prin urmare, îi vom da cuvântul domnului Demming.

Al se ridică de pe scaun și privi grupul de bărbați. Douăzeci și șase. Împreună, ei formau cea mai puternică organizație politică în afară de Congres.

Luați separat, nu erau impresionanți, se gândi Al. În orice alte circumstanțe, ar fi fost niște adversari slabi, dar aici erau protejați de puterea pe care le-o conferise statul bunăstării – putere pe care el personal se îndoia că o foloseau cu înțelepciune.

Dr. Jurgens, Dr. Ryberg, Dr. Benson – contase pe înțelegerea lor, pe sprijinul lor. Fiecare dintre ei își anulase în secret contractul care permitea folosirea creierului lor în scopuri cibernetice după moarte? Se întrebă cum arătau și cum se simțeau acești oameni măreți în momentul în care ceruseră anularea contractului.

– În vreo cinci sute de ani, spuse încet Al, știința ciberneticii s-a născut din revolta împotriva unei gândiri extremiste. S-a dezvoltat în timp, atât teoretic, cât și tehnologic și acum, în fine, a ajuns la sfârșitul primului ciclu din istoria ei – la polul opus al gândirii din care a luat naștere.

Când au apărut primele idei ale ciberneticii, gândirea dominantă în biologie era cea a vitaliștilor, care considerau că

principiile biologice nu puteau fi cercetate de științele fizice. Principiile biologice erau axiome, nu necesitau explicații fizice, chimice și, în general, nu puteau fi studiate analitic.

Astăzi, la celălalt capăt al mișcării pendulului, nu mai există axiome biologice. În cibernetică, am cucerit și ultimul bastion prin cunoștințele pe care le avem despre creierul uman. L-am studiat până la ultimul neuron. Putem efectiv să stimulăm oricare din miliardele de celule ale creierului și să vedem cum funcționează.

Colegii lui ciberneticieni îl ascultau cu atenție, urmărind construcția discursului său pentru a intui ceea ce urma să comunice de fapt. În schimb, reprezentanții guvernului se foiau pe scaune, neliniștiți.

Senatorul Viele, președintele secțiunii Congresului zise brusc:

– Știm foarte bine toate aceste lucruri. Nu puteți să vorbiți mai precis despre subiectul pentru care ne-ați chemat aici?

– Imediat, domnule senator!, spuse Al pe un ton calm. Vă aduc la cunoștință că am adoptat multe ipoteze nesigure în graba noastră de a ajunge la capătul ciclului.

De exemplu, nu am reușit să determinăn care factori organici constituie fenomenul vieții. Putem cartografia și duplica fenomenele fizice și chimice produse de numeroși neuroni din creierul uman. Dar nu putem în nici un fel să depistăm prezența sau absența vieții în organismul uman, cu excepția manifestărilor evidente de activitate sau dezintegrare din partea organelor înseși.

Putem declara un organism „mort", dar putem demonstra cu ușurință prezența celulelor „vii" mult timp după aceea. Știm că în ingineria cibernetică este extrem de important să hrănim și să regenerăm neuronii creierului înainte de o dezintegrare masivă a acestui organ. Spunem că celulele rămân „vii", dar organismul însuși este „mort". Și ne dovedim teoriile prin nenumărate încercări de a resuscita întregul organism.

Și totuși nu am reușit să definim viața sau să punctăm condițiile existenței sale.

Unul din fenomenele ingineriei genetice reprezintă o provocare pe care nu o mai putem ignora. Mă refer la așa-numitul blocaj de adaptare. În cel puțin nouăzeci și cinci la sută din instalațiile noastre apare o perioadă de blocaj total de funcționare după primul stimul vizual. Am adunat peste o mie cinci sute de encefalograme ale creierelor în timpul acestei perioade de blocaj. Studierea lor nu permite decât o singură concluzie.

Blocajul nu este un fenomen specific celulelor nervoase manipulate prin impulsuri electrice, așa cum se întâmplă la țesutul muscular mort. Este un fenomen care nu poate avea loc decât într-un organism viu!

Privi chipurile celorlalți și nu văzu nimic. Nu păreau deloc șocate de afirmația lui. Știau, se gândi el, dar nu înțelegeau.

Cuvintele nu erau suficiente. Ar fi trebuit să găsească o cale de a le arăta durerea, agonia și disperarea victimelor cibernetice.

Senatorul Viele și colegii săi păreau ușor jigniți. Dr. Jurgens părea neliniștit într-un fel pe care Al nu-l înțelegea. Omul de știință se uita în toate părțile, la colegii lui, evitând de fiecare dată privirea lui Al.

Peste tot în jurul mesei lumea era perplexă, îngrijorată, neliniștită, dar nicidecum șocată și îngrozită, așa cum sperase el.

Lovi cu pumnul în masă.

– Domnilor, înțelegeți ce înseamnă asta? Două milioane de bărbați și femei – trăiesc, gândesc, torturați de disperare, condamnați la o sclavie eternă în interiorul mașinăriilor noastre!

Aceste creiere cibernetice nu sunt simple bucăți de carne moartă. Sunt încă ființe umane.

Parcă ar fi vorbit cu pereții. Tăcerea lor îl speria. Nu vorbea nimeni. Încercă să prindă privirea lui Ryberg, să-l provoace la comentarii, dar colegul lui se uita în jos, la masa galbenă din lemn. Nu se auzea decât zgomotul picioarelor târșâite și foșnetul hârtiilor.

– Domnilor, în numele umanității trebuie să abandonăm practicarea controlului cibernetic. Din acest moment trebuie să renunțăm la toate contractele pe care le deține Institutul și

să începem un program de control electronic care să-l înlocuiască pe cel actual. Trebuie să stabilim un mod de a comunica cu cei pe care i-am înrobit și să-i omorâm, dacă asta vor, sau să-i ținem în viață în condițiile cele mai bune pe care le putem oferi.

Acum era mișcare. Parcă ar fi așteptat cu toții o soluție pe care să le-o ofere el.

Dr. Jurgens vorbi primul:

– Ești dispus să renunți total la controlul cibernetic și la cercetări din cauza acestor dovezi pe care le-ai descoperit?

– Nu folosesc la nimic dacă sunt într-adevăr „morți". Și nu avem nici un drept să impunem o asemenea sclavie – nici măcar în cazul celor care ar fi murit oricum fără munca noastră.

– Ți-ai pus vreodată problema că această prelungire a vieții poate fi binevenită? Ești sigur că nu ne sunt recunoscători?

Al neagă încet din cap.

– Sunt foarte sigur. Există măcar unul dintre voi dornic să se bucure de această prelungire a vieții în asemenea condiții? Există măcar unul dintre voi dornic să afle că e orb, surd, mut, izolat complet de oameni pentru eternitate?

Își roti privirea peste chipurile încordate.

– Nu văd nici o reacție de bucurie. Știți că vă puteți bucura cu toții de acest extaz etern. Trebuie doar să încheiați un contract cu Institutul de Cibernetică și vă asigurați o viață aproape veșnică – în iad! Câți dintre voi au profitat de această șansă minunată? Dumneavoastră, domnule senator? Dr. Jurgens?

Încă nu văd nici o reacție. Poate că nu mă credeți. Poate că nu credeți că acești oameni trăiesc încă. Dar dacă e așa, mă întreb câți dintre voi au încheiat contracte cu Institutul. La un moment dat, toți, în afară de cinci, aveați contracte. Acum am aflat că toate au fost anulate. De ce?

Brusc, își dădu seama că are dreptate. Înțelegea acum privirile furișe, neliniștea și stânjeneala lor.

– Știați adevărul de mult timp! Cercetările voastre l-au dovedit mult înainte ca eu să am confirmarea. Nu-i așa, Dr. Jurgens?

Președintele aprobă din cap.

– Probabil că ai observat data anulării contractelor noastre. Atunci ne-am convins că așa e.

Al îi privi pe rând.

– Nu înțeleg, spuse el, de ce n-ați luat nici o măsură. Sunteți chiar atât de cruzi încât să condamnați conștient sute de mii de oameni la înrobire cibernetică și mulțumindu-vă să vă scăpați pielea?

– Poate că suntem cruzi, spuse încet Dr. Jurgens. Am luptat îndelung cu propriile conștiințe – aceia dintre noi care încă au așa ceva, adăugă el încruntându-se la senatorul Viele. Însă după multe discuții am ajuns la concluzia că trebuie să continuăm controlul cibernetic. Există argumente pro și contra deciziei noastre.

– Ce argumente pot exista *pentru* această decizie?, întrebă Al furios. Sora mea e una dintre persoanele pe care le-ați condamnat astfel! Dați-mi măcar un argument!

– Trebuie să luăm în calcul o lume întreagă, zise Jurgens cu voce joasă. Îl las pe Dr. Armish să vă arate ce s-ar întâmpla cu această lume dacă acceptăm soluția dumneavoastră.

Al întoarse brusc capul. Economistul era un individ ale cărui tertipuri le ura.

Fața alungită a Dr-lui Armish părea imperturbabilă.

– Rezultatul imediat al acestei propuneri ar fi decăderea puternică a economiei mondiale. Ar amenința însăși concepția statului bunăstării. Civilizația, așa cum o știm noi, n-ar avea cum să supraviețuiască întoarcerii la conceptul câștigului fizic, bazat pe performanțe umane directe. La asta ar duce propunerea dumneavoastră.

Nu se poate să nu știți cât de aproape de prăbușire a fost statul bunăstării chiar înainte de inaugurarea controlului cibernetic. Nu poate fi înlocuit adecvat prin controlul electronic. Ca inginer, știți asta mai bine decât mine. Și nu ne putem permite să luăm nici o decizie care să amenințe statul bunăstării. Este cea mai bună structură politică și economică creată vreodată de mintea omului.

Alocația ca drept inalienabil este adânc înrădăcinată în concepția oamenilor. Renunțarea la acest drept ar însemna să ne

întoarcem la sălbăticie, la concurența din vechile sisteme economice. Siguranța că nu va exista o astfel de decădere merită sacrificarea celor două milioane de oameni care vă preocupă atâta.

Și pot să adaug că nu ne oferiți nimic altceva decât presupuneri? Nu ați reușit să comunicați cu nici unul din aceste creiere de control. Doar ați presupus sentimentele pe care le-ar putea avea. Nu știți nimic sigur.

– *Sunt* ființe umane, spuse Al apăsat. E chiar atât de greu să le extrapolăm reacțiile în asemenea condiții?

– Nu ne-ați oferit decât ipoteze, repetă Armish.

Senatorul Viele interveni și el.

– Noi, în guvern, spuse el pe un ton afectat, ne-am minunat întotdeauna de naivitatea voastră, a inginerilor și a oamenilor de știință, de care am fost dependenți atâta timp. Vă mândriți cu aptitudini raționale, cu capacitatea de a gândi abstract pornind de la câteva realități concrete.

Niciodată nu mi-am descoperit astfel de talente. Iată, de exemplu, propunerea dumneavoastră de a renunța la controlul cibernetic în schimbul unui sistem arhaic, care nu ține cont de impactul politic al unei astfel de decizii asupra restului lumii.

Cibernetica este sângele care asigură viața omenirii. Fără ea, fluxul de bunuri și alimente ar înceta imediat. Masele s-ar revolta împotriva oricărei forme organizate de guvern, cu o amploare incontrolabilă. Nu, simplul meu prieten, soluția dumitale este pur și simplu fantezistă dacă ținem cont de realitatea înconjurătoare. Ce s-ar alege de om și de civilizație dacă am renunța deodată la binefacerile ciberneticii?

– Omul ar putea fi nevoit să-și miște dosul leneș și umflat și să muncească, răspunse Al.

Dr. Jurgens îi atrase atenția. Vorbea pe un ton conclusiv, ca și cum conferința s-ar fi apropiat de final.

– Dr. Demming, această informație despre care am discutat nu poate părăsi această încăpere. Am luat o decizie, după analizarea atentă a argumentelor pro și contra. Controlul cibernetic trebuie să continue.

Deși am bănuit acest lucru de acum trei ani, nu vi l-am adus la cunoștință pentru că am bănuit că veți avea o reacție ca aceasta de acum și aveam nevoie de serviciile dumneavoastră. Avem încă nevoie de ele, așa că e imperativ să vă supuneți deciziei noastre, să ne dați cuvântul că nu veți divulga această informație și să vă supuneți unor proceduri care să ne asigure că nu vă veți încălca cuvântul.

– O să strig ceea ce știu la fiecare colț de stradă din lume, spuse Al răspicat. Să vedem ce se întâmplă când află lumea ce pățesc prietenii și rudele lor. Să verificăm subtilitatea politică a rudelor celor deja condamnați. Poate că-mi voi găsi mulți aliați, domnule senator!

– Te cred în stare, șopti Dr. Jurgens cu tristețe. Sunt sigur că ai face-o.

Apoi dădu brusc din cap, ca și cum i-ar fi făcut semn cuiva aflat în spatele lui Al. Inginerul ezită o clipă, uluit. Apoi se răsuci – prea încet.

Simți trei lovituri scurte, foarte brutale și atât de rapide, încât parcă ar fi fost una singură. Șișul i se înfipse în spate, sfâșiindu-i plămânii și inima. Forța loviturilor îl aruncă pe masă, unde balta roșie de sânge se întinse pe suprafața galbenă.

În fracțiunea de secundă dinainte de a muri încercă să se ridice, clătinându-se, cu ochii ațintiți asupra lui Jurgens. Nu era sigur, dar i se păru că acesta șoptise:

– Îmi pare rău, Al – îmi pare rău că a trebuit să fie așa.

CAPITOLUL V

Scăpare. Cuvântul și speranța îl chinuiau de zile și nopți nesfârșite, fără somn.

Scăpare. O fantezie ironică în lumea tăcută unde singura imagine era panoul cu indicatoare.

De două zile, John făcea parte dintr-o mașină. Instrucțiunile induse fuseseră înspăimântătoare la început; curgeau fără încetare în creierul lui, de pe benzile stimulante. Dar nu simțise nici o durere. După teama inițială, i se păreau ca o melodie repetată insistent, pe care n-o putea uita. Lanțurile neuronale din creierul lui transmiteau aceste instrucțiuni mai departe, spre miile de puncte de control din uzină.

Avea acum o nouă teamă, mai mare. Știa că va veni timpul când fiecare neuron din creierul lui va fi controlat de aceste impulsuri externe. Zona propriei gândiri se va îngusta în continuu, până când va mai rămâne doar un grup infim de celule în care să păstreze amintirea numelui său și imaginea Marthei.

Se temea că această invazie îi va sufoca și îi va bloca propria inițiativă. În același timp, îl fascina examinarea acestor impulsuri care mergeau toate în mașinăria vastă din uzină, controlând fluxul de chimicale în mii de tunele, reglând temperaturile și corectând erorile prin circuitele complexe de feedback create de propriile lui lanțuri neuronale.

Și Al nu se mai întorsese.

Nu mai auzise nimic de fratele Marthei de la primul mesaj grăbit, de acum zece zile. De atunci, John zărise alți ingineri în orizontul său limitat. Pe unii i-a recunoscut după prezentările scurte făcute de Al.

Prezența lor însemna că Al fusese înlocuit, se gândi el. Sau putea să însemne că fuseseră aduși din cauza dificultății neobișnuite a acestei instalații masive. Dar Al s-ar fi întors dacă ar fi rămas în funcție.

Sentimentul de putere sporită și de bunăvoie rămăsese în mintea lui John, dar singurătatea era la fel de apăsătoare. Se strădui să renunțe la speranța că Al ar putea găsi o cale de a-l elibera.

Iar fluxul de impulsuri de control curgea continuu în mintea lui, o melodie nesfârșită, de care nu putea face abstracție.

Ascultând-o, îi veni o idee nouă. Nu avea de ce să fie sclav în chestia aia. Își controla încă mintea și aptitudinile creierului. Putea chiar să blocheze aceste impulsuri care treceau prin celulele sale nervoase. *Știa* că poate.

Putea să sucească și să distorsioneze instrucțiunile până când uzina va deveni o masă haotică imensă, un infern vulcanic de teroare chimică fierbinte. Prin sintetizări atente putea distruge o zonă de câțiva kilometri. Măcar asta să fie răzbunarea lui.

Dar nu-l putea elibera.

De ce era posibil pentru el și n-o făcuseră niciodată alții? Nu știa. Știa doar că puterea de a controla obiectele aflate sub comanda lui ținea de propria-i voință.

Sinteză? Dacă el deținea controlul, ce creații complexe puteau fi produse? Nici un chimist nu avusese vreodată un laborator atât de mare la dispoziție.

Ce putea face? De ce avea nevoie? Ochi și urechi pentru el? O gură cu care să vorbească și mâini cu care să lupte și să muncească?

N-avea nici un rost, se gândi el; nici măcar controlul absolut asupra acestei uzine nu-l ajuta cu nimic. Nu avea cum să obțină o voce, cum să o audă pe Martha rostindu-i numele, cum să se mai uite o dată la ea.

Întrerupse brusc gândul acesta. La ce se gândise mai devreme? La lucrurile pe care le putea fabrica – ochi și urechi, o gură și mâini?

Prin creier îi trecu amintirea senzației de înfiorare. Oare era posibil? Putea construi cumva un obiect prin care să vadă, prin care să audă și să se facă auzit – prin care să părăsească acest spațiu inuman?

Era posibil.

Lăsă această vagă idee să-i pătrundă în conștiință. O analiză atent, pe toate părțile, examinând-o cu toate cunoștințele pe care le avea.

Sinteza proteinelor era activitatea principală a firmei General Biotics. Cu acest procedeu putea construi celule – celule care puteau fi menținute în viață timp de zile întregi prin iradiere. Cunoștea tehnica respectivă. Era banală.

Dar nu era suficient. Trebuia să construiască organe din aceste celule, să le multiplice, să le unească, să le atribuie funcții – se sperie de proiectul titanic pe care îl concepuse creierul său.

Și totuși, în situația lui nu avea nimic de pierdut. Avea la dispoziție zile și nopți nesfârșite, fără somn. Nu exista nici o piedică în afară de însăși dificultatea lucrării.

Se întoarse la fluxul de semnale pe care îl simțea în creier ca pe un refren enervant, de care nu putea face abstracție. Cu un efort al conștiinței se concentră asupra acestui flux, deturnă furios un impuls și așteptă ca alarma circuitului de feedback să semnaleze această intervenție.

Pierduse orice noțiune a timpului. Renunțase la inutila scară mintală de măsură după care se orientase la început. Munci în continuu, într-un ritm nebun, neîntrerupt, care știa că e supraomenesc, dar nu îndrăzni să se întrebe de ce era posibil.

Trecură ore lungi de experimentări în care învăță să controleze și să devieze fluxul imenselor lucrări chimice. Trebuia să mențină producția și calitatea impuse de instrucțiunile de pe bandă.

Scopul lui era să deturneze din flux materialele de care avea nevoie, să le ghideze prin conducte și țevi temporar neutilizate și să le îndrepte spre zone în care nici unul dintre puținii inspectori umani să nu intre la bănuieli.

După patru zile de muncă titanică fabricase o chestie.

Primul lui produs era o larvă albă, de mărimea unui pumn uman. Era diformă și imobilă și oarecum înspăimântătoare din cauză că era menținută artificial în viață, dar în centru avea un ciorchine de neuroni sintetici. Iar pe o parte avea un ochi fantastic, de ciclop.

Era ceva crud – ca un fel de greșeală produsă de natură și îngropată pe fundul mării. Ochiul alb, fără pleoapă era permanent deschis, cu o expresie tâmpă.

Practic, John nu știa cum arată prima lui creație, și nici nu-l interesa. Hrănise într-un singur scop colonia aceea mică de celule specializate.

Și terminase. Ezită puțin, gândindu-se la chestia grotesc și slabă pe care o fabricase – apoi transmise un semnal.

Putea închide canalele vizuale cu celule cu conuri și bastonașe. Le închise și își îndreptă percepția vizuală în altă direcție – prin întuneric, dincolo de pereții de sticlă, de cărămidă și de oțel, peste un spațiu de cinci sute de metri...

Își concentră în acest efort toate forțele pe care le putea controla mintea lui. Își investigă creierul și descoperi puteri pe care nu le mai avusese niciodată, activă neuroni pe jumătate adormiți, completați doar parțial de forțele biologice care-i formaseră. Aruncă energia de care dispunea în celulele acelea, le activă, le arse cu energia fierbinte a nașterii. Apoi văzu...

Lumină! O imagine încețoșată, aproape nedefinită, dar care îi aduse un val de speranță care depășea cu mult prima senzație pe care o avusese când fuseseră activate celulele cu conuri.

Oricât de crudă și imperfectă era creația lui, reușise să evadeze și să vadă prin impulsurile telepatice generate de celulele specializate pe care le construise. Peste bariera distanței și a pereților, celulele acestea reușiseră să transmită percepția luminii și o imagine.

Recunoscu cu greu conturul aparatului de laborator spre care era îndreptată privirea acelui ochi tâmp de ciclop. Dar era suficient. Știa că poate face mai mult. Putea construi un ochi mai bun și putea multiplica celulele acelea telepatice.

Munca neîncetată a minții lui nu-l obosise deloc. Având la dispoziție facilitățile uzinei putea face o mie de experimente în același timp, în laboratoare și depozite separate. Trimise noi comenzi și aduse în clădire materiale experimentale care nu mai existaseră acolo niciodată.

Și în tot acest timp menținu fluxul crescător de produse chimice în ritm constant, conform instrucțiunilor de pe banda magnetică. Reuși chiar să devieze aceste instrucțiuni la nivel

subconștient, păstrându-și conștiința liberă pentru propriile preocupări.

Nici un creier cibernetic nu operase niciodată în acest fel. Știa asta, dar nu-l interesa prea mult. Dacă aveau loc fenomene miraculoase, el era dispus să le accepte ca atare.

Cât despre puținii inspectori umani care patrulau uneori prin uzină, aceștia știau prea puține despre lucrările gigantice de-acolo pentru a da importanță unui depozit nou sau unui laborator neobișnuit, care în ochii lor părea absolut banal. Doar când existau scăderi de producție aveau loc investigații privind funcționarea mecanismelor și erau chemați inginerii cibernetricieni. În majoritatea uzinelor, astfel de incidente aveau loc cam o dată la zece ani.

Cea de-a doua creație a lui John era la fel de hidoasă ca prima.

O înzestrase cu vedere bună. Puterile ei telepatice îi aduseră o imagine clară a laboratorului în care fusese creată. Înțelese, când îl văzu pentru prima dată, frumusețea senzației pure. Sorbi fiecare detaliu al încăperii aceleia aflate la peste cinci kilometri depărtare. Pereții cenușii de metal erau cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată.

Creația lui era dotată și cu alte aptitudini. Avea o diafragmă auditivă minusculă. Căutase lanțurile neuronale care răspundeau la sunete telepatice.

Și le auzi. Un fosnet slab, zgomotul aerului care ieșea cu putere dintr-o valvă de evacuare, ticăitul intermitent al releelor de ghidare, tunetul vârtejurilor de substanțe chimice din cazanele alăturate.

Auzea totul – șoaptele ușoare, zgomotele și urletele asurzitoare ale puternicei uzine. Vedea și auzea.

Nu avea ochi și nici lacrimi, dar plânse în fața miracolului.

Însă mai avea ceva de făcut. Oare sinteza finală a celulelor reușise?

Trimise un impuls. Imaginea din mintea lui sări nebunește, răsucindu-se și învârtindu-se, apoi rămase pe loc, dezvăluind priveliștea podelei laboratorului. Creatura căzuse „pe spate".

La baza ei construise două benzi simple de țesut muscular. Contracția lor producea proiectarea bruscă a creaturii în aer, făcând-o să sară.

Funcționase. Dar nu se gândise la această posibilitate; acum zăcea neajutorată pe jos. Era inutilă ca o piatră dacă nu reușea s-o îndrepte.

Încordă mușchii, la întâmplare. Chestia pulsa și tremura, transmițând o imagine mișcată până când se răsuci brusc, revenind la poziția normală.

Broască, se gândi el.

Sări iar și iar, până când aterizâ din nou pe spate. O redresă și continuă să exerseze. Încet-încet își îmbunătăți controlul. Acum putea s-o facă să se răsucească în aer și să aterizeze în picioare. Putea s-o întoarcă repede, ca să vadă ce se întâmplă în spate.

O trimise spre ușă, apoi afară din clădirea în care fusese creată.

Pentru prima dată după multe zile se simți obosit. Energia folosită pentru a controla broasca nu era mare, dar încercările de a învăța cum s-o manipuleze puseseră la încercare capacitatea fluidelor nutritive de a-i asigura puterea necesară.

Cât timp broasca supraveghea împrejurimile se odihni puțin. John făcuse turul uzinei General Biotics când studiase procesele pe care le folosea acum. Își amintea vag amplasarea diverselor clădiri și labirintul de cazane, încăperi, furnale și conducte. Dar nu-și dădea seama unde se afla broasca.

O mișcă la întâmplare, explorând împrejurimile, dar se lăsase seara și nu vedea prea bine. Ochiul broaștei era la fel de sensibil ca cel uman, dar nu mai mult. Se gândi ca pe următoarea s-o înzestreze cu vedere cu infraroșii, ca s-o poată folosi noaptea. Întoarse broasca pe drumul pe care venise.

După câteva minute își dădu seama că nu mai recunoștea zona și că greșise drumul. Se rătăcise. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să bage broasca într-un colț peste noapte. N-avea rost s-o folosească pe întuneric – risca s-o strice. Putea să se ghideze după ea ca să facă altele, mai bune. O trimise în colțul unei clădiri și o lăsă acolo.

Noaptea de afară și conștientizarea acesteia prin intermediul broaștei îi transmiseră dorința de somn. Se simțea obosit – obosit de efortul mintal intens pe care-l făcuse în ultimele zile, obosit de existența pe care era obligat s-o ducă.

Gândurile lui se întoarseră involuntar la ziua accidentului, parcă atrase de un magnet. Uneori se gândea că ar fi fost mai bine dacă murea atunci.

Încercase de nenumărate ori să înțeleagă cum avusese loc accidentul. Încet-încet, memoria i se limpezise. Își aminti că văzuse o altă mașină la curbă și trăsese de volan, ieșind de pe șosea prin gardul de protecție. Era genul de accident stupid, fără sens, dureros din cauza stupidității sale. Presupunea că ocupanții celeilalte mașini scăpaseră nevătămați.

Dar această amintire își pierduse în ultimele zile o parte din senzația de groază și amărăciune. Reușise chiar să se resemneze oarecum cu situația în care se afla – dar asta datorită experimentului cu broasca probabil.

Totuși, amintindu-și de Martha simțea o tristețe de neconsolat. Renunțase la orice speranță de a afla ce se întâmplase cu ea, dar acum parcă avea alte șanse. Putea trimite broaștele să exploreze uzina; cu ajutorul lor putea asculta discuțiile oamenilor și putea afla ultimele noutăți.

Prin intermediul broaștelor putea chiar să găsească o cale de a se împăca cu propria-i soartă, cu condiția să știe că Martha e sănătoasă și fericită.

Dar nu credea că era așa. Dacă trăia, probabil că nu putea fi fericită. L-ar fi găsit cumva și ar fi venit la el. Într-un fel, simțea tristețea ei. Parcă o auzea plângând.

Parcă o auzea plângând!

Nu era un vis! Vocea ei răsuna în creierul lui. Ar fi recunoscut-o dintr-o mie. *Ea* suspina, speriată, ca și cum ar fi plâns mult timp.

Involuntar, strigă și el:

– Martha! Martha, draga mea, unde ești? Martha, spune-mi, tu ești?

Și înainte ca reflexele lui să poată opri acest urlet disperat auzi răspunsul:

– Sunt aici, John! Lasă-mă să te ating. O, John, iubitule, unde ai fost atâta timp?

CAPITOLUL VI

Broasca zăcea adormită în întuneric, cu tegumentul albcenușiu abia vizibil lângă peretele de beton. Dar prin celulele telepate care formau organul ei principal pulsau strigătele scoase de sufletele abandonate ale lui John și Martha Wilkins.

John tăcu o vreme, neîndrăznind să vorbească din cauza emoției pe care o simțea. Pentru o clipă nu-i veni să creadă, apoi avu o revelație: *auzise* vocea Marthei – și asta însemna un singur lucru.

Ea era undeva în uzină, prizonieră, ca și el. Mintea lui păstrase contactul cu broasca și aceasta recepționase impulsurile minții Marthei și le retransmisese sub formă de sunete vocale.

Toate temerile pe care încercase să le alunge îl striviră. Sperase și se rugase ca Martha să fi scăpat cumva, să nu-i împărtășească soarta.

Se gândi la cuvintele ei. Părea să nu-și fi dat încă seama unde se află sau ce se întâmplase. Oare amânaseră atât de mult instalarea ei într-o cameră de control?

– John! De ce nu-mi răspunzi? Am visat că te aud, sau ai fost chiar tu?

– Chiar eu sunt, draga mea, răspunse el blând. Așteaptă puțin să mă apropii.

Mișcă neîndemânatic broasca prin întuneric, orientându-se după gândurile ei. Veneau din clădirea lângă care ascunsese broasca.

Merse cu grijă pe lângă perete. În capătul îndepărtat găsi în sfârșit o ușă deschisă. În camera de control era întuneric, dar o recunoscu după luminițele de pe panoul de comandă. Din câte își dădea seama, instalația era doar pe jumătate construită. De aceea nu aflase Martha unde se afla, dar era o cameră de control tipică, exact ca a lui.

Văzuse de sute de ori asemenea instalații. Dar niciodată nu se gândise că una din ele putea deveni mormântul soției sale.

– Martha! Mă auzi?

– Da, John. Dar nu pot să te văd, nu pot să te ating... Sunt oarbă – și credeam că și surdă. Vocea ta e prima pe care o aud. Ia-mă de mână. Lasă-mă să te ating încă o dată. A trecut atâta timp... Credeam că am murit. Ești sănătos? Vino mai aproape. Am fost atât de singură și speriată!

– Sunt chiar lângă tine, Martha, spuse el tandru. Nu te voi părăsi niciodată. Nu ne vom despărți niciodată.

– Unde sunt? Ce s-a întâmplat? Știu că sunt îngrozitor de rănită, dar vreau să știu adevărul.

John rămase tăcut. Cum să-i spună?

– John, te rog!

– Trupurile noastre au fost distruse în accident, spuse el încet. Creierele noastre sunt folosite în cibernetică. Asta suntem acum. Ne aflăm în uzina General Biotics. Eu controlez o parte din producție. Pe tine nu te-au pus încă în funcțiune.

– John! Ești nebun! Suntem în viață, respirăm, vorbim – creierele cibernetice sunt moarte!

– Asta se presupune. Nu e adevărat. Fiecare dintre milioanele de creiere cibernetice este o ființă umană care trăiește. Am învățat să fac un dispozitiv din chimicalele pe care le controlez. Acum vorbesc cu tine prin acest dispozitiv, dar nu e vorbire, e telepatie.

Vocea ei îi răsună isteric în creier.

– John, nu-ți stă în fire una ca asta! Glumești cu mine și nu e frumos. Cum poți face așa ceva acum? Dă-mi mâna. Lasă-mă să simt că ești lângă mine, iubitule!

– Nu am mâini, spuse el cu simplitate. Nu am voce. Ascultă un moment. Ce auzi? Sunt cuvinte rostite de buzele mele?

Martha rămase tăcută, parcă ascultând. Apoi John auzi zgomotul groazei. Nu era ceva ce putea fi exprimat prin voce, ci ciocnirea haotică a neuronilor. Auzi mai întâi un huruit sălbatic, apoi un vârtej nebunesc, pe măsură ce ea își dădea seama care era adevărul.

Urletul ei de groază răsună iar și iar, de multe ori, până când John fu nevoit să-și închidă percepția pentru a împiedica ener-

gia aceea neuronală sălbatică să erupă în lanțurile de control care supravegheau uzina.

I se făcu rău gândindu-se la ceea ce făcuse. Oare n-ar fi putut găsi o cale de a fi mai puțin brutal, o metodă mai blândă de a-i spune adevărul? Trebuie să fi existat, dar el nu găsise altă soluție. Își aminti de propriul șoc și o compătimi.

Își deschise cu grijă canalele de percepție pentru a o auzi din nou. Nu intrase în comă, dar mintea ei era haotică și nu mai transmitea decât un fel de suspin.

– Martha! Martha, mă auzi?

Percepu efortul ei mintal de a-și aduna forțele, de a se reorganiza după șoc. Avea putere, se gândi el admirativ. Putea simți cum se reinstala ordinea în creierul ei distrus.

– Martha!

– Îmi pare rău, John – n-am putut să mă stăpânesc. M-ai făcut să te cred, dar nu pot să înțeleg. Știu cum arată o instalație de control, dar eu – nu se poate să fiu eu în cutia de platină din centru. Asta e doar un coșmar... Când mă trezesc...

Putea să-i arate încăperea când se lumina de ziuă, se gândi el. Îi putea transmite imaginea instalației de control prin intermediul broaștei. Dar se hotărî să n-o facă. Șocul acesta putea să mai aștepte. Nu era nevoie s-o îngrozească și mai tare.

– De când suntem aici? Spune-mi tot ce știi despre ce s-a întâmplat.

Vorbea cu un calm forțat, și asta era bine, se gândi el. Trebuia să afle care era situația. Îi povesti pe scurt cum se trezise, zilele de întuneric și tăcere, apoi mesajul de la Al și sintetizarea broaștei.

Martha ascultă până la capăt, fără să comenteze, apoi spuse:

– De ce crezi că nu s-a mai întors Al? Sunt îngrijorată, John. S-ar fi întors precis, cu condiția să nu i se fi întâmplat nimic.

– Nu știu, draga mea. El e singura noastră legătură cu exteriorul și probabil că descoperirea situației noastre l-a băgat în necazuri cu Institutul.

– Al poate vorbi în numele nostru, spuse ea cu fervoare. Trebuie să dăm de el!

Nu mai exista nici o speranță de a lua legătura cu exteriorul, John era sigur. Dar Martha avea încredere în fratele ei.

– O să vedem ce facem, spuse el. Deși are niște picioare improvizate, broasca poate parcurge distanțe impresionante și poate transmite gânduri între frați și surori. O să-ți arăt cum să construiești și tu câteva, împreună cu mine. Până atunci încearcă s-o controlezi pe asta.

– Dar cum să fac? Cât timp ai vorbit am încercat să ies – să ies din întunericul ăsta, dar nu percep nimic. E atât de întuneric și gol... Trebuie să vorbesc și să gândesc în continuu ca să nu urlu.

– Renunț complet la controlul asupra broaștei. Încearcă s-o preiei tu.

Martha tăcu o vreme. John simțea lupta și strădaniile ei. Apoi:

– Nu-i nimic aici, spuse ea. Nu pot să mă agăț de nimic.

Lui i se păruse foarte ușor. Simțise instinctiv puterile telepate din subconștientul său. Îi venise foarte ușor să le conștientizeze și să le folosească. De ce nu putea Martha s-o facă?

Încercă să-i explice și ea se strădui să-și găsească aceste puteri, dar în zadar. Capacitatea ei de a vorbi depindea mai degrabă de puterea lui de a-i percepe gândurile decât de talentul ei de a le transmite.

– Mai încercăm mai târziu, spuse el. Ești epuizată după ceea ce ți-am spus. Încearcă să te odihnești și să te refaci.

Martha tăcu o vreme, apoi vorbi din nou, deviind brusc de la subiect:

– Nu vreau să mor, John.

– Să mori! Ce naiba spui acolo?

– N-ar trebui să ne dorim, să ne rugăm să murim? E o nebunie să ne dorim să trăim în asemenea condiții.

– Nu cred că ne vom dori prea mult să trăim în asemenea condiții, spuse el încet. Există speranțe de schimbare – scăpare, un scop în viață – ceea ce ne face să ne dorim să trăim pentru moment. Dar presupun că majoritatea creierelor vor să moară.

– Și totuși e o nebunie, nu-i așa – să vrei să trăiești. Indiferent ce s-ar întâmpla, n-o să scăpăm niciodată din cutiile astea de platină. Nu vom mai avea niciodată un corp, simțuri.

– Vom avea broaștele. Ne pot da auz, văz și comunicare. Ne avem unul pe celălalt.

– Unul pe celălalt, șopti ea. Ești soțul meu și nu voi mai simți nici măcar atingerea mâinii tale tot restul vieții. N-o să simt niciodată cum ar fi fost să vii de la serviciu și să mă strângi în brațe. Nu voi mai simți niciodată sărutul tău.

– Martha!

– N-o să te văd îmbătrânind alături de mine și tu n-o să poți să mă necăjești când îmi vor apărea primele fire de păr alb. Și copiii pe care i-am fi putut avea – cine să-i mai aibă dacă eu sunt doar un obiect, o bucată de țesut?

– Oprește-te!, îi porunci el aspru. Am pierdut toate aceste lucruri, continuă el pe un ton mai blând. Dar omul a crezut dintotdeauna că există un spirit care transcende orice altceva. Dacă se poate dovedi că așa e, atunci noi avem această șansă. Poate că vom ajunge la o uniune pe care alții o visează doar.

Ca scop al vieții noastre – e mult mai important decât înainte. Noi doi – și Al, dacă nu i s-a întâmplat nimic – suntem singurii care cunosc situația creierelor cibernetice de control și avem oarece putere s-o aducem la cunoștința celorlalți.

Trebuie să spunem lumii ce se întâmplă ca să poată opri imediat controlul cibernetic, înainte ca alții să devină prizonieri ca noi. Cu siguranță, acesta este un scop care poate da sens existenței noastre!

– Da, iubitule, așa este. O să fac tot ce-mi stă în putere ca să te ajut. Dar ai răbdare cu mine, dacă celelalte nevoi devin uneori prea puternice și nu mă pot stăpâni.

– Ține minte că și eu am asemenea nevoi, spuse el pe un ton liniștitor. Crezi că n-am văzut mutra lui Donny când am fost acolo? El a fost primul, nu-i așa? Ăla cu buză de iepure și cu nasul pistruiat, nu?

CAPITOLUL VII

Soarele amiezii ardea deasupra broaștei albe. Înaintase cincizeci de kilometri de dimineață. Petrecuse o parte din timp în diverse mașini care se opreau la benzinării sau la magazinele de pe marginea șoselei, iar în restul timpului se ascunsese prin colțuri când cineva se apropia prea mult.

Totuși, John era mulțumit de progresele pe care le făcea și căpătase destulă experiență pentru a controla broasca cu eforturi mintale minime. Simțea că poate produce altele, ghidând-o între timp pe aceasta, dar prefera să-i acorde toată atenția ca să n-o piardă cumva accidental.

Își dorea să meargă mai departe, s-o folosească pentru a construi altele, dar trebuia să afle ce se întâmplase cu Al. Cel mai rapid mod de a afla era să trimită broasca la el acasă.

După-amiază, broasca ajunsese la vreo doi kilometri de casa lui Al și Kit. Broasca înainta prin forțe proprii. Atunci, John detectă primele probleme. Vederea broaștei se încețoșase. Se împiedica frecvent și cădea pe o parte.

John se enervă. Își blestemă incapacitatea de a o controla. Poate că era din cauza distanței. Poate că puterile telepatice nu funcționau la o asemenea depărtare, dar nu era foarte convins că aceasta era explicația. Probabil că era un fel de oboseală. Așteptă o clipă, pentru ca broasca să se odihnească.

În timp ce se odihnea imaginea transmisă de broască se încețoșă și mai tare. Cu un impuls brusc o împinse în fața ferestrei unei case din apropiere. Acolo o făcu să sară.

În reflexia geamului, John își zări pentru o clipă creația. Pielea albă a broaștei era arsă și sfâșiată. Razele fierbinți ale soarelui o distrugeau. O aruncă repede la umbra unor pietre. Zăcu acolo o vreme, apoi imaginea se întunecă treptat până când dispăru.

Atunci simți oboseala – o oboseală cum nu mai simțise de la primul șoc, de când descoperise adevărul. Trebuia s-o ia de

la capăt, pe bâjbâite, fără ajutorul broaștei, și să construiască alta. Era de două ori mai greu și existau de o sută de ori mai multe șanse de eșec dacă nu se putea ajuta de vederea broaștei.

Și Martha – pierduse legătura cu ea.

Se apucă să construiască altă broască, una care să vadă cu infraroșii, pe care s-o poată folosi noaptea.

Puse în funcțiune sutele de forme experimentale pe care le utilizase înainte. Creșterea structurii proteice sintetice era un proces lent și dificil. Fiecare clipă de grabă sau de neatenție ducea la apariția unor forme monstruoase, cu creștere incontrolabilă, care nu puteau îndeplini nici una din funcțiile de care avea nevoie.

Poate din cauză că era neliniștit în privința Marthei, sau din cauza noilor funcții pe care încerca să le incorporeze păreau să aibă loc de zece ori mai multe eșecuri decât înainte. Reluă procesul lung și dificil de nenumărate ori – construind grămezi inutile de celule.

Apoi, în mijlocul încercărilor nereușite rămase uluit auzind o șoaptă:

– John! John, mă auzi?

Nu-i venea să creadă că auzea. Așteptă ca șoapta să se repete.

– *Martha!* Cum ai...

– Te-am urmărit, iubitule. Mi-am adus aminte când te-a rugat tata să construiești un raft în laboratorul lui. Mai ții minte cum ai tăiat trei scânduri până să nimerești una aproape pătrată și de lungimea potrivită? Dar și aia era atât de proastă încât tata a dat-o jos după ce ai plecat. Nu ți-am povestit niciodată.

– Am observat mai târziu. Se pare că sunt la fel de priceput în chimie ca și în tâmplărie. Dar cum ai făcut? Cum se face că vorbim?

– Nu știu. Instalația a fost pusă în funcțiune. Am simțit informația – știi cum e, desigur. Și apoi, brusc, parcă te priveam muncind, îți înțelegeam gândurile. Și mi-am dat seama că dacă vorbesc o să mă auzi.

– Sistemul dual de control! Mi-aduc aminte acum. Al mi-a povestit de el și era proiectat pentru General Biotics. Asta e. Instalarea simultană a două creiere pentru a rezolva problemele cu care se confruntă de atâta timp cibernetica.

Asta înseamnă o conexiune neuronală atât de strânsă încât creierele noastre operează ca unul singur. Mai înseamnă că putem vorbi fără telepatie sau altceva. Mai înseamnă...

– *John!*

– Bine, bine. Poți bloca câteva milioane de celule și pui un semn de „Nu deranjați!" în fața lor.

Izbucniră amândoi în râs și apoi John o simți cum se întristează.

– Cred că suntem beți sau nebuni, spuse ea. Altfel cum să râdem?

– Vino să mă ajuți, Martha. Am nevoie de o mână de ajutor cu broaștele astea.

O conduse, încercând s-o învețe să uite. Îi arătă laboratoarele pe care le ocupase și o învățâ procesele de sinteză pe care le inventase.

– Acum ajută-mă cu larva asta. Nu reușesc s-o controlez, să opresc creșterea la nivelul potrivit.

O parte din singurătate dispăruse, se gândi el. Era aproape ca pe vremuri. Amândoi aplecați asupra unei mese de laborator, muncind la un proces biochimic fantastic de complex.

Parcă simți o clipă atingerea părului ei pe obraz.

Broaștele ieșiră bine. Le înzestraseră cu vedere cu infraroșii și acum Martha le putea controla și folosi la fel de bine ca el, deși nici unul dintre ei nu-și explica eșecul ei de mai devreme.

– N-am știut niciodată cât de minunat e să vezi, murmură ea.

Prima broască controlată de ea sări în vârful unui cilindru strălucitor de oțel. De acolo putea vedea aproape tot laboratorul în care fusese creată.

Nu era labirintul încâlcit din laboratoarele manuale pe care le știa ea. Aici era ordine și frumusețe. Tuburi de sticlă și argint, pe mai multe nivele, reflectau lumina, aruncând raze pe perete.

John simți extazul senzorial din mintea ei.

– A fost creat de o mașină cibernetică de proiectare, spuse el. Poți fi sigură că totul se află exact unde ar trebui să fie pentru a asigura maximum de eficiență.

Broasca sări pe podea și ieși afară. Între turnurile îndepărtate ale unei clădiri, soarele apunea în nori, colorându-i.

– Am reușit, șopti Martha. Și e minunat. Sunt extraordinar de curioasă dacă putem face mai mult.

– Nu știu. După ce ne asigurăm că programul de control cibernetic încetează avem timp să aflăm.

La sugestia Marthei îmbunătățiră și mai mult broaștele înainte de a le trimite afară. Capacitatea limitată de a reține energie le făcea fragile. Inventară un sistem digestiv primar. Aparent era un coșmar, dar funcționa.

Pielea era cenușie, pentru a se ascunde mai bine și pentru a se apăra de razele ultraviolete. Unicul ochi rămăsese în mijlocul a ceea ce se putea numi față. Nu avea nări; un sistem simplu de absorbție cutanată îi asigura oxigenul.

Gura era cea mai inestetică parte a creaturii. Era o deschizătură sinistră, înconjurată de dinți mici, cu aspect ruginit – fuseseră construiți pe bază de fier, nu de calciu. În ansamblu, era o creatură cât se poate de hidoasă, mai înspăimântătoare decât creațiile oricărui suprarealist.

Cea mai importantă îmbunătățire era un ciorchine de celule de memorie. Era ceva mai mult decât un cronometru neuronal, dar John credea că îi va ajuta în ghidarea broaștelor.

John conduse cinci broaște afară din uzină. Apoi le dusc spre autostradă. Le dădu instrucțiuni detaliate pentru a ajunge prin orice mijloace la un punct de întâlnire fără a fi depistate.

Ca niște automate, începură să țopăie prin iarbă, având grijă să nu fie văzute. Era o ușurare să nu le mai supravegheze tot timpul. Imaginea transmisă în timpul salturilor îl amețea.

În timpul după-amiezii le contactă de mai multe ori. Săriseră în mașini, pentru a ajunge la destinație, deși una din ele mersese o vreme în direcția greșită. Când și-a dat seama de greșeală, sinapsele presetate au ghidat-o să coboare.

Și a coborât – deși mașina mergea cu 150 de kilometri pe oră. A fost aproape distrusă de cădere, dar era încă operațională și a sărit imediat în altă mașină, în direcția bună.

Însă una din ele a pățit ceva. Când aproape ajunseseră, John le verifică și nu reuși să contacteze decât patru. Cea de-a cincea dispăruse. Se îngrijoră, pentru că nu voia să le piardă pe-afară.

Se întunecase când broaștele au ajuns la Kit acasă. Luminile erau stinse. Ușile nu erau încuiate. Nevoia de a fura dispăruse demult, iar psihopații erau omorâți la naștere.

Al și Kit nu aveau la intrarea principală decât o perdea de aer care să-i protejeze de temperaturile nedorite. John lăsă trei broaște afară și conduse una în casă. Se orientă cu ușurință prin întuneric, datorită vederii cu infraroșii. Intră în dormitor.

Al nu era acolo. Kit stătea singură în patul dublu. Dar nu dormea. John vedea că stă cu ochii deschiși, uitându-se la tavan.

– Kit!

Lansă strigarea telepatică cât mai blând posibil. Kit nu părea să fi auzit.

– *Kit!*

– Ai grijă, n-o speria, interveni Martha.

Privirea lui Kit se îndreptă spre ușă și femeia ridică puțin capul, speriată. Dar nu părea convinsă că auzise ceva.

– Kit. Sunt John.

Se ridică pe marginea patului, cu un țipăt înăbușit.

– Cine e? Nu văd. Care John...?

– Ascultă-mă, Kit, spuse el repede, ca să se asigure că mesajul lui ajunge la Kit înainte ca ea să se sperie de-a binelea, nu poți să mă vezi, dar sunt John Wilkins. Vreau să-l văd pe Al. Nu sunt mort. Sunt cât se poate de viu. Nu te speria. Ascultă ce am de spus.

Kit nu-și trăda teama. John simțea tensiunea care o cuprinsese, aproape să explodeze.

– Nu se poate să fii John Wilkins. John a murit. Creierul lui e folosit în cibernetică. Cine ești? Ce vrei de la mine?

– Ascultă! Nu ți-a spus Al niciodată că el crede că creierele cibernetice sunt încă vii?

– Ba da!

– Are dreptate! *Sunt* un creier cibernetic de control. Am găsit o cale de eliberare pe care n-a mai găsit-o nimeni până acum. Martha e aici, cu mine.

– Da, sunt aici, spuse Martha. Crede-ne, Kit. Unde e Al?

Kit nu răspunse. Părea uluită de șoc.

– Nu înțeleg – nu văd cum...

John îi povesti de broască și cum o construiseră.

– Vreau să văd broasca, spuse ea abrupt. Arată-mi ceva palpabil, ca să-mi dau seama că nu sunt într-un coșmar.

– Nu cred că vrei asta, Kit, spuse Martha repede. E ea însăși un coșmar. N-am făcut-o prea drăguță.

– Vreau s-o văd.

– Bine, uită-te pe noptieră, spuse John.

Broasca sări pe noptieră și Kit aprinse veioza. Stătea acolo, cu ochiul verde de ciclop reflectând lumina. Gura deschisă dezvelea dinții ruginiți.

Kit urlă de groază când o văzu atât de aproape.

– *Te rog!*, o imploră John.

Kit dădu înapoi. Apoi, forțându-se să-și înfrângă groaza întinse mâna și atinse broasca. I se păru un obiect liniștitor de artificial.

– Era singurul mod în care puteam lua legătura cu cineva, spuse John. Vrem ca Al s-o vadă. Ne spui unde e?

– Îmi pare rău că am țipat, se scuză Kit.

Apoi, vocea ei se transformă într-un suspin înăbușit. Își apucă fața între palme și se așeză pe marginea patului.

– Sunt epuizată de durere de când l-am pierdut pe Al. Nu mai am nici un pic de rezistență psihică.

John simți fiorul brusc de groază din mintea Marthei.

– L-ai pierdut pe Al! Kit – ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat cu Al?

Kit se uită spre ochiul fără pleoape al broaștei.

– Nu știți, așa e. S-a întâmplat după voi. A murit.

– O, nu! Nu Al, Kit!

Martha și Al au fost apropiați toată viața, se gândi John. Cu siguranță soarta ar fi putut fi mai blândă cu ei.

– Cum s-a întâmplat?, întrebă Martha în cele din urmă.

– Mi-a povestit de mesajul pe care ți l-a scris, John. Mi-a zis că se duce la conducere a doua zi. Dar nu s-a mai întors niciodată de la Institut. Un accident în laborator, așa mi s-a spus. Și i-au luat creierul imediat.

Habar n-am avut că făcuse contract cu ei. Ținând cont de ceea ce credea nu știu de ce ar fi semnat vreun contract cu ei, dar mi l-au arătat. Nu știu ce să cred, însă totul e atât de complicat și **nedrept**... Al să dispară așa...

– O să-l găsim, dacă l-au pus în instalație. Nu cred că s-a oferit voluntar, știind ceea ce știa.

Kit ridică privirea, uimită parcă de un gând neașteptat și bizar.

– Dacă voi ați reușit, atunci pot să vorbesc cu el – așa cum vorbesc cu voi?

– Da.

Apoi fața ei se întunecă și John își dădu seama la ce se gândește. Al, o rămășiță jalnică, un pumn de neuroni, orb, surd, neajutorat – dar viu.

Își ascunse din nou chipul în palme, iar John și Martha o lăsară să plângă.

Când se liniști, în fine, John spuse:

– Al a lăsat niște note sau documente aici? Aș vrea tare mult să-i văd hârtiile. Vreau să înțeleg cât de multe știa și ce ar fi putut da la iveală.

– Da. Am aici toate hârtiile lui. Chiar, în legătură cu ele s-a întâmplat ceva ciudat. Înainte să fiu anunțată de moartea lui, doi dintre asistenții lui au venit aici și mi-au spus că Al mă roagă să ascund documentele pe care le-au adus.

Mi-au spus că Al e la conducere pentru moment și că vrea să ascund bine hârtiile alea. La puțin timp după aceea am aflat de moartea lui. Nu i-am mai văzut niciodată pe cei doi asistenți. N-am reușit să dau de ei.

– Parcă Al s-ar fi așteptat să moară, spuse Martha.

– Arată-ne hârtiile lui, Kit. Te rugăm.

Kit își puse un halat și papucii și ieși din dormitor, uitându-se neliniștită la broasca ce țopăia în urma ei. Se îndreptă spre aripa cealaltă a casei și deschise ușa biroului lui Al. Atinse întrerupătorul de lumină.

– Nu aprinde lumina. Văd bine pe întuneric.

– De ce să n-o aprind?

– Dacă au fost în stare să ucidă, atunci pot foarte bine să și fure. Cel puțin așa credea Al...

– Să ucidă? Eu nu...

– Doar nu crezi că Al a murit cum au spus ei. Nici eu.

– Dar Institutul!, spuse Kit fără convingere. Nu cred că...

– Nu la asta te gândeai? Nu asta voiai să spui acolo, în dormitor?

– Ba da, John! Asta cred și voiam s-o spun. Dar cum să spună cineva așa ceva despre Institut? Este – e ca un fel de guvern.

– Nu știu care e răspunsul, dar cred că Institutul sau vreun grup din Institut a considerat că teoria lui Al reprezintă o amenințare la puterea personală.

Vom afla adevărul. Pune hârtiile pe masă, te rog.

Broasca sări pe pupitru. Kit întinse pe masă foile cu notele și datele soțului ei și dădu paginile pe măsură ce John citea în întuneric. Din când în când o ruga să pună câte o hârtie deoparte.

– E destul de bine, spuse el în cele din urmă. Ascunde-le cât poți de bine în casă. Mâine dimineață fă cópii după cele pe care le-am ales eu și trimite-i-le prin poștă lui Jerry Randolph, la „News Central". Spune-i că Al a lăsat vorbă ca dacă se întâmplă ceva hârtiile să fie trimise acolo.

– O să tipărească așa ceva?

– Asta vreau să aflu. Vrem ca publicul să știe. Vom afla dacă cineva exercită presiuni pentru a nu scoate la iveală această informație.

Încă ceva, înainte să plecăm – ne dai voie să lăsăm două broaște aici? Mai avem câteva afară. Ar fi un mijloc de comunicare între noi și dacă-l găsim pe Al îi dăm și lui una.

Kit privi în treacăt monstruozitatea minusculă de pe podea. Era abia vizibilă în lumina difuză a nopții.

– O să-ți arăt cum să le folosești, o încurajă Martha. O să ajungi să le iubești atât de mult, încât o să le ții tot timpul după tine. Nu trebuie decât să le dai o mână de iarbă pe zi.

Kit se încruntă nervoasă.

– Dacă spuneți voi – cu condiția să mă lăsați să le botez Monstrul Unu și Monstrul Doi.

CAPITOLUL VIII

Jerry Randolph scria mai mult pentru coșul de gunoi decât pentru presă. Acolo se aflau cele mai bune critici la adresa societății și a statului bunăstării. Știa că acolo vor ajunge, dar trebuia să le scrie ca să se descarce, pentru că nimănui nu părea să-i pese câtuși de puțin.

Dacă scria materiale acceptabile, acestea erau tipărite. Scria suficient pentru a merita să ocupe un birou de scriitor. Dar, la fel ca alți muncitori din societatea bunăstării, nu avea de ce să-și facă griji în privința mijloacelor primare de trai, și nici superiorii lui nu aveau de ce să-și facă griji în privința obținerii unui profit acceptabil. Jerry era unul din puținii muncitori de la „News Central" care cunoștea semnificația vechii lumi.

Intră în birou înainte de sosirea celorlalți colegi ai săi. Se cufundă într-un fotoliu și începu să răsfoiască teancul de telegrame primite în cursul nopții.

Lipsa lor de conținut îl scârbi. Bârfe triviale, raportul privind noul record de câștig la jocuri de noroc, ultimele descoperiri ale Societății pentru Pericole Artificiale...

Nu se aștepta la prea mult și de obicei nici nu primea prea mult. În dimineața aceea, după ce ajunse la jumătatea teancului aproape îl îndesă pe tot în coșul de gunoi, fără să mai verifice restul. Apoi un articol mic îi atrase atenția. Rupse bucata de hârtie și citi copia stereotipă:

„C. M. Bigalow de la Controlul Catastrofelor anunță descoperirea, în ultimele trei săptămâni, unei invazii suspecte. Au fost descoperite două specimene de creaturi necunoscute, asemănătoare cu broaștele. Se presupune că provin din spațiu și au fost impuse controale sporite asupra tuturor navelor care sosesc sau pleacă din astroporturi.

Primul specimen a fost descoperit într-o stare avansată de descompunere în apropierea unei locuințe din Warrenton. Ani-

malul părea să fi fost afectat de condițiile climei terestre, având pielea distrusă aproape în totalitate de razele actinice ale soarelui cu care, evident, nu era obișnuit.

Un al doilea specimen a fost capturat după ce fusese ucis de un câine de companie. Ambele erau creaturi cu un singur ochi, dar a doua avea o gură înzestrată cu dinți și pielea mai întunecată, aparent rezistentă la razele soarelui. În schimb, primul specimen nu avea deloc gură.

Locuitorii din Warrenton, în special cei din apropierea astroportului sunt rugați să caute aceste creaturi, să le captureze, dacă e posibil, și să raporteze orice indiciu privind prezența lor."

Acesta era genul de informație care-l fascina pe Jerry Randolph. Putea să scrie o satiră mușcătoare și în același timp inofensivă pornind de la o asemenea informație pentru a-i șoca și mulțumi, în același timp, pe membrii societății bunăstării. Și pentru că era în același timp șocant și agreat, articolul avea toate șansele să fie aprobat de redactorul-șef, Madsen.

Poate că nu era o dimineață chiar atât de proastă, se gândi Jerry. Se așeză în fața tastaturii, gândindu-se la subiect. Își scărpină o sprânceană, apoi se apucă de scris.

„Nu erau decât doi, Joe și frățiorul său, și erau tare mititei. Făcuseră drum lung prin spațiu pentru că auziseră de o lume mare, minunată, unde locuiau creaturile care construiau navele din stele. Joe și fratele lui erau mititei, dar își dădeau seama..."

Zgomotul corespondenței căzute în cutie lângă el îl întrerupse. Împinse tastatura, enervat, și deschise cutia poștală.

Recunoscu vreo șase petiții, după stilul de tipărire și le aruncă automat, fără să mai deschidă plicurile. Ultima era o scrisoare care nu-i inspira nimic familiar. Expeditorul era Katherine Demming.

Demming – numele îi era cunoscut. Atunci își aminti. Al Demming, cibernetic ianul care murise în laborator cu puțin timp în urmă. Și-o aminti pe Kit Demming. Al îl chemase o dată la el acasă ca să-i dea niște date privind ultimele noutăți din cibernetică.

Deschise scrisoarea și se uită la nota de deasupra:

„A se înmâna lui Jerry Randolph în cazul decesului meu
Albert Demming"

Era bătut la mașină, fără semnătură sau alte explicații. Dădu pagina și începu să citească. Respira tot mai precipitat, pe măsură ce înțelegea ideea că creierele cibernetice trăiau.

Termină de citit documentele. Încercă să-și închipuie reacția creierelor. Nu putea – dar putea să scrie un articol despre *posibila* lor situație.

Era subiectul secolului. Avea să dărâme puterea imensă a Institutului de Cibernetică. Era o poveste care nu putea ajunge la coșul de gunoi.

Se uită la ceas. Madsen venise probabil. Luă hârtiile și ieși pe holul slab luminat, în care se auzea o muzică relaxantă. Intră pe ușa etichetată REDACTOR-ȘEF.

Madsen ridică privirea, apoi enervarea deveni vizibilă pe chipul lui.

– Salut, Jerry. Sunt ocupat acum. Dacă ai ceva pentru mine trimite-mi prin tub.

– Nu, asta nu.

Trânti hârtiile pe birou.

– Citește acum. Citește primele două rânduri, apoi n-o să te mai oprești până la sfârșit.

Redactorul privi documentele. La fel ca ceilalți ziariști, era muncitor pentru că asta alesese să fie, dar uneori se întreba de ce refuzase viața luxoasă care îi era oricând la îndemână. Se întrebă de ce își mai bate capul cu Jerry Randolph.

Se aplecă brusc spre hârtii. Jerry zâmbea urmărind expresia de pe chipul tot mai încordat al șefului său.

În fine, Madsen îl privi cu neîncredere.

– Îl cunoșteai pe acest Dr. Demming, nu-i așa?

– Am fost la el acasă. Mi-a dat destul de multe materiale într-o vreme. A fost inginer specialist la Institut.

– Și acum e mort.

– Având asemenea informații, sunt convins că există destui oameni care să *vrea* să-l vadă mort!

– Randolph! Dacă asta ai înțeles tu de-aici...

– De ce crezi că a specificat ca materialele astea să-mi fie trimise mie în caz că pățește ceva? Nu se *așteptă* la ceva, nu-i așa?

– Nu știi ce vorbești, se enervă Madsen. Cunoști circumstanțele morții lui.

Se uită din nou la hârtii și observă uimit că îi tremurau mâinile.

– E prea mult. E prea grav fără alte dovezi. Singurul lucru pe care-l putem face e să cerem aprobarea Institutului.

– Chiar crezi c-o să ne-o dea? Mai bine dă-le un cuțit și roagă-i frumos să-și taie singuri gâtlejul. Ei au *putere*, Madsen. Închipuie-ți reacția lor dacă aud o asemenea știre!

– Mi-o închipui. Undeva există o greșeală. Dr. Demming a interpretat greșit datele. Nu putem împrăștia o asemenea știre fără să ne consultăm cu Institutul. O să le trimit hârtiile ca să ne dea aprobarea sau vreo explicație...

– Ba nu! Kit Demming mi-a trimis *mie* hârtiile astea și n-am de gând să le las din mână.

Madsen se înroși de furie.

– Dacă ai de gând să te încăpățânezi să știi că e echivalent cu demisia ta.

– Foarte bine, îmi dau demisia. Ai aruncat fiecare cuvânt cinstit pe care l-am scris până acum. Dar asta nu – voi spune asta acolo unde voi fi ascultat de cine trebuie!

Jerry Randolph adună hârtiile de pe masă și ieși din birou. Își strânse lucrurile și ieși pentru ultima dată din clădirea „News Central".

După o oră era mort.

John și Martha Wilkins au văzut totul. Broaștele mergeau precaut pe sub un gard viu din parcul de lângă Institut. Ajunseseră la capătul tufișurilor, în fața unei străzi și John tocmai se gândea dacă să le trimită pe carosabil.

Atunci văzu silueta lui Jerry Randolph. Ziaristul se plimba încet, cu pași leneși, holbându-se la clădirea imensă a Institutului de parcă ar fi vrut să străpungă pereții cu privirea.

Traversă absent strada. Aproape simultan, John auzi zgomotul unei mașini accelerând. Jerry îl auzi și el.

Martha țipă:

– John, o să-l...

Lui John i se păru că mașina ar fi putut să-l evite pe Jerry. Dar aceasta îl trânti pe caldarâm, zdrobindu-l cu roata din față. Pentru o clipă, John simți că lovitura aceea îl zdrobise chiar pe el.

– Am fi putut să-l avertizăm. L-am văzut primii, spuse el acuzându-se singur.

Se gândi iar la cele petrecute. Ar fi putut transmite mesaje de avertizare care l-ar fi uluit pe Jerry, dar i-ar fi salvat viața. Vehiculul acela galben, în viteză – huruitul pe care-l auzise – imaginea mașinii care *parcă ar fi putut să-l evite pe Jerry*...

– Asta e, spuse Martha. Mașina avea o traiectorie care l-ar fi evitat pe Jerry. *Putea* să-l evite. L-a călcat intenționat. Nu ne-am dat seama dacât prea târziu.

Deja se aduna lumea. Mașina ucigașă oprise și șoferul se apropia de locul accidentului. Mergea arogant, ca și cum ar fi călcat un vierme. O să-l creadă, se gândi John. Întotdeauna îi credeau pe indivizii de genul acela. Nu mai văzuse nimeni ce se întâmplase. Nu exista nici o dovadă că mașina virase intenționat ca să-l omoare pe Jerry.

Imaginea îi aminti lui John de accident, de mașina lui care se rostogolea pe panta muntelui, în apele înspumate ale râului.

Își aminti cum se petrecuse, cum luase curba, cum văzuse în fața lui o mașină galbenă, în viteză, ca...

Martha urlă brusc:

– John! Omul ăla – fața lui!

Îl privi. Gândurile îi înghețară deodată. Își aminti că mai văzuse o dată mulțumirea aceea arogantă. O mai zărise o dată, în lumina soarelui, la curbă – chipul bărbatului era schimonosit de intenții ucigașe.

CAPITOLUL IX

Broaștele dădură înapoi cu grijă, la adăpostul gardului viu. John renunță la contactul cu ele, încercând să-și adune puterile. Medită la răul și la violența care colcăiau în jurul lui. Pe cine să mai crezi?, se întrebă el. Nu exista nimeni care să nu loveas-că în cel de alături la cea mai mică amenințare?

– John!, îl strigă ușor Martha.

Într-un fel, spiritul ei rezista mai bine decât el la soarta lor violentă.

– Mai ții minte ce a spus Thornton Henniger în ziua când am semnat contractele?, întrebă el.

– Da, mai țin minte, răspunse Martha.

– Nu știu cum, dar într-o zi o să-l omor.

– Nu! Nu ăsta e scopul nostru, John. Ține minte: tu m-ai ajutat și mi-ai arătat ce trebuie să facem. Și nu era vorba de asta.

John își aminti numele oamenilor de știință pe care-i cunoscuse – bărbați și femei ale căror cariere se sfârșiseră prematur, în accidente inexplicabile.

Fusese Foster, fizicianul, care se înecase pe o plajă părăsită, unde obișnuia să vină ca să mediteze. Foster era un înotător de performanță.

Fusese Brunning, biologul împușcat accidental în timpul unei partide de vânătoare, în Canada. Espard, inginerul în astronautică, fusese ucis într-o explozie inexplicabilă, în laboratorul lui.

Lista era lungă. Din câte știa el și din câte-și amintea, creierele tuturor acestor genii ajunseseră la Institut.

Nu-i venea să creadă: un program mondial de asasinare a geniilor care fuseseră unicii autori ai civilizației într-o epocă stearpă.

Dar amintirea unei zile însorite și chipul maniacului care accelera vertiginos spre el nu-i permiteau să nege evidentul.

Se lăsase noaptea și toate urmele accidentului fuseseră înlăturate. Curioșii se risipiseră și nu mai treceau decât câțiva pietoni.

Majoritatea funcțiilor societății erau îndeplinite zi și noapte, pentru a instaura un spirit civic atemporal. Mulți oameni dormeau ziua și trăiau noaptea. Institutul nu făcea excepție de la acest orar permanent. Ușile lui erau mereu deschise celor care aveau treabă acolo, indiferent de oră.

John urmări fluxul de oameni care intrau și ieșeau. Ieși de la adăpostul gardului viu pentru a estima probabilitatea de a trece neobservat.

Brusc, ochiul unei broaște receptionă imaginea luminoasă a chioșcului de ziare din colț. Durase doar o fracțiune de secundă, dar John apucă să zărească un titlu:

ULTIMUL ARTICOL AL UNUI ZIARIST

Se opri, privi precaut în jur, apoi broasca sări pe marginea tejghelei. Era articolul lui Jerry Randolph.

„News Central" povestea moartea lui Jerry cu un sentimentalism dulceag și includea începutul articolului pe care-l scrisese în dimineața aceea. Dedesubt era telegrama oficială care descria noua invazie descoperită de Biroul Interplanetar de Control al Catastrofelor.

– John – dă jos broasca!

Invazie – nu se gândise că cele două broaște pierdute vor provoca o reacție atât de tragică.

– De-acum înainte trebuie să le ascundem de tot, spuse Martha.

– Poate le putem schimba forma – să le punem picioare sau să le facem ca niște șerpi. Dar săritura e mișcarea cea mai ușor de controlat.

– Hai să nu ne îngrijorăm. Le folosim în continuare, ca și până acum, chiar dacă riscăm să le pierdem, ca să ne atingem scopul.

Ghidară rapid broaștele peste stradă, în salturi scurte și dese, având grijă să le țină la umbră. Renunțaseră la orice speranță de a le aduce în fața Institutului.

În spatele clădirii cenușii se afla intrarea tehnică și de siguranță, unde erau aduse cadavre din toată lumea pentru a fi preparate, readuse la viață și abandonate pentru eternitate în instalațiile de control. Unele erau aduse din centrele apropiate imediat după moartea prin accident sau boli rare. Altele veneau de pe continente îndepărtate, unde fuseseră tratate în centre ale Institutului pentru a împiedica deteriorarea celulelor nervoase.

Broaștele stăteau la umbra docului, unde tocmai erau descărcate două sicrie.

– Mai bine să trimitem doar una înăuntru, spuse John. Pe cealaltă o putem lăsa aici.

Un laborant android, manipulat de o instalație centrală de control cibernetic, descărca cutiile din camion pe benzi rulante care duceau spre ascensor. Broasca se apropie de primul sicriu.

Laborantul stătea cu spatele. Broasca sări pe sicriu și intră în cabina ascensorului.

– Ai idee unde să căutăm departamentul de îndosariere?, întrebă Martha.

– Nu. Trebuie s-o luăm la întâmplare.

– Asta poate dura zile întregi, dacă trebuie să ne și ascundem. Hai să rămânem lângă sicriele astea. Creierele nou-venite trebuie să fie îndosariate undeva.

Broasca explora pereții cu infraroșii, pe măsură ce ascensorul urca. John examină aspectul etajelor cât de minuțios posibil, dar nu reuși să-și dea seama unde ar putea fi dosarele. Așa că acceptă soluția Marthei. O explorare aleatoare prin cele nouăzeci de etaje ale clădirii ar fi fost inutilă.

În cele din urmă, ascensorul se opri. Aproape instantaneu, în fața sicriului se deschise o ușă și banda rulantă intră în funcțiune. Broasca sări în spatele sicriului, ascunzându-se de lucrătorii care așteptau sosirea acestuia. Văzură picioarele unei mese și broasca sări sub masă, în timp ce ușa se trântea în spatele ei.

Diafragma auditivă a broaștei înregistră sunete de voci.

– Încă două și mergem acasă?

– Da. Astea sunt lucrări speciale pentru Minele Metaral din Antarctica. Unul din creierele de acolo a pățit ceva și vor două

înlocuitoare pentru a verifica motivele defecțiunii. Era ceva cu operarea în condiții de temperatură scăzută.

Deschiseră primul sicriu. Cea de-a doua voce șopti ușor:

– Mamă, ce-i mai bat pe amărâții ăștia!

– Cum adică îi bat?

Urmă o tensiune bruscă, atât de intensă încât John aproape o percepea prin intermediul broaștei.

– Las-o baltă, spuse tehnicianul. N-am spus nimic.

– Înseamnă că e prima dată când te aud scoțând sunete nearticulate, Kraft.

– Deci știi ce vreau să spun. Chiar crezi că toate accidentele astea care ajung aici *se întâmplă*, pur și simplu?

– Unde vrei să ajungi?

– Ne-am băgat în treburi murdare. De ce crezi că există atâtea accidente care zdrobesc trupul și lasă creierul intact? Îți trebuie tehnică pentru asta!

– Nu se poate!, spuse celălalt fără convingere.

– Pun pariu că Kraft nu trăiește până mâine, spuse John. E nebun dacă vorbește așa. Clădirea e mai mult ca sigur plină de microfoane și camere de luat vederi.

Dar nu era momentul să-l ajute pe sărmanul guraliv.

John și Martha îi priviră pe tehnicienii care mutau trupurile mutilate pe masa de operație. Aceștia au înlăturat cutia craniană și au secționat cu grijă conexiunile nervoase care legau creierul de restul trupului.

Creierele au fost apoi cufundate în recipiente cu lichid nutritiv, unde urmau a fi păstrate până la utilizarea lor în instalații de control, de care se ocupau inginerii ciberneticieni. Apoi au făcut curățenie, aruncând cadavrele într-un tomberon și adunând instrumentele la un loc, pentru dezinfectare.

– Deci așa se face, șopti Martha.

– Așa se construiește o mașină din om.

– Îți arăt cum să completezi fișele astea și putem pleca, spuse Kraft.

Cei doi se aplecară deasupra mesei și mâzgăliră în grabă câteva cuvinte pe formularele care sosiseră odată cu cadavrele și completară încă câteva hârtii de pe birou.

În fine, le adunară pe toate și le introduseră într-un tub. Tubul îl aruncară într-un orificiu din bibliotecă și ieșiră din cameră. Lumina se stinse automat.

– Ai văzut?, exclamă John. Un tub pneumatic de transport. Pariez că duce direct la dosare. Și broasca intră pe-acolo!

Broasca sări pe birou. John și Martha examinară orificiul. Nu se vedea nici un buton prin care să se poată schimba destinația tubului. Asta însemna că tubul ducea într-un singur loc. Și mai mult ca sigur ducea la departamentul de îndosariere.

Capacul era închis, desigur. Probabil că era parțial vidat, deci era nevoie de oarece forță pentru a-l deschide. Broasca se duse chiar sub capacul pe care exista o manetă mică, pe post de mâner. Sări. Capacul se deschise o clipă și se închise la loc cu zgomot, azvârlind broasca peste birou.

John îndreptă broasca și se uită în jur pentru a descoperi altă metodă de a deschide capacul. Martha spuse:

– Trebuie să sară de mai sus. Sunt niște cărți acolo...

În spatele biroului se afla un teanc de cărți. Broasca sări pe ele și se propti cu spatele în perete și cu picioarele într-una dintre cărți. Încordându-se brusc reuși să arunce cartea pe birou. Apoi, broasca începu să împingă cartea cu salturi mărunte, până când o aduse chiar sub capac.

De pe carte, broasca se întinse spre capac și apucă mânerul cu dinții. John încordă încet mușchii gurii. Capacul se ridică.

– Acum nu mai avem nevoie decât de alte șase seturi de mușchi, spuse John.

– Sări cu spatele, zise Martha. O să meargă.

John ezită o clipă, estimă puterea cu care se închide capacul și contractă brusc mușchii broaștei. Capacul se deschise puțin mai mult ca înainte. Broasca făcu un salt rapid pe spate și ateriză în interiorul tubului. Capacul se trânti violent. Corpul broaștei intra bine în tub. Aluneca vertiginos prin labirintul întunecat, cu viteza unui meteorit.

CAPITOLUL X

În timpul căderii, John renunță la contactul cu broasca. Virajele sălbatice și imaginea căderii continue îi făceau rău. Martha pierdu total legătura, dar el interveni de câteva ori, pentru a verifica dacă broasca rezistă șocului. Percepu viteza din ce în ce mai mare a căderii, dar nu putea face nimic pentru a o încetini.

Dacă ar fi putut s-o manevreze, s-o sprijine de pereții laterali cu ajutorul mușchilor de mișcare... dar nu putea face nimic cu bucățica aceea de nervi în cazul unei prăbușiri atât de abrupte.

Brusc, broasca se opri. John se întrebă dacă mai funcționa după aterizarea aceea zdrobitoare. Reuși să ia legătura perfect. Broasca părea să nu fi pățit nimic.

Privi pereții coșului în care căzuse. Deasupra se vedea o fată. Stătea cu spatele la broască, dar se pregătea să se întoarcă.

Broasca sări pe podea și se strecură în colțul cel mai îndepărtat, după birou. De acolo, John putea să vadă picioarele a vreo zece operatori. Auzi vocea uneia dintre fete.

– Sunt sigură că am auzit încă un tub căzând în coș adineauri. L-ați luat voi de-aici?

– N-are cum să mai fie unul. L-am auzit pe Delaney spunând că nu mai vin decât două creiere pe tura lui.

– Înseamnă că mi s-a părut.

Fata se aplecă asupra biroului și începu din nou să lucreze.

– Aș vrea să știu cum să găsesc informațiile de care au nevoie despre instalația inițială de la Minele Metaral. Acum șaizeci de ani nu s-au deranjat să îndosarieze chestiile astea.

Martha i se alătură lui John.

– Putem vedea indexurile acum?

– Nu știu cum am putea să facem asta. Hai să vedem cum lucrează.

De sub birou, priviră picioarele fetei care se fâțâia pe loc, nehotărâtă.

Încearcă la Al Demming, se gândi John. Dacă ar fi reușit s-o facă pe vreuna dintre ele să deschidă indexul... Broasca nu putea manevra calculatoarele, chiar dacă n-ar fi fost nimeni acolo.

Fata se întoarse brusc și se ridică în picioare:

– Ce-ai spus, Louise?

– Nimic.

– Mi s-a părut că vorbește cineva cu mine. Simt că-mi pierd mințile.

Mai bine s-o lase baltă, se gândi John. Lăsase impulsul acestui gând să treacă prin broască. Fusese suficient de puternic pentru a ajunge la fată.

– De ce nu?, interveni Martha. Lasă-mă pe mine să încerc.

Fata era obosită. O sugestie imprimată la nivel inconștient *putea* să pară propria-i idee. Martha transmise lent ideile din mintea ei prin sinapsele broaștei.

Albert Demming – *încearcă Albert Demming – Dr. Albert Demming.*

Repetă numele la nivelul cel mai scăzut al activității neuronale. Fata rămăsese acolo, răsfoind listele de indexuri de pe birou. Se răsuci pe scaun, nehotărâtă. Părea o încercare inutilă, dar Martha nu îndrăzni să crească intensitatea sugestiei.

Tocmai era pe punctul de a renunța, când fata se ridică și se îndreptă încet spre scaunul din fața calculatorului ei. Broasca sări într-o parte pentru a vedea monitorul.

Fata ezită un moment, uimită, ca și cum ar fi uitat ce voia să facă. *Încearcă Dr. Albert Demming...*

Începu să tasteze încet, dar fără ezitare. Pe ecran apăru un număr de index. Îl selectă și formă cifrele pe tastatură.

Aproape instantaneu, pe monitor apăru un document. John și Martha zăriră numele – era al lui Al. Nu aveau timp să citească tot; îl parcurseră rapid, până la ultimul rând: *Experimental, secret, 93C.*

– Chiar aici, în clădire!, exclamă John.

Abia reușiseră să vadă ce scria, când fata închise nervoasă calculatorul.

– Nu știu ce m-a apucat să fac așa o tâmpenie.

– Ce s-a întâmplat?

– Tocmai am căutat un nume aiurea, care n-avea nici o legătură cu ceea ce făceam până acum. E a treia oară când simt că o iau razna în ultima oră. Mă duc să mă plimb puțin.

John simți chemarea telepatică a Marthei căutând în sus și-n jos prin clădire: *Al – Al – mă auzi?*

– Așteaptă!, spuse John. Ai răbdare până mutăm broasca mai aproape de el. Nu știm ce se întâmplă cu el acum. Poate ar fi mai bine să nu-l strigăm.

– Vrei să spui... din cauza laboratorului experimental?

– Da.

Martha se înfioră de groază, tristețe și ură.

– Ieșim când se schimbă tura, sugeră el. Probabil că majoritatea fetelor ies împreună. Și cred că există un tub care duce direct la laborator.

Până la urmă sosi momentul schimbării de tură. Priviră fetele ieșind din încăpere. O singură asistentă rămăsese să supravegheze computerele. Așteptară până când aceasta ajunse în capătul opus al camerei și își încercară șansele.

Tubul prin care venise broasca făcea parte dintr-o rețea de tuburi etichetate fiecare cu destinația lui. Îl găsiră pe cel care ducea la laboratorul experimental în mijlocul șirului.

Asistenta se întorcea. Broasca împinse un teanc de hârtii lângă tub. Hârtiile se împrăștiară, dar nu mai aveau timp să consolideze baza pe care stătea broasca. John repetă manevra de mai devreme. Capacul se trânti cu zgomot. Ultima imagine era cea a asistentei care întorcea încet capul. Îi zărise fața, dar nu și ochii – dar nu credea că văzuse broasca.

Pregătită pentru căderea violentă în coș, broasca sări imediat pe podea după aterizare și se ascunse în cel mai apropiat colț.

Reușiseră, se gândi John. În fața lui, în centrul laboratorului, se aflau cunoscutele piedestaluri cu echipamente care întrețineau și hrăneau creierele cibernetice. Erau patru. Examină suprafața cutiilor de platină cât mai meticulos posibil.

Al era acolo.

Nu știa de ce fusese adus acolo fratele Marthei, dar era acolo și trăia. Indicatoarele de pe panou și tuburile de control arătau fluxul de fluide vitale prin arterele creierului său.

Martha îl văzu și ea.

– *Al!*, strigă ea. Sunt eu, Martha. Sunt cu John. Mă auzi, Al?

Nici un răspuns. Doar tăcerea mormântală care dusese la credința că creierele cibernetice erau moarte.

– *Al!*

Auzeau clinchetul instrumentelor mânuite de doi tehnicieni în capătul îndepărtat al laboratorului. Martha scoase broasca din ascunzătoare și o plasă direct pe piedestal, de unde vedea clar cutia de platină. Apoi urlă, disperată:

– *Al – răspunde-mi!* Nu mă auzi? Ce ți-au făcut?

Mașinăria rămase cufundată în tăcere. Apoi auziră pașii tehnicienilor. Broasca sări din nou în ascunzătoare.

– L-au omorât, suspină Martha. Ai dreptate, vom găsi o cale să-i lovim.

John încercă să calmeze furia oarbă care o cuprinsese. Cât despre el, depășise demult stadiul acela. Nu mai simțea nici un fel de furie. Singurul său rol era să distrugă furia din jur. Furia nu putea face asta. Doar rațiunea limpede avea șanse.

Peretele alb din fața lor părea imens, înspăimântător și neprotector. O dată cu moartea lui Al pierduseră ajutorul și cunoștințele lui, precum și singurul contact cu cei din jur. John se întrebă cine erau cei doi tehnicieni de care vorbise Kit. Poate că știau destule despre munca lui și puteau fi contactele de care aveau atâta nevoie pentru a comunica cu ceilalți.

Mai era și Kit, desigur, dar ea nu avea antrenamentul și renumele lui Al. După depistarea broaștelor și punerea lor sub urmărire, John nu se simțea capabil să se miște.

În capătul celălalt al încăperii se deschise o ușă. Un bărbat cărunt, adus de spate și îmbrăcat în halat alb intră în laborator. Schimbă câteva cuvinte cu cei doi tehnicieni și aceștia ieșiră, lăsându-l singur în cameră.

– Ăsta e Dr. Seymour Jurgens, spuse Martha. Al mi-a făcut cunoștință cu el mai demult.

– Știu. A scris lucrări formidabile. Nu înțeleg cum poate fi președinte al Comitetului Director al Institutului – adică direct responsabil de moartea lui Al, a mea și a ta.

Dr. Jurgens mergea cu pași mărunți. Se apropie de masa de echipamente din jurul creierului lui Al. Rămase nemișcat câteva minute, contemplând cutia de platină.

Apoi, ca și cum s-ar fi hotărât brusc, luă de pe o masă din apropiere un obiect mic, jumătate cât palma lui, pe care John și Martha nu-l remarcaseră până atunci. Îl ținu în palmă și îl privi atent. Apoi începu să vorbească.

– Asta e ultima ta șansă, Al. Știu că mă privești și mă asculți. Dacă refuzi să-mi răspunzi voi fi nevoit să deconectez fluidul nutritiv.

– John, ce înseamnă asta?, țipă Martha. Crezi că a găsit o cale de a comunica cu creierele? Dar Al nu mai trăiește, altfel ne-ar fi răspuns.

– Nu știu. Ai răbdare.

– Nu-ți mai dau altă șansă, Al.

Chipul lui Jurgens era roșu de furie. Muta descumpănit instrumentul dintr-o mână în cealaltă, cu pumnii atât de încleștați de parcă și-ar fi transmis toată furia asupra creierului captiv.

Apoi se îndreptă spre panoul care controla fluxul nutritiv. Atinse butonul de deconectare.

– *Stai!*, urlă Martha. Oprește-te, *asasinule!*

Speriat de ieșirea impulsivă a Marthei, John așteptă să vadă ce face Jurgens. Al putea fi mort, iar acum pierduseră și avantajul de care dispuneau datorită broaștelor.

– N-am putut să mă abțin, iubitule, spuse Martha. Dacă Al nu e mort? *Ăla* nu s-ar purta așa dacă Al ar fi mort, nu-i așa?

– Nu-i nimic, draga mea, șopti John. Ar trebui să scoatem broasca de aici înainte s-o găsească. Ar fi mai bine ca lumea să creadă că e vorba de o invazie interplanetară.

Dr. Jurgens rămase blocat câteva minute, cu mâna pe buton. Apoi se întoarse lent și dădu înapoi, examinând mașinăria și cutia și supraveghind precaut laboratorul. Se duse lângă masă și se aplecă asupra instrumentului micuț de mai devreme.

– Spune-mi repede, zise el. Spune-mi – mă auzi? Folosești telepatia? Mesajul meu e suficient de puternic?

Atunci își dădură seama că nu articulase cuvintele, gura lui rămăsese închisă. Încerca să ia legătura cu ei pe aceeași cale pe care o folosise Martha.

– John, spuse Martha pierdută.

John rămase tăcut. Mesajul lui Jurgens se auzi iar:

– Credeți-mă, spuse el, am făcut ceea ce trebuia să fac. Fiecare laborator e plin de circuite de supraveghere. Vreau să vă ajut, dar nu mă pot da de gol vorbind.

Rămase aplecat peste masă, ca și cum ar fi studiat instrumentul, dar până și spatele lui trăda tensiunea care-l cuprinsese.

– Să răspundem?, întrebă Martha.

– Da. Știe de noi. Poate că minte, poate că vrea să ne întindă o capcană, dar trebuie să ne asumăm acest risc.

– *Da, minte!* Plecați, fraierilor! Stați cât mai departe de locul ăsta!

Era vocea lui Al. Spiritul Marthei se umplu de ușurare:

– De ce n-ai răspuns?, strigă ea. Am crezut că ești mort.

– Plecați de aici!, repetă Al furios. Faceți tot ce vă stă în puteri ca să ajutați creierele cibernetice! Eu sunt blocat. M-au închis aici pentru experimente ca să vă descopere pe voi. Nu mai încercați niciodată să luați legătura cu mine!

– Al, spuse Dr. Jurgens. Mă crezi dacă-ți spun că în acest moment un agent al Institutului se îndreaptă spre casa ta ca s-o atace pe soția ta, Katherine? Trebuie să pară o sinucidere după ce distruge toate lucrările tale. Voi, ceilalți, vocile pe care le aud, puteți face ceva? Aveți puterea de a interveni? Eu n-o am. Dacă puteți lua legătura cu cei care au putere făceți-o repede!

– Kit!, strigă Al disperat.

În mintea lui John apăru imaginea cadavrului zdrobit al lui Jerry Randolph și mulțumirea maladivă a unei siluete asasine, aplecate peste volan, gonind nebunește într-o curbă.

Cum de uitase că și Kit, cu cunoștințele și documentele pe care le avea, era un dușman pe care Institutul nu-l putea neglija?

CAPITOLUL XI

John luă instantaneu legătura cu una din broaștele rămase la Kit. Era în casă, în biroul lui Al.

Sprijinită de peretele opus, Kit tremura de frică. În fața ei se vedea silueta masivă a unui bărbat care înainta amenințător. John nu vedea fața bărbatului. Nici nu avea nevoie s-o vadă. Îi auzi vocea. Și își blestemă din nou prostia pentru că o lăsase pe Kit neajutorată și n-o prevenise.

– I-ai trimis lui Jerry Randolph cópii după notițele soțului tău, spunea bărbatul. Vreau originalele și toate celelalte documente. Au dispărut din biroul lui de la Institut.

– Nu sunt la mine!

Kit se trase mai în colț.

– Du-te și ia-le, spuse John brusc. Adu-le și dă-i-le. Acum nu mai contează.

Ochii ei se măriră de uimire. Se uită neliniștită prin cameră, pentru a găsi broasca.

– Ai grijă, o avertiză John. Nu te da de gol.

Dar asasinul interpretase greșit privirea ei neliniștită.

– Nu încerca să fugi, te rog. N-aș vrea să capeți vreo vânătaie sau vreo zgârietură.

– Mă duc să le aduc, șopti ea precipitat. Toate hârtiile soțului meu sunt în dormitor – în dulapul de acolo. Cifrul e unu-cinci-trei-opt, frecvența A.

– Mulțumesc. Acum e mult mai bine. Mă conduci?

Kit se strecură pe lângă perete, fără a-l scăpa din ochi pe intrus. Când acesta se întoarse, cu o privire crudă și amuzată, John și Martha îi zăriră chipul. Nu se înșelaseră. Era același om care-i forțase să iasă de pe șosea, același om care-l ucisese pe Jerry Randolph.

John ascunse broasca atunci când Kit trecu pe lângă ea. O urmări precaut, până la dulapul din dormitor. Bărbatul deschise încuietoarea electronică, cu cifrul pe care i-l dăduse Kit.

Scoase teancul de hârtii de pe raft. După ce le examină o clipă le îndesă în buzunar.

Apoi, cu o mișcare bruscă, o trânti pe Kit pe pat și o legă strâns cu un cearșaf, înainte ca femeia să aibă timp să strige. Îi astupă gura.

– Sper că nu te-am învinețit, spuse el. Trebuie să semene cu o sinucidere – nu că poliția o să investigheze prea atent, dar există anumite formalități pe care trebuie să le respectăm. Acum am nevoie de ceva scris de tine.

Se îndreptă iar spre dulapul din care scosese hârtiile. Martha plângea de furie și de disperare.

– John, nu putem s-o ajutăm cumva? Nu putem trimite broaștele?

– Vecinii sunt prea departe. Broaștele nu pot folosi telefonul. Nu avem cum să chemăm ajutoare.

– Nu putem să ne uităm cum o omoară!

– Nu, lasă-mă pe mine să folosesc broasca. Renunță la contactul cu ea. *Acum!*

Broasca traversă camera dintr-un salt. John își dădu seama pe loc că făcuse o greșeală. Bărbatul zărise mișcarea cenușie cu colțul ochiului și se întoarse uluit. Se feri, dar broasca îl lovi în față.

Dinții de oțel apucară carnea și o sfâșiară adânc, dar John relaxă mușchii și o lăsă să cadă pe jos.

O îndreptă și sări din nou. Dar asasinul își dusese deja mâna la șold. Mâna lui înarmată cu un cuțit lung, pară lovitura în aer.

Kit suspină înăbușit. Bărbatul o privi cu atenție, apoi examină ghemotocul de carne în care-și înfipsese cuțitul.

– Aștia sunt vestiții invadatori extratereștri, nu-i așa?

Kit se holbă îngrozită la broască.

Bărbatul își recuperă cuțitul, apoi analiză animalul. Din rană nu curgea decât puțin fluid apos.

– Mă întreb ce știi despre astea, șopti el.

Cuțitul nu distrusese aptitudinile telepatice sau vizuale ale broaștei, dar retezase structura musculară care-i asigura mobilitatea. John și Martha îl priviră descumpăniți pe atacator.

– Unde e broasca cealaltă, Kit?, întrebă John repede. O să încercăm s-o folosim fără să facem aceeași greșeală.

– În pădure, în spatele casei. Mă distram cu ea când a venit individul ăsta. L-ați găsit pe Al?

– Știm unde e. După ce te salvăm vei putea vorbi cu el.

– Ce puteți face? O să mă omoare pentru că știu teoriile lui Al. A spus că asistenții lui Al sunt morți.

– Trebuie să aduc broasca cealaltă.

În clipa de dinainte de a întrerupe legătura văzu ce intenții avea bărbatul. Ținea în mână un duplicator grafologic și se pregătea să scrie o notă sinucigașă care să copieze fidel scrisul lui Kit. Urma s-o lase lângă cadavrul ei. Intuia cam ce putea conține scrisoarea. Moartea lui Al putea fi un motiv foarte plauzibil de sinucidere.

Scană împrejurimile pentru a contacta broasca cealaltă. Casa lui Al de la periferie era izolată de vecini printr-o pajiște și o pădure – distanță greu de parcurs de către broască în timp util.

Localiză broasca într-un smoc de iarbă de la marginea pădurii. Preluă controlul și o conduse spre casă.

Aproape imediat se auzi un strigăt undeva în urmă:

– Hei, ia uitați-vă! Unul din extratereștrii ăia pe care trebuie să-i prindem. A sărit spre casa lui Demming. Aduceți o piatră!

Copii care se joacă în pădure, se gândi John. Cu câteva clipe în urmă ar fi fost recunoscător pentru prezența lor. Acum erau o nouă amenințare. Din cauza ierbii nu putea să-și dea seama cât de departe erau.

Încercă să propulseze broasca în salturi lungi, dar creatura avea mișcări neîndemânatice. Încercă să estimeze cât mai avea până la casă. Se părea că mai avea cel puțin două sute de metri. Încordă la maximum mușchii motrici. În spatele lui, țipetele și zgomotul de pași indicau că fusese văzut din nou.

La următoarea săritură, o piatră nimeri broasca în plin. Imaginea se încețoșă și creatura căzu pe pământ.

– L-am nimerit! Haideți, e aici, în iarbă. L-am lovit la fix!

Piatra nimerise în spate, unde țesutul cutanat proteja organele senzoriale. Broasca nu fusese grav afectată, dar nu putea să-i îndepărteze pe copii de casă.

Nu știa dacă ucigașul îi va ataca pe copii sau va fugi când îi va vedea. Nu dorea să rişte viețile copiilor sau viața lui Kit în mod inutil, dar nu-l putea lăsa să scape pe asasin.

Știa secretul broaștelor. Suspinul acela înăbușit al lui Kit îi spusese tot ce trebuia să știe. De la el, informația va ajunge la Institut. Va duce la moartea lui Kit și la distrugerea creierelor lui Al, Martha și al său.

Auzi pașii apropiindu-se. Trebuia să ajungă la casă înaintea copiilor.

Broasca sări la adăpostul unor tufe înalte care duceau spre terenul accidentat din spatele casei. John o forță la viteză maximă. Broasca se ciocni de zeci de ori de crengi și căzu pe jos, neajutorată. Dar tufele îi încurcau și mai mult pe urmăritori.

Când ajunse în sfârșit pe pajiștea netedă, îi lăsase mult în spate pe copii. Îi auzi strigând în urmă.

Intră precaut în casă, având grijă să mascheze zgomotul salturilor pe covorul gros. Intră în dormitor, unde Kit era încă prizonieră. O clipă se temu că ajunsese prea târziu. Asasinul o mutase pe Kit pe un scaun, lângă birou. Nota sinucigașă era pe masă. Kit era legată doar de mâini și de picioare, cu fâșii de cearșaf. Cuțitul din mâna bărbatului se apropia amenințător de ea.

– Kit! Uită-te la mine!, strigă John.

Femeia reacționă instantaneu. Ochii ei se deschiseră larg, cu o privire disperată și în același timp plină de speranță. Manevra avu efectul așteptat de John.

Bărbatul se întoarse.

Broasca sări din mijlocul camerei. Cuțitul tăie aerul, dar John îi anticipase traiectoria. Broasca sări ca un glonț pe sub cuțit, se zdrobi pe fața furioasă și mușcă.

Ucigașul scoase un urlet de durere și furie. Își sfâșie fața cu mâinile. Smulse broasca și o azvârli în perete. Dar unul dintre ochii lui rămase în dinții încleștați ai creaturii.

Bărbatul rămase o clipă pe loc, cu fața plină de sânge.

Broasca zăcea zgârcită pe jos. John nu îndrăzni să-i testeze mișcările de teamă să nu dezlănțuie iar furia atacatorului. Dacă acesta își devia atenția de la broască, o putea ucide sau mutila pe Kit. Orice clipă de neatenție putea fi fatală pentru Kit.

Apoi bărbatul se îndreptă încet spre broască. John se liniști. Ucigașul uitase de Kit pentru moment și toată furia lui se îndrepta acum către creatura aceea care-i scosese un ochi.

John nu-și dădea seama dacă broasca fusese deteriorată în urma impactului cu peretele. Vederea era încă bună. Așteptă momentul potrivit pentru a testa mușchii.

Cuțitul porni spre broască și John încordă mușchii motrici. Broasca ateriză dintr-un salt pe un raft de pe perete. Înjurând obscen, bărbatul smulse cuțitul din podea și se răsuci.

Atunci, cu auzul său sensibil, John îi auzi pe copiii care urmăriseră broasca. Viețile lor, precum și viața lui Kit erau pierdute dacă nu acționa rapid.

Se întrebă de ce nu încercase bărbatul să tragă. Probabil că respecta încă instrucțiunile inițiale: de a nu lăsa urme și de a nu face zgomot, pentru ca moartea femeii să pară sinucidere.

Broasca zăcea pe raft, nemișcată, deasupra capului ucigașului. Asta e, se gândi John. Nu va mai apărea o asemenea șansă.

Prin ultimul său salt defensiv, îi lăsase impresia adversarului său că broasca era rănită. Menținu aceeași iluzie lăsând broasca nemișcată până când bărbatul se apropie.

Privi brațul înarmat lăsându-se încet în jos. Lama cuțitului strălucea în soare. Bărbatul ținea capul ridicat; gâtul era expus de la maxilar până la umăr.

Broasca sări.

Dinții ascuțiți scurmară adânc carnea. John îi încleștă și îi mișcă în sus și-n jos. Țintise bine. Imaginea se înroși când ochiul broaștei fu înecat în sânge. Bărbatul căzu pe podea, zvârcolindu-se. Degetele i se cufundară în sângele care acoperea broasca.

În fine, reuși s-o smulgă, lăsând să se vadă rana adâncă, însângerată, din gât. Degetele lui se încleștară, strivind broasca, cu ultimele puteri. John mai apucă să audă zgomotul copiilor de afară:

– Doamna Demming – doamna Demming, am văzut un extraterestru la dumneavoastră! Putem să-l căutăm? *Doamna Demming!*

CAPITOLUL XII

Cu grijă, ca și cum l-ar fi apucat de mână, Martha puse mintea fratelui său în contact cu broasca rănită care mai era încă capabilă să vadă și să transmită mesaje telepatice.

Copiii o eliberaseră pe Kit și chemau poliția. Al o privi pe Kit. Abia după câteva minute îndrăzni să vorbească. Apoi o strigă încet pe nume.

Tipătul de răspuns al lui Kit demonstra o isterie incontrolabilă, dar Martha nu interveni. Nu putea face nimic pentru a-i ajuta în momentele acelea. Știa sigur...

Se întoarse la laborator și trimise încă vreo șase broaște spre casa lui Al și alte șase spre Institut, pentru a asigura o bună comunicare între cei doi.

John se întoarse în laboratorul Institutului, unde Dr. Jurgens rămăsese în aceeași atitudine studioasă. John îl urmări în liniște. Părea un biet om obosit, ale cărui zile erau numărate. Și totuși el reprezenta personajul-cheie în deciziile violente de care depindea destinul a milioane de oameni nevinovați.

– De ce să am încredere în tine?, întrebă John abrupt.

Inginerul tresări violent.

– Ai descoperit că am spus adevărul?, întrebă el neliniștit.

– L-am omorât pe asasinul vostru. Poate l-ai sacrificat doar ca să iei legătura cu noi.

– Fără îndoială, răspunse Dr. Jurgens. Exact așa aș face – dacă aș fi unul dintre *ei*.

– Nu înțeleg ce se întâmplă și mă îndoiesc că poți să-mi dai o explicație. Crimele – faptul că tu știai că creierele trăiesc – și nici o reacție în fața acestei descoperiri. Chiar dacă ai fi nebun – și ești, mai mult ca sigur – nu e explicabil.

– Mă bucur că ați reușit, spuse el cu fervoare. De dragul lui Al și al lui Kit. E o fată adorabilă. Întotdeauna am avut senzația că a descoperit secretul acelei tinereți fragile, în care nu mai

ești copil – dar nici n-ai ajuns la maturitate. Am venit azi aici cu intenția de a-l obliga pe Al să comunice cu mine. Am vrut să-i spun de pericolul în care se află soția lui în speranța că el poate face ceva. Îl suspectam că a luat legătura cu alții ca voi și că voi aveți contacte cu oamenii. Dar mă urăște – pe bună dreptate – și nu va avea niciodată încredere în mine. Mă bucur pentru el că ați venit voi.

– De ce a fost ucis Al? De ce i-ați luat creierul? Dacă ai alt răspuns decât ceea ce cred eu înseamnă că a înghețat Iadul.

Dr. Jurgens începu să adune sculele și-și făcu de lucru. John ținu broasca ascunsă sub masă pentru a nu fi detectată de circuitele de supraveghere. Se întrebă dacă văzuse cineva ceva când aduseseră broasca acolo prima dată.

– Eu am descoperit că creierele trăiesc, spuse Dr. Jurgens, cu trei ani înaintea lui Al. Fără să mă gândesc la consecințe m-am repezit la conducere, exact așa cum a făcut și el. La fel ca voi, mi-a fost imposibil să le înțeleg reacția. Am fost uluit și decepționat – dar mi-am păstrat impresiile pentru mine. Imediat, guvernul a preluat controlul asupra Institutului. Membrii științifici au rămas doar în funcții de consultanță. Unii au trecut de partea facțiunii politice. Alții, ca mine, s-au supus presiunilor care nu puteau fi ignorate sau combătute. Moartea lui Al a fost cea mai mare tragedie la care am fost martor. A refuzat să accepte decizia conducerii. Se hotărâse că secretul nu poate fi dat la iveală. Trebuia să fie eliminat. Nici măcar cei îngroziți de această decizie nu puteau face nimic. Așteptam cu toții ziua în care sistemul se va prăbuși. *Ziua aceea a sosit!*

– Sunt de acord cu tine, spuse John sec, dar voi, nobili rebeli din conducere, n-ați făcut nimic pentru asta. De unde vin presiunile care controlează conducerea Institutului?

Dr. Jurgens nu băgă în seamă ironia lui John și răspunse direct la întrebare:

– De foarte sus. Președintele, secretarul bunăstării și încă vreo șase știu totul. Este cel mai mare secret al guvernului.

– Sunt dispuși să aibă două milioane de sclavi pentru a rămâne la putere, șopti John. Cât de tulbure trebuie să le fie som-

nul când un singur strigăt despre acest secret îi poate azvârli din locul sus-pus.

– Nu, spuse Dr. Jurgens cu tristețe. Aici vă înșelați și voi, și ei. Atât teama lor, cât și speranța voastră sunt false. Dacă lumea ar afla nu s-ar întâmpla nimic!

– Asta-i o nebunie! Poporul va răsturna guvernul într-o anarhie totală dacă ar bănui că acesta a știut totul și a păstrat secretul. Pentru binele poporului însuși ar fi mai înțelept să nu le dăm vestea prea brusc. Când vor afla că creierele trăiesc vor face asemenea schimbări încât nici o putere guvernamentală nu li se va putea opune. Spune poporului! Doar de atât avem nevoie!

– Cât de puțin îți cunoști propriul popor – cât de puțin îl înțelegi! Să presupunem că află; ce-i oferi în schimbul prezentului?

– Cibernetică electronică, răspunse John.

– Știi că a dat greș o dată. Dar acum va fi mai rău. Clasa noastră tehnică aproape a dispărut. Manevrarea unui sistem electronic este imposibilă acum – și toată lumea o știe.

– Trebuie să se poată, spuse John. Dacă nu ăsta e răspunsul, atunci care e?

– Cel pe care noi, oamenii de știință din conducere îl visăm de atâta timp. Cel pe care voi l-ați făcut posibil: distrugerea. Să lăsăm fiecare creier să folosească în voie instalațiile pe care le controlează. Asta înseamnă sacrificarea lui, dar e singura și ultima soluție.

– Și sfârșitul statului bunăstării.

– Bineînțeles. Statul bunăstării, ideea dreptului la alocație e cel mai mare eșec din istoria omenirii. Iluzia sa e cât se poate de necinstită, scopul său e cât se poate de mârșav.

– Nu. Un astfel de program pare a fi produsul unei minți bolnave. Gândul de a provoca un asemenea haos e o pură fantezie. Nu judec statul bunăstării – nici nu mi-aș asuma răspunderea pentru distrugerea lui. Omul trebuie să facă ce vrea. Cer doar eliberarea sărmanilor sclavi.

– Prostule!, urlă membrul conducerii. Vei renunța la singura șansă de a face un miracol. Dă-mi mie mijloacele – lasă-mă să vorbesc cu celelalte creiere. Lasă-mă să văd eu însumi dacă

sunt atât de nobile sau dacă vor accepta să lase omenirea să treacă printr-un barbarism purificator pentru a scăpa de sistem.

– Nu, spuse John. Facem cum vreau eu. Și acest atac al Institutului împotriva lui Kit este exact baza de care aveam nevoie.

– Ce ai de gând să faci? Până la urmă nimic n-o mai poate salva, decât dacă faci cum ți-am spus eu.

– Cred că Institutul va avea tot interesul ca lui Kit să nu i se întâmple nimic. Mâine se duce în fața Curții Mondiale de Justiție. Va acuza Institutul de asasinarea soțului ei și de tentativă de asasinat împotriva ei. Hârtiile și documentele lui Al vor susține mărturia pe care o va depune în fața camerelor de luat vederi din toată lumea.

– Nu îndrăznești!

– Și dacă nu mă minți, tu și colegii tăi rebeli din conducere veți depune mărturie în sprijinul acuzațiilor aduse de Katherine Demming împotriva Institutului de Cibernetică!

Niciodată nu se mai purtase o bătălie atât de disproporționată, se gândi John – neajutoratele creiere cibernetice împotriva Institutului care le deținea, și nu numai împotriva Institutului, ci și a guvernului însuși.

Un factor aducea oarecare egalitate între forțe. Acesta era faptul că Institutul era obligat să mențină funcționarea creierelor ca fundație pe care era construită întreaga societate. Institutul nu putea face nimic care să amenințe sau să distrugă această fundație.

În ziua următoare, creierul lui Al a fost adus înapoi în uzina pe care trebuia s-o controleze inițial. Martha se simți extrem de ușurată, deși nu prea avea motive de bucurie. Puterea lor era mult mai mică la o asemenea distanță.

Al le arătă facilitățile de care dispunea.

– Aici am greșit eu, spuse el. Când am venit aici prima dată am avut aceleași gânduri ca voi – comunicare cu exteriorul. M-am gândit la telepatie, dar n-am avut cum s-o implementez. Următoarea soluție a fost o instalație electronică auxiliară, dependentă de energia emisă. Au luat-o repede de-acolo. Dr. Jurgens a tunat și-a fulgerat zile întregi încercând să mă facă să cooperez, astfel încât să poată vorbi cu toate creierele și să

caute idei de revoltă. Tot asta vrea și de la voi. Fiecare cuvințel despre revolta din sânul conducerii e o minciună. Știu sigur – l-am văzut ordonând uciderea mea! Ei cred că există deja comunicare între creiere. Bănuiesc – și sunt speriați de moarte din cauza asta – că se pregătește o revoltă concertată. Cu povestea aia de doi bani voia să afle de la voi dacă bănuielile lui sunt întemeiate. Dacă ar ști că suntem numai trei...

– Ești sigur că suntem doar noi?, întrebă Martha. De ce am putut să controlăm independent facilitățile de producție? Poate că și alții au făcut-o.

– Nu, răspunse Al. M-am gândit mult la asta. Cred că noi suntem altfel decât ceilalți. Am folosit un câmp electronic mai puternic pentru a vă sparge blocajul după șocul adaptării, John. Asta a dus la eliminarea circularității gândirii și a reacțiilor de feedback nedorite. În schimb, au fost eliberate mase mari de neuroni pe care și cei mai „normali" dintre noi le folosesc în amintirile cu circulație patologică. Acestea au fost eliberate pentru scopuri productive. Astfel, coeficientul vostru de inteligență a crescut extraordinar, la fel ca inițiativa și curajul. Puterile voastre sunt supraomenești, comparativ cu cele pe care le aveați înainte. Gândiți-vă puțin. Cât timp v-ar fi trebuit ca să sintetizați broasca înainte de accident?

John se gândi pentru prima dată la cele ce se întâmplaseră, analizând complexitatea problemei. Al avea dreptate. În câteva săptămâni făcuse o muncă de ani de zile.

Dar îi veni să râdă.

– Nu prea mă simt supraom.

– Nici eu, spuse Al. Dar trebuie să fim. Dispozitivele electronice pe care le-am construit ar fi durat zece ani de zile dacă erau făcute de o echipă de zece inși. Eu le-am construit în vreo trei zile. Cât despre mine și Martha, explicația trebuie să fie că Institutul a citit notițele mele pe acest subiect. Inginerul care a instalat creierele noastre a setat câmpul electric la același nivel pentru că îmi respectă munca mai mult decât o înțelege. Poate că de-acum înainte vor fi toți la fel – dacă nu reușim să împiedicăm crearea de noi instalații. Și *sigur* nu reușim dacă avem încredere în Dr. Jurgens!, încheie Al furios.

N-ar fi putut să uite niciodată chipul acela pe care-l văzuse peste masă, în chinurile agoniei, după cele trei lovituri primite în spate.

– Și dacă preiei controlul asupra tuturor broaștelor din Institut?, propuse John. Poți să-l urmărești îndeaproape pe Jurgens, dar trebuie să ții broaștele în afara câmpului camerelor de supraveghere. Ia-le și pe cele care o supraveghează pe Kit. Multiplică-le, fă câteva zeci și plasează-le în jurul casei, în tufe și în pădure.

– Dar ce ne facem dacă nu reușim? Ce facem atunci?

– Dacă spunem poporului ce se întâmplă, atunci am făcut tot ce ne stă în puteri, sau tot ce trebuia să facem. O să se ocupe el de rest.

– Ai prea multă încredere în „popor", spuse Al. „Poporul" e ca un animal sălbatic, nesigur, care distruge orice strat de flori pe lângă care trece. Avem nevoie de arme mai puternice decât încrederea asta oarbă.

– Ce altceva?

– Și dacă fiecare creier cibernetic poate fi ca noi? Nu toate. Doar câteva, în uzine-cheie. Să presupunem că putem crește câmpul electronic și le dăm aceleași puteri ca ale noastre asupra uzinelor pe care le controlează – și *atunci* să spunem poporului! Dacă cererile noastre sunt refuzate atacăm. Le tăiem proviziile câteva ore pe zi. Atunci să le vedem reacția!

– Nu putem face asta. Nu avem nici timp, nici mijloace – și e absolut inutil. Poate dacă se ajunge la o asemenea situație extremă – dar nu ne putem irosi energia acum. Kit e la Tribunal și ar trebui să stăm cu ea.

– Foarte bine, spuse Al. Deocamdată sunt de acord, dar până la urmă probabil că singura soluție va fi forța.

Era o cameră aproape goală. Centrul podelei lustruite era liber. Deasupra se afla o singură platformă decorată, pe un piedestal luminat.

Lângă pereți se aflau șase birouri, ocupate de stenografe, ziariști și tehnicieni. Acolo era echipamentul video care conecta interiorul încăperii aceleia cu toate colțurile lumii. Acolo erau

ochii și urechile electronice care, alături de alte douăsprezece camere identice formau Curtea Mondială de Justiție.

În spatele biroului central, judecătorul Underwood arăta ca un om care își trăise majoritatea vieții în altă lume, departe de acea bogăție subvenționată care-i sufoca pe cei de vârsta lui. Chipul lui părea al unui om care găsise înțelepciunea în materiale care nu mai aparțineau demult lumii aceleia.

Ridică încet privirea din ziarul pe care-l citea. Părul cenușiu ca oțelul se potrivea cu strălucirea serioasă a ochilor săi.

– Dumneavoastră sunteți Katherine Demming?, întrebă el.

– Da.

Kit stătea în picioare în fața biroului. Tremura de emoție din cauza experienței din noaptea trecută și din cauza complexității sarcinii pe care trebuia s-o îndeplinească. Simți prezența liniștitoare a broaștei în buzunarul pardesiului.

– Aduceți în fața Curții Mondiale de Justiție următoarele acuzații – că Institutul de Cibernetică a provocat moartea soțului dumneavoastră, că a atentat la viața dumneavoastră după ce agentul Institutului v-a furat actele care conțineau cercetările sale.

– Da, acestea sunt acuzațiile, spuse Kit solemn.

În toată țara, mii de operatori de selectare a știrilor întrerupseră brusc legătura. Se treziră șocați din munca lor somnolentă de selectare a știrilor cât de cât importante din fluxul de bârfe triviale, iar cuvintele lui Kit le răsunară straniu în urechi. Cei mai rapizi dintre ei reușiră să oprească legătura înainte ca judecătorul să-și termine întrebarea.

– Acestea sunt acuzații de moment, spuse judecătorul Underwood. Cererea dumneavoastră necesită o incursiune în caracterul unei instituții care a devenit practic fundația civilizației noastre. Aveți ceva împotrivă să vă supuneți unui examen psihologic?

– Nu, sigur că nu.

– Examenul este necesar pentru a nu consuma timpul Curții cu trivialități. Ca cerere secundară, doriți să afirmați că, în urma cercetărilor soțului dumneavoastră, ați aflat că creierele folosite

pentru control cibernetic nu sunt țesuturi moarte – ci ființe umane vii, capabile de gândire și emoții, care sunt conștiente de captivitatea lor. În numele lor cereți dreptul de a opta pentru viață sau moarte și încetarea folosirii altor creiere în instalații cibernetice de control.

– Da, spuse Kit cu o voce joasă și încordată. Aceasta este cererea mea.

Parcă răsuflarea întregii lumi încetase în acel moment. În țară, oamenii se opriseră din ceea ce făceau pentru a urmări știrile, acasă sau pe stradă. Ascultau neîncrezători, sperând ca vorbele acelea să fie repetate pentru a le confirma neîncrederea.

În zonele din jur, chipul micuț al lui Kit vorbea în fața a sute de milioane de ascultători.

Judecătorul o privi tăcut pe Kit, apoi vorbi grav:

– Activitatea științifică a soțului dumneavoastră este recunoscută în toată lumea. Va fi reexaminată conform cererii dumneavoastră. Vă rog să aduceți documentele și probele tangibile pe primul birou din stânga dumneavoastră. Veți fi supusă unui examen psihologic. Dacă treceți acest examen, veți fi informată și specialiștii Curții vă vor instrui în privința prezentării pledoariei și a probelor în fața Tribunalului. Această cerere necesită întreaga atenție a Curții. Voi discuta din nou cu dumneavoastră după ce aduceți toate probele și toți martorii.

Chipul judecătorului nu trăda nici un fel de emoție la auzul incredibilei cereri care-i fusese adusă la cunoștință.

– Vă mulțumesc, șopti Kit.

Când femeia ieși din raza de acțiune a camerelor de luat vederi, mii de ziariști și comentatori locali așteptară nerăbdători comentarii, aprobări și instrucțiuni de la „News Central".

„News Central" era în haos și nu transmise nici un mesaj. Brusc, toată lumea își dădu seama că aceasta nu era o simplă bârfă pe care s-o prelucreze după gustul audienței. Curtea Mondială era singurul cenzor și pentru canalele de știri era inacceptabil să păstreze tăcerea asupra unui caz atât de exploziv.

După primul minut de uluire, redactorul-șef de la „News Central", Madsen, încercă să-l contacteze pe senatorul Viele

la Institut. Apoi încercă să ia legătura cu orice membru al conducerii. Dar instrucțiunile conducerii i-au fost transmise de funcționarul de la informații: „Transmiteți ad litteram. Necenzurat".

Și nu-i venea să creadă; era pentru prima dată când se întâmpla așa ceva.

Dar până să se dezmeticească el, comentatorii intraseră deja în transmisie, fără să mai aștepte instrucțiunile sau aprobarea lui.

Când se îndreptă pe culoar spre sala de examinare psihologică, Kit simți broasca în buzunar.

– M-am descurcat bine? Eram atât de speriată încât am crezut că o să leșin. Convoacă toată Curtea. Mi-e atât de frică să nu vă dezamăgesc...

– Te descurci de minune, draga mea, spuse Al. Acum cazul nostru e pe rol și Institutul n-o să îndrăznească să se atingă de tine. Pentru ei ar fi periculos și dacă te împiedici acum.

– Dar tu ce-o să faci? Mă tem pentru tine, Al. Dacă se răzbună pe tine?

– E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Dar nu cred că o să se atingă de mine. Mai devreme sau mai târziu, Curtea va cere să fiu examinat oficial și conducerea știe asta. Sunt în siguranță, la fel ca și tine. După examen poți să te duci acasă liniștită. O săptămână de-acum înainte nu trebuie să ne mai facem griji din cauza lor.

Femeia se opri lângă o fereastră și privi afară, spre soarele strălucitor.

– Nu vreau să mă duc acasă, spuse ea. Nu mai vreau să mă întorc niciodată acolo. Eu nu am casă. Am doar un loc în care să mă ascund ca să plâng în fiecare noapte.

– Kit, nu...

– Vreau să vin cu tine, Al. Când se termină toată nebunia asta putem fi împreună cu toții. Nici unul dintre voi n-o să mai vrea să rămână în viață. Vreau să fiu cu tine.

– O să trăiesc în continuare, atâta timp cât în mine mai există două celule alăturate care să-mi asigure conștiința. Și te voi

veghea tot restul vieții tale. N-ai face una ca asta știind că eu te veghez, nu-i așa?

– Nu, atâta timp cât ești cu mine nu. Dar casa e goală. Să nu te mai văd niciodată – să te aud, dar să nu te văd – îmi vine mai greu decât dacă știu că te-am pierdut de tot.

– Pot să scot broaștele de-acolo.

– Al, te rog!

– Da, Kit. Știu cum e, draga mea. Nu crezi că te înțeleg, că și eu simt același lucru?

Când ajunse din nou lângă John și Martha, aceștia percepură tristețea lui.

– Lui Kit îi vine tare greu, spuse Al. E foarte singură. Într-un fel, voi doi sunteți mai fericiți decât noi.

– Mă întreb, spuse John încet, mă întreb dacă după ce se termină povestea asta o să vină și ea alături de noi – în felul ăsta.

– John! E îngrozitor, spuse Martha. Nu intenționat...

– De ce nu? Avem destule motive să trăim, Martha! N-o să îmbătrânim, dar putem privi lumea în schimbare timp de generații întregi. Noi putem fi legătura între epoci, o forță unificatoare care n-a mai existat până acum. Pentru noi, viața n-o să fie ceva plicticos și fără sens. Sunt sigur!

– Poate, spuse Al. Nu știu. Lui Kit îi place prezentul, trăiește clipa, râde, se distrează. În momentul ăsta nu știu dacă ar fi cinstit să-i propunem așa ceva. S-ar simți obligată să accepte din cauza mea. Poate că o să-i spun – după ce se termină.

CAPITOLUL XIII

Al îi părăsi. Plecase de prea mult timp din postul lui de la Institut. Contactă pe rând toate broaștele ascunse în birourile membrilor conducerii. Toate erau plecate.

Căută în sala de conferințe. Dintr-un colț înalt văzu masa galbenă pe care o cunoștea atât de bine. Nu fusese încă vopsită pentru a acoperi petele de sânge pe care nu le putuseră spăla.

Membrii conducerii urmăreau știrile. Dar scena pe care tocmai o văzuseră la Curtea de Justiție nu părea să-i fi întristat. Din contra, în sală plutea un aer aproape jovial. Păreau să fie cu toții bine dispuși și din când în când ciocneau paharele peste masă.

Al rămase consternat o vreme, incapabil să creadă că oamenii aceia înțelegeau ce se întâmplă. Apoi strigă brusc:

– John, Martha! Veniți repede – în sala de conferințe!

Aproape imediat se adunară toți trei.

– Ce e?, întrebă John.

– Ascultați.

Senatorul Viele vorbea. Stătea în fața ecranului, cu un pahar în mână, cu trăsăturile înfloritoare, mai strălucitoare ca de obicei. Colegii săi din guvern îl înconjurau cu o satisfacție admirativă. Dr. Jurgens era și el acolo, zâmbind tăcut.

– Aceasta este o evoluție cât se poate de satisfăcătoare, spuse senatorul. Am fi putut cere mai mult – cu condiția ca pronosticurile noastre psihologice să fie optzeci la sută corecte.

– Mai mult chiar, interveni Emmons, psihologul comitetului.

– Ați făcut o treabă admirabilă, Dr. Jurgens, continuă Viele. Eforturile dumneavoastră vor rămâne în istorie.

– N-a fost atât de greu cât credeam, răspunse Jurgens.

Zâmbi, mulțumit de laudă.

– Dr. Demming luase deja legătura cu soția lui și cu alte creiere. A lor a fost ideea de a aduce cazul în fața Curții Mondiale

pentru a atrage atenția publicului. N-a trebuit decât să-i descurajez puțin și au fost toți de acord.

– Dacă am reușit să păstrăm legătura cu ei suficient de mult pentru a obține succesul total..., spuse Viele sorbind din pahar.

– Dr. Demming vrea să depun mărturie pentru el – dacă procesul ajunge atât de departe.

Viele izbucni în râs.

– Mi-ar plăcea să văd asta. Chiar mi-ar plăcea! Dar mă trec și acum fiorii când mă gândesc cum l-ai adus aici pe Dr. Demming și l-ai omorât cu sânge rece în fața noastră. Nu cred că altcineva ar fi avut curajul s-o facă. Sper doar că vei găsi o justificare până la urmă.

– O să găsesc, răspunse Jurgens. Nu vă faceți griji.

Cele trei minți care ascultaseră și priviseră prin intermediul broaștelor rămaseră mute din cauza șocului celor auzite. Al vorbi primul:

– Nu mai are rost s-o spun acum, dar „V-am spus eu!".

– Asta nu contează, îl repezi John nervos. De ce am ajuns să le facem jocul? Asta trebuie să aflăm. Ce plan de-al lor a fost ajutat de manevra noastră?

– Nu putem da înapoi acum, spuse Martha. Trebuie să mergem până la capăt. Avantajul nostru e că le știm planurile.

În partea opusă a orașului, Simon McRae era unul din puținii locuitori ai planetei care ratase știrile. Lenevise toată după-amiaza pe pajiște și acum se întindea spre umbrela de soare ca să mute umbra puțin mai la stânga.

– Lăsați-mă pe mine.

Androidul pe nume Henry se repezi să-l ajute.

– Ești cam încet astăzi, Henry. Ar fi trebuit să vezi cum se mută umbra. Scanarea e încă proastă?

– Cred că da. Sau poate că a scăzut nivelul recunoașterii. N-am observat mișcarea decât când acțiunea dumneavoastră mi-a atras atenția.

– Dar alarma a anunțat sistemul central, nu?

– Da. Sunt sigur că problema se va rezolva.

Simon se întinse iar pe spate pentru a-și continua contemplarea. În apropiere, cei trei copii și câțiva prieteni de-ai lor se

bălăceau în piscină. Crescuseră destul de mult. Într-un an, Jan va putea depune cerere pentru alocație. Asta dacă nu se hotăra să aștepte până la măritiș, desigur. El spera ca fata să rămână acasă până se mărită.

Ar trebui să existe o lege pentru asta, se gândi el. Acești adolescenți solitari care plecau cu alocația își iroseau deseori viața fără nici un scop. Probabil că el era de modă veche, întrucât credea în importanța familiei ca celulă de bază a societății.

Simon era membru al Societății pentru Pericole Artificiale. Societatea încuraja studierea istoriei pentru a-i face pe oameni să-și înțeleagă epoca. În unele cercuri, grupul era considerat destul de excentric, dar în ultimele trei luni numărul de membri crescuse cu aproape un milion. O filosofie care atrăgea atâta lume nu putea fi ignorată, se gândi el cu mândrie.

Istoria sau alte științe nu-l preocupaseră niciodată prea mult, până să adere la Societate. Acum, cunoștințele sale de istorie îl întristau adesea la gândul că atâtea miliarde de oameni își chinuiseră trupurile și mâinile muncind în sclavie și sălbăticie pentru a-și produce fiecare bunurile necesare.

Nimeni n-ar fi putut suporta asemenea nesiguranță atâta timp. Și după cum o dovedea istoria, n-o suportaseră.

Aceasta era cheia vieții omului – *siguranță*. Până și psihiatria barbară demonstrase că tristețea și disperarea omului, grijile și nehotărârea lui erau provocate de nesiguranța în care trăia.

Acesta era darul ciberneticii: siguranța. Eliberarea de teama perpetuă a nevoii și a luptei pentru supraviețuire. Era un dar divin.

Simon analiză plăcerile pe care le avea nu datorită propriei munci, ci datorită dreptului la alocație, dreptului la existență. Trupul omului era liber, iar mintea lui nu era chinuită de nevoi materiale.

Wiener, părintele ciberneticii, ar fi fost de acord cu Societatea pentru Pericole Artificiale, se gândi Simon. Chiar în prima lui carte sugerase că evoluția probabilă a omenirii va fi o societate bazată pe idei, nu pe conceptul barbar de vânzare-cumpărare.

Epoca prezentă așa era. Societatea era una din cele mai profunde formulări care puteau apărea. Recunoștea că natura animală a omului nu putea fi ignorată nici măcar dacă spiritul prospera. Reînvia vechile mijloace de muncă fizică pentru a hrăni natura animală a omului.

Simon tocmai se întorsese dintr-o excursie de o săptămână împreună cu colegii lui gânditori. După un zbor în sălbăticia Canadei se izolaseră pentru trei zile în pădurile virgine. O zi renunțaseră la rațiile de mâncare, iar în celelalte două mâncaseră doar câte jumătate de rație.

Desigur, păstraseră permanent legătura cu echipa de urgență rămasă pe navă. Doar un nebun ar fi renunțat la acest contact vital. Însă experiența îi revigorase atât trupul, cât și spiritul.

Întoarse capul, auzind zgomote de pași. Soția lui se apropia dinspre casă. Se întoarse ca s-o vadă mai bine.

– Ce s-a întâmplat, Rue?

– Ai auzit știrile, acum o oră?

– Nu – bârfe triviale.

– De data asta nu.

Îi povesti de acuzațiile aduse Institutului în fața Curții Mondiale.

– Poți fi sigură că testul psihologic o să aibă grijă de fata aia, spuse Simon. E nebună!

– M-am tot gândit ce s-ar întâmpla dacă s-ar dovedi că acuzațiile ei sunt reale. Ar putea afecta munca Institutului și ar deregla proviziile. Desigur, *știu* că nu se poate întâmpla nimic serios sau permanent, dar m-am gândit că ar fi bine să iau o dispensă specială pentru câteva lucruri de care avem nevoie pentru o vreme.

– Prostii! Nimic nu poate deregla proviziile. Păi nu s-a stricat nimic de vreo trei sute de ani. De ce să se întâmple acum?

– Am sunat la centru, spuse femeia. N-am reușit să prind legătura.

– O fi vreo dificultate cu unitatea automată de rezervă sau ceva de genul ăsta. Nu mă pricep la probleme tehnice, dar instalația cibernetică de control o să înlocuiască componentele stricate.

– Nu s-a stricat nimic, Simon. Linia este blocată – blocată de alte apeluri care cer dispense.

– N-ar fi trebuit să suni. Asta dovedește doar ce pot face câțiva nebuni speriați...

Se opri și își frecă bărbia. Privi silueta suplă a fiicei sale mai mari sărind grațios în apă.

– Dacă stau să mă gândesc mai bine, spuse el încet, poate n-ar fi rău să mă duc chiar eu la centru să iau câteva chestii. Săptămâna trecută, cu cei de la Societate – mi-am slăbit puțin organismul și ar trebui să am mai multă grijă. Cred că mă duc până acolo.

Drumurile erau foarte aglomerate, dar Simon reuși să parcurgă cele douăzeci de mile în numai zece minute. Oprindu-se în fața clădirii centrului de distribuție oftă descumpănit.

Clădirea nu era mare. Nici nu era nevoie să fie. Fluxul se menținea constant pentru a elimina depozitele inutile. În centru nu existau niciodată provizii pentru mai mult de o zi - o zi și jumătate și majoritatea erau ambalate în tuburi.

Simon nu văzuse niciodată atâta lume în jurul centrului. Parcă toți cetățenii din comunitate încercau să intre pe ușă deodată. Era o priveliște dezgustătoare.

Văzu un bărbat ieșind prin spatele clădirii, cu brațele pline de provizii. Bărbatul trecu pe lângă mulțimea care încerca să intre. Apoi se îndepărtă repede.

Masa amorfă de oameni păru să arunce o tentaculă spre el. Unii înhățară câteva pachete din brațele bărbatului și fugiră. Bărbatul o luă la fugă. Atunci cineva îl aruncă la pământ și fu îngropat sub gloata hămesită.

Pericole Artificiale, se gândi Simon. Să-i vedem acum pe șmecheri dacă mai râd. Se gândi la familia lui. Nu-i era frică. Trebuia să aibă grijă de ai lui. În vremuri ca acestea, filosofia Societății avea să-și dovedească valoarea în fața întregii lumi.

Ieși din mașină și intră în mulțimea compactă. Își croi drum cu pumnii și cu coatele, fără a mai ține cont dacă lovea cunoscuți sau prieteni.

Panica izbucni în mai multe locuri, dar nu se răspândi în toată lumea decât după douăzeci și patru de ore.

Cauzele acelei panici erau greu de înțeles. Abundența statului bunăstării era un element a cărui prăbușire era de neconceput pentru cetățeanul de rând.

Dar amenințarea dezastrului insinuată în acuzația lui Kit în fața Curții Mondiale fusese ca o ploaie de foc care căzuse asupra Pământului, provocând o teamă vagă și imperceptibilă, dar teribilă, în mintea fiecărui om. Teama vagă și uitată a nesiguranței care rămăsese în subconștient ca un demon adormit, de care nu se mai apăra nimeni de mult timp.

În ziua de după înfățișarea lui Kit în fața Curții Mondiale, centrele de distribuție au fost secătuite. Proviziile pentru ziua următoare au durat doar câteva ore. Facilitățile de transport, care operau după orare exacte și nu fluctuau decât foarte rar n-au putut face față cererii zdrobitoare. Au început să se strice.

Emisiunile de știri arătau furia care mătura Pământul. Și din mii de puncte de observație, John, Al și Martha priveau în tăcere, fără să înțeleagă.

– Cetățeanul statului bunăstării – în toată splendoarea lui!, spuse Al. La asta trebuie să apelăm.

– Nu înțeleg, răspunse John, recunoscîndu-și descumpănirea. Cine ar fi ghicit că vor reacționa așa numai la ideea unui asemenea proces? Am subestimat mult forțele pe care le-am dezlănțuit și ar fi trebuit să le putem calcula. Trebuie să încercăm să anulăm totul.

Strigă tare:

– Kit!

– Da, John. *Tu* ești, nu-i așa? Acum aproape că vă deosebesc între voi.

– Da, eu sunt. Ai urmărit știrile după ce ai depus acuzația?

– Da, toată ziua m-am uitat la televizor. Mi se face rău și mi-e frică. Creaturile pe care le văd nu mai sunt oameni.

– Ne-am planificat cu atâta atenție acțiunile încât am trecut cu vederea asemenea eventualități extreme. Trebuie să încercăm să oprim totul. Aș vrea să-l suni pe judecătorul Underwood. Spune-i că ai luat legătura cu creierele cibernetice și că până se construiesc înlocuitori, creierele vor asigura controlul

cibernetic. Nu există motive de panică. Producția nu va fi întreruptă. Roagă-l să transmită mesajul acesta nu ca afirmația ta, ci ca propriul lui ordin. Spune-i că nu ești pregătită ca această informație să fie inclusă în mărturia ta.

Kit încercă ore întregi să ia legătura cu Curtea. Apelul ei trecu de la un asistent la altul. În cele din urmă, un funcționar specialist veni la telefon. Fusese informat de cererea ei.

O privi atent prin ecran.

– Katherine Demming, nu vei mai fi recunoscută de Curte. Testul psihologic a dezvăluit o stare patologică gravă, din cauza căreia vei fi pusă sub supraveghere medicală. Te vei supune instrucțiunilor spitalului.

Ecranul se înnegri. Kit scoase un țipăt disperat și se întoarse spre broască.

Marthei îi scăpă un suspin:

– Kit! Of, sărmană Kit!

CAPITOLUL XIV

John uitase senzația de frică. Acum o simțea ca pe un duș rece. Examinase chipurile celor care puteau ajunge într-o bună zi ca el, pierduți și uitați. Erau chipurile unor nebuni.

La aceștia trebuia să se ducă, acestora trebuia să le ceară libertatea. Și nu numai pe a lui, ci și pe a lor. Pentru prima dată se înfioră în fața înfrângerii. Acea condamnare a destinului care-l învăluise ca o mantie în primele zile era ruptă și sfâșiată. *Putea* să eșueze. *Putea* să moară, fără să rezolve ceea ce-și jurase să facă.

Alungă aceste gânduri, dar acestea doar se ascunseră și apărură iar în conștiința lui, mereu gata să-l cuprindă. Deja văzând diavolul era pe jumătate sclavul lui.

În noaptea aceea revolta continuă. Forțele de poliție nepotrivite și prea puțin numeroase reușiră să reinstaureze cât de cât ordinea, iar o declarație a Curții privind starea medicală a lui Kit risipi puțin teama. Au fost emise noi directive, prin care Curtea era obligată să facă evaluarea psihologică înainte de a se întruni.

Kit nu mai putea prezenta cazul lor. Acesta urma să fie închis, iar Kit consemnată.

John se simți dezgustat de el însuși când se gândi la ea. Jurgens avusese dreptate cu un singur lucru. Micuța Kit era într-adevăr ca un copil, o mică ființă umană grațioasă și perfectă. Nu avea puterea de a suporta ceea ce i se spusese să suporte. Fără să se gândească, o forțaseră nemilos să-i ajute în munca lor titanică. O frânseseră ca pe o floare călcată în picioare din greșeală.

Al rămase lângă Kit, împărtășindu-i tristețea și încercând s-o consoleze.

John și Martha erau singuri și abătuți. Martha interveni în gândurile lui John. Încercă să-l liniștească, dar și încrederea ei era zdruncinată de gloatele dezlănțuite pe care le văzuse.

– Oare asta să fi urmărit conducerea Institutului?, întrebă ea. Poate că au intuit-o pe Kit mai bine decât noi și au fost siguri că nu va avea nici o șansă în fața Curții.

– Tot ce se poate. În orice caz, poziția lor s-a consolidat, pentru că poporul a devenit și mai dependent de creierele cibernetice. Dar asta nu e o explicație completă a planurilor lor. Încă n-am văzut totul și habar n-am ce urmează. Dar dacă speră că noi vom renunța la caz, atunci vor avea o mare surpriză.

– Cum putem continua?

– Mai avem o speranță foarte slabă. Din ziua în care am construit prima broască am visat la un lucru nebunesc și imposibil. Am lucrat la asta și n-am spus nimic pentru că n-am îndrăznit să-ți ofer o speranță decât dacă eram sigur că nu vei fi dezamăgită. Nici acum nu sunt foarte sigur, dar am nevoie de ajutorul tău. Pentru a ne continua cazul există un singur mod de a face apel fără a fi refuzați. Acesta este „să ne întoarcem" – să-i lăsăm să ne mai vadă o dată ca ființe umane, să le spunem cu gura noastră și să le arătăm cu teama de pe chipurile noastre că închisoarea aceea în care sunt prizonieri prietenii și rudele lor există cu adevărat.

– Ce vorbești acolo?, strigă Martha. Așa ceva nu putem face niciodată!

– Lasă-mă să-ți arăt ce am făcut până acum.

Martha îl urmă uimită, întrebându-se cum a putut să-i ascundă așa ceva, când ea îi putea citi aproape toate gândurile.

O duse într-un laborator pe care nu-l mai văzuse niciodată. Acolo erau cazane asemănătoare cu cele în care construiseră broaștele, celulă cu celulă. Doar că acestea erau mai mari. Înăuntru, spirale de celule se mișcau încet, prin mii de orificii. În fiecare cazan celulele se uneau, una câte una, construind o masă solidă.

– Ce este asta, John?

– Am învățat multe de la prima broască. Am căpătat cunoștințe despre formarea celulelor și structura țesuturilor pe care omenirea le-ar fi căpătat în zeci de ani. Ce ne oprește acum? De ce să nu mergem mai departe? De ce să nu duplicăm forma, țesuturile și majoritatea funcțiilor corpului uman?

– *John!*

Martha examină atentă masa diformă de materie organică. Acum recunoștea contururile țesuturilor care se formau.

– Este posibil?, șopti ea.

– Nu știu sigur. Dar trebuia să avem ceva substanțial cu care să ne prezentăm la proces. Încerc să obțin o ființă umană cu aspect credibil pe care s-o putem controla așa cum făceam cu broaștele.

– Și după aceea?

– Dacă corpurile pot fi fabricate suficient de corect, cu funcții care să asigure alimentarea creierului, creierele noastre pot fi așezate în cutia craniană. Ar fi inutil să încercăm să refacem toate conexiunile nervoase, dar nici nu e nevoie. Simțurile trupului pot fi conectate printr-o masă de celule telepatice similare celor pe care le-am folosit la broaște. Prin conectarea telepatică a acestor celule cu creierele noastre putem folosi și controla simțurile trupului. Am putea face o uzină care să fabrice astfel de corpuri pentru toate creierele cibernetice.

– Nu-mi vine să cred că se poate, spuse Martha. Mi-am pierdut capacitatea de a spera într-un asemenea miracol.

Entuziasmul lui John dispăru brusc.

– E doar o slabă speranță, draga mea, dar merită să încercăm.

– Da, bineînțeles. Te ajut.

– *Trebuie* să le avem ca să ne putem susține cazul. Nu există altă cale de a ajunge în fața Curții și a poporului. Cu Kit bolnavă și asistenții lui Al morți, nu mai avem nici un contact uman. Trebuie să ni-l asigurăm singuri.

Martha privi din nou masa înspăimântătoare de celule din cazan și undeva înlăuntrul ei apăru o speranță caldă, neașteptată.

– Cu ce te pot ajuta?

– Deocamdată cu nimic. Vreau să intri în contact cu creierele din apropiere, așa cum am stabilit. Al a avut dreptate. Trebuie să fim pregătiți să ripostăm în forță. Vorbește cu ele. Află cum se simt și dacă te poți baza pe vreun ajutor din partea lor. Când am nevoie de tine aici o să te chem.

Nu reușea să scape de senzația că cineva îl urmărește în permanență, că aproape îi citește gândurile – și râde la fiecare mișcare pe care o face.

Părea logic ca Institutul să fi anticipat nebunia lui Kit, dar John nu putea înțelege trădarea lui Jurgens. Acum nu mai simțea decât un soi de tristețe gândindu-se la el, ca aceea inspirată de gloatele panicate pe care le văzuse pe ecrane. Parcă tot ce vedea se strica sub ochii lui – atingerea de teamă și trădare a lui Midas.

Privi structurile care se formau în cazane. Erau forme obscene. Încercă să-și amintească la ce se gândise când îi venise prima dată ideea să creeze corpul uman.

Se gândise la Martha. Se gândise la buzele și la ochii ei, la încheieturile ei subțiri și la linia frumoasă a picioarelor ei. Se gândise la aroma cărnii ei și la atingerea mâinii ei.

Rămase cu privirea pironită asupra cazanelor, încercând să viseze mai departe de formele bizare pe care le conțineau.

Aruncase trei dintre forme și o luase de la capăt, și nu trecuseră nici măcar trei ore de când plecase Martha când îi auzi din nou vocea.

Părea gâtuită de teamă, ca și cum s-ar fi trezit deodată singură când se aștepta să fie împreună cu cineva.

– John, vino aici – și tu, Al. Am nevoie de voi. Veniți să vedeți ce-am descoperit.

Cei doi reacționară imediat și Martha îi conduse la o broască din oraș.

– Ce s-a întâmplat?, întrebă John neliniștit.

– Nu pot să iau legătura cu nici unul. Am încercat zece creiere diferite.

– De ce? De ce nu răspund?

– O să vezi singur. Asta ne schimbă total planurile. Nu mai avem nevoie de o uzină care să facă corpuri pentru aceste...

John atinse mintea cealaltă și se retrase imediat în fața bizareriei acesteia.

– Continuă, îl îndemnă Al.

Exploră mai atent, cu Al alături. Aproape toți neuronii creierului erau ocupați cu transmiterea monotonă a datelor impri-

mate sau blocați în circuite de feedback care păstrau sub control miile de operațiuni.

Dar undeva în profunzime, în zona neuronilor care pe vremuri formaseră subconștientul individului, găsiră gânduri independente, rămășițele unei minți umane.

Nu reușiră să recunoască creatura găsită acolo. Era o lume verde, de ape și vietăți pașnice, de forme vagi, fără nimic înspăimântător.

Era un loc incredibil de liniștitor, un paradis imaginar, în care nu putea pătrunde nici o tulburare. Insidios, ospitalier – îi ademenea.

John se smulse de-acolo – și se simți obosit, ca și cum ar fi alergat câteva ore.

– Ce s-a întâmplat acolo?

– Evadarea perfectă, spuse Al. Singura scăpare – schizofrenie.

– Instalația cea mai nouă pe care am încercat s-o contactez era doar cu câteva ore mai veche ca a noastră, spuse Martha. Și acolo am pățit la fel. La un moment dat am crezut că nu mai reușesc să ies.

– Am fi fost și noi în aceeași stare dacă n-aș fi crescut intensitatea câmpului electric. Schizofrenia este o reacție automată de protecție a minții umane în asemenea condiții. Ar fi trebuit să ne dăm seama că așa va fi.

– Asta înseamnă că suntem singuri?, întrebă Martha.

– Probabil că nici un creier din lumea asta nu mai e sănătos.

– Dar trebuie să controlăm cumva instalațiile cibernetice!, spuse John. Mai devreme te-am contrazis, Al, dar acum sunt convins că asta e singura noastră șansă.

– Poate că Jurgens știe ce se întâmplă, interveni Martha. Așa s-ar explica acțiunile Institutului.

– Nu în totalitate, spuse John. Vor să folosească cazul nostru ca bază pentru o acțiune de-a lor. Fără mijloace de a provoca o grevă cibernetică s-ar putea să nu avem nici o armă împotriva lor dacă apelul nostru nu e acceptat.

– Dacă Jurgens știe ce se întâmplă, zise Al, și dacă ne știe identitatea, mie și vouă – ceea ce mai mult ca sigur e adevărat

– atunci ne poate opri oricând. Intenționat ne lasă în pace. La un moment dat o să ne informeze că nu mai are nevoie de serviciile noastre. Până atunci trebuie neapărat să ne obținem independența sau să ne recunoaștem înfrângerea.

– Dacă nu putem obține de bunăvoie controlul cibernetic nu putem să-l *preluăm*?, propuse John.

– Cum?, spuse Martha. Putem forța câteva zeci de instalații cu ajutorul broaștelor, dar nu e suficient.

– Al, n-ai putea transmite o undă care să blocheze instrucțiunile imprimate? Instalațiile controlate cibernetic s-ar opri automat în lipsa acestor instrucțiuni.

– S-ar putea, răspunse Al gânditor. Sunt sigur că se poate, dar e nevoie de o construcție imensă. Mă îndoiesc că o putem ascunde în uzina mea. Ar trebui să fie de dimensiunile unui emițător de energie de categoria a treia.

– Atunci o să-l construim. Când Jurgens o să vină să ne spună că nu mai are nevoie de noi îl putem amenința cu asta, în caz că nu câștigăm procesul până atunci.

– E ciudat, spuse Al încet.

– Ce?

– Pot să construiesc un asemenea dispozitiv. Sunt absolut sigur că pot s-o fac. O să dureze câteva zile. Deja știu pe ce principiu va funcționa. Dar creierul meu e același pe care l-am avut dintotdeauna. Nu are mai multe celule nervoase decât majoritatea creierelor umane. Singura diferență e lipsa circuitelor distructive de feedback. Câte ar putea face rasa umană dacă cibernetica ar fi folosită pentru a reduce aceste circuite din mintea tuturor oamenilor! În schimb, ne-am hotărât să construim statul bunăstării. În loc să ne îndreptăm spre maturitate, am ales întoarcerea la pântecul matern.

CAPITOLUL XV

Întunericul era la fel de mohorât ca în fiecare noapte. Vântul care agita perdelele de deasupra patului ei era rece, dar Kit zăcea în frig, inconștientă.

Zăcea acolo demult, încercând să oprească trecerea timpului, conștientizarea mișcării. Își încetase mișcările corpului. Mâinile și picioarele stătuseră nemișcate atât de mult încât nu le mai simțea. Erau ca niște peninsule îndepărtate ale imensului continent ce era trupul ei și se retrăgea din ce în ce mai adânc în liniște și distanțare întunecată. Dar circulația continuă a sângelui și mișcarea ritmică a plămânilor ei nu puteau fi oprite.

Ar trebui să poată, se gândi ea. Timpul chiar se oprise o dată cu moartea lui Al și ea încercase să-l facă să treacă închipuindu-și că Al trăiește încă. Nu putea opri iluzia, nu se putea retrage suficient de adânc în ea însăși decât dacă circulația sanguină înceta.

Întoarse încet capul pentru a vedea monstrul de pe noptieră. Mișcarea păru să dureze la nesfârșit. Parcă la dorința ei, norii se despărțiră și o rază de lună îi lumină fața.

Nu-și amintea când nu fusese monstrul acolo. Făcea parte din visul care dura la infinit, din visul despre Al. Se dusese atât de demult și ea îl tot așteptase pentru că îi fusese frică să se ducă cu el. Acum nu-i mai era frică. Nu avea nevoie de monstrul acela urât ca să se agațe de un vis absurd.

Kit întinse mâna și apucă cu blândețe broasca. O apropie de față și se uită fix în ochiul monstruos. Nu mai ținea minte când și de unde apăruse chestia aia. Dar acum nu mai avea nevoie de ea.

– Kit, draga mea, spuse Al tandru. Ce faci? Ar trebui să dormi.

Zâmbi ușor. Avea capul înclinat într-o parte și părul negru îi cădea pe obraz.

– Nu mai am nevoie de visul ăsta, spuse ea. Cred că am avut nevoie de tine o vreme, când mi-era frică, dar acum nu mai am deloc nevoie de tine. Mă întreb de unde ai apărut... Tot din visele mele? Nici măcar nu există. De aceea nu-mi amintesc. Dar pot să scap de tine la fel de ușor cum ai apărut.

– Kit! *Kit!* Sunt eu, *Al!* Ce se întâmplă cu tine, draga mea? Ce spui acolo?

– Al era mare, spuse Kit cu voce blândă. Avea părul auriu și ochii atât de albaștri încât nimeni în afară de mine nu putea să-l privească prea mult timp în ochi – poate doar Martha. Cred că a fost geloasă când i-am luat frățiorul cel frumos.

– Kit – aprinde lumina! Nu sta așa pe întuneric. Aprinde lumina și...

– Mă întreb de ce am visat un lucru atât de mic și hidos. Poate că mi-am dorit întotdeauna să-l țin pe Al în mână, așa cum te țin pe tine acum, și poate eram chiar geloasă pe frumusețea lui. Dar asta era partea mea urâtă și pot scăpa de ea la fel ca de tot visul.

Mângâie broasca pe întuneric, simțindu-i formele cu vârful degetelor. Simți cocoașa de pe spate, centura musculară de pe abdomen. Atinse fața și simți dinții de oțel.

Era un fel de gest grotesc de adio, pentru că ea îngenunche în pat și azvârli cu toată puterea broasca pe geamul deschis.

– John! Vino încoace! E Kit!, strigă Al disperat.

John intră în contact cu broasca aruncată pe iarba din fața clădirii.

– Broasca din birou, spuse Al.

John îl lăsă pe Al să preia controlul și urmări din priviri broasca ce se îndrepta spre casa cufundată în întuneric. Kit nu era în dormitor. Se întoarseră în hol. În ușa băii se contura silueta lui Kit. Ținea un pahar în mână.

– *Ia-l!*

Broasca sări spre pahar, aruncându-l în perete. Cioburile se împrăștiară pe jos și broasca căzu în lichidul scurs din pahar. Vederea i se întunecă, iar țipătul lui Kit păru amplificat de acel întuneric.

– Te-am aruncat!

Urlă iar și iar, aceleași cuvinte.

– Ești un vis care nu se poate întoarce! Nu mai am nevoie de tine.

Văzură prin intermediul broaștei umbra piciorului ei lovind creatura până când o zdrobi de tot.

– Otrava a distrus vederea broaștei, spuse Al. Cheam-o pe Martha. Adu mai multe broaște. Trebuie s-o ținem ocupată până găsim o soluție.

Kit se mută iar în dormitor, pe întuneric și rămase în picioare, în mijlocul camerei, așteptând. Stătea nemișcată, ascultând zgomotele de afară.

Și apoi le auzi. De data aceasta nu mai era unul singur, ci zeci de monștri care nu existau.

Îi auzea pe cimentul de afară. Parcă cineva ar fi bătut ușor din palme. Apoi sunetele se mutară pe covorul din cameră.

– Kit.

Vocea lui Al era joasă, abia perceptibilă.

Răspunse la fel de încet:

– Pleacă. Acum nu mai visez și tu nu exiști. Al e mort și eu mă duc la el. Pleacă! *Nici nu te-am visat!*

Ridică tonul, panicată, iar ultimele cuvinte se transformară în urlete.

Monștrii săltăreți păreau să colcăie peste tot în jurul ei. Dădu înapoi, se împiedică de un scaun și căzu pe covor.

– Martha, ce să facem cu ea?

Al părea la fel de stors de puteri ca și Kit.

– Hai să retragem broaștele. Probabil că și-a pierdut cunoștința sau cel puțin nu se mai gândește la sinucidere pentru moment. O supraveghez cu o singură broască în colț. Dar trebuie să găsești o cale de a chema ajutoare.

– Putem folosi broaștele ca să deschidem circuitul telefonic. Până la urmă o să atragă atenția cuiva. Dar ascultă puțin – mi se pare că vine cineva.

Norii negri acoperiseră complet luna, dar vederea cu infraroșii a broaștei îi dezvălui lui John șase mașini cu farurile stinse care opriseră în liniște lângă casă. Din ele coborâră vreo douăzeci-treizeci de siluete. Auzi voci șoptite și zări contururile unor haine ciudate.

Erau bărbați care purtau cape scurte, cu o sabie albă brodată pe ele.

– Al!, urlă John.

– Ce e? Cine sunt *ăștia*?

– Sunt psihopații de la Societatea pentru Pericole Artificiale. Vor s-o prindă pe Kit.

Gândurile lui Al deveniră brusc un vârtej incoerent. Nu făcu nici o mișcare, nici un gest.

– John!

Vocea lui părea îndepărtată și singură.

– Ce este, Al?

– Nimic. Lucrurile păreau cam neclare acum un minut. Nu putem scăpa din asta, nu-i așa? N-am avut nici o șansă, încă de la început!

– Ține-le-le gâtul, spuse John. Avem cel puțin o sută de broaște în apropiere. Gâtul sau ochii. Există vreo armă în casă, pe care s-o folosească Kit?

– Da, există, dar avem curaj? Ezită o clipă. Poate că ar fi mai bine *așa*.

Fiecare cultură cu nebunia ei, se gândi John cu tristețe. Mintea umană, cel mai bun produs a două miliarde de ani de evoluție. Cât de mult se apropiase natura de o capodoperă și cât de mult greșise...

Creierul uman avea conectori insuficient de lungi pentru masa de neuroni. Controlul împotriva feedback-ului negativ era insuficient. O mașinărie care funcționa ca o operă divină se apropia de suprasolicitare – și devenea o oroare dacă se depășea limita aceea fragilă.

Sări de pe acoperiș în întuneric, între bărbații care se strecurau pe lângă casă. Urmă o luptă scurtă, apoi una dintre siluete se prăbuși. Rămase pe pământ, zvârcolindu-se, iar sub ea se formă o pată întunecată de sânge.

Din șirul de siluete cineva aruncă o torță care dispăru în casă. Aproape instantaneu, flăcările luminară împrejurimile.

Martha striga din casă:

– *Kit! Ridică-te!* În spatele tău – ia arma din sertar. Omoară-i, Kit!

Torța căzuse în biroul lui Al. Kit vedea flăcările. Simțea mirosul de ars. Nu avea nici un sens. Mintea ei nu mai putea reacționa în fața amenințării. Se întoarse să ia arma.

– Fugi, Kit! Ascunde-te în spatele zidului de-afară. Împușcă-i pe bărbații de acolo. Au dat foc la casă.

Se supuse ca prin somn. Nu mai simțea frică. Comoția o alungase. În loc să-i fie frică era doar uimită, nu pricepea ce se întâmplă, singurul răspuns plauzibil i se părea destinul.

Își pierduse papucii și se mișca în picioarele goale prin cameră, ca un copil, dincolo de flăcările amenințătoare. Ținea arma în mână, dar asta doar pentru că așa i se poruncise.

Înaintă pe hol și ieși din casă, în spatele zidului jos care forma o terasă micuță. În fața ei, semiîntunericul dezvăluia chipurile sălbatice ale bărbaților furioși. Cel puțin jumătate dintre ei erau pe jos. Restul se luptau cu zecile de creaturi care săreau în jurul lor prin întuneric, sfâșiind în tăcere gâturi și fețe.

Scena n-avea nici un înțeles. Doar dorința ei părea reală. Avu senzația că trebuia neapărat să ajungă în zona întunecată din spatele siluetelor negre. Se ridică pe zid. Vântul îi răvășea părul și cămașa subțire de noapte care abia o acoperea.

– Dă-te jos, Kit! *Dă-te jos!,* țipă Martha.

Bărbații o văzură și ei în același timp. Din gloata agitată se auziră strigăte.

– Uitați-o! Prindeți-o!

Kit nu părea să audă. Întinse o mână și oftă în noapte:

– Al! Ia-mă cu tine, Al!

Atunci Al și John o văzură. Neputința îi copleșea ca o boală. Stătea în bătaia focurilor care zburau în jurul ei, lipsită de orice apărare. Parcă ar fi un înger în fața flăcărilor iadului, se gândi Al cu tristețe, scormonindu-și creierul pentru a găsi o soluție coerentă.

Atunci, din cercul de lumini cineva scoase o armă. Era un anume Simon McRae, care avea o fiică. Parcă ar fi chiar trupul ei în bătaia focului, se gândi el văzând silueta micuță.

Alungă gândul acela deprimant. Era o creatură a răului, o vrăjitoare deghizată în înger, a cărei plângere dementă a zguduit lumea. Societatea trebuie să lupte împotriva acestor creaturi diabolice.

Ridică arma.

John căută broasca cea mai apropiată, apoi se întoarse. Nu era nici una mai aproape decât cea pe care o contactase înainte. Disperat, sări cât putu de mult. Atacatorul era prea departe pentru a-l nimeri dintr-o săritură. Aterizâ și sări iar în aer, dar bărbatul apucase deja să tragă.

O clipă, lui Al nu-i veni să creadă că Kit era rănită. Văzuse fulgerarea din noapte, dar ar fi putut să n-o nimerească.

Tocmai când se simțea ușurat, Kit se prăbuși. Căzu de pe zid ca și cum viața pe care o disprețuia își luase în sfârșit zborul, într-un salt fericit.

Murise. Al știa. O singură atingere a fulgerului acela ardea toți neuronii din corpul uman. Contactă broasca pe care o controla John.

– Lasă-mă pe mine!

Preluă brusc controlul, cu sălbăticie.

– E moartă, spuse John.

Ca și cum nu l-ar fi auzit, Al făcu broasca să sară și-i sfâșie fața lui Simon McRae.

Doar una dintre mașini reuși să plece când atacatorii se hotărâră să fugă. Broasca din interiorul ei avu însă grijă ca nimeni să nu scape cu viață. După un kilometru, mașina ieși de pe șosea și se prăbuși arzând în prăpastie.

N-au trecut zece minute de la plecarea primei mașini, se gândi John. Într-un timp atât de scurt lumea întreagă se schimbase.

Lumea începea să se strângă, atrasă de casa în flăcări. John mută broaștele în pădurea din apropiere. Una singură rămase lângă trupul lui Kit.

Martha era acolo și Al șoptea întruna:

– N-au putut să te lase să trăiești, Kit, nu-i așa? Nu le-ai făcut nici un rău, dar ei n-au putut să te lase să trăiești. Îi prindem noi, Kit, draga mea. Zece mii dintre ei pentru fiecare fir de păr de-al tău.

– Al, trebuie să luăm broasca de aici.

CAPITOLUL XVI

Nevoia de mișcare fizică depășea acum orice alte preocupări. Terminațile nervoase care pe vremuri transmiteau starea țesuturilor musculare de la nivelul mâinilor și picioarelor nu erau în totalitate moarte, se gândi John.

Acum își dorea mai presus de orice să alerge. Voia să simtă încordarea dureroasă a mușchilor, respirația fierbinte și rapidă de după goană. Voia să simtă oboseala epuizării și s-o lase să curgă prin el, să-l ardă. Voia să doarmă.

Cât mai puteau îndura mințile lor, chiar și cu ajutorul câmpului electric, înainte de a aluneca în refugiul schizofreniei, unde strălucea ademenitor paradisul?

– John! John, nu, te rog!

– Poftim? Nu ce, Martha?

– Nu mai pleca așa. Mă sperii. Parcă ai fi unul din creierele acelea pe care le-am scanat. Parcă ai fi Al. Mi-e frică, John. Mă tem că nu se va mai întoarce niciodată.

– Ai încercat să forțezi contactul?

– Da. Parcă și-ar fi construit o barieră de oțel în jurul minții. Nu reușesc să trec de ea.

– Nu-ți face griji deocamdată. Cred că s-a închis în sine din cauză că îi e prea greu să ia legătura cu oamenii după ce a văzut-o pe Kit murind. Se consideră vinovat de atacul ei de schizofrenie. Crede că ar fi trebuit să-l anticipeze și că n-ar fi trebuit să ia niciodată legătura cu ea după ce ea l-a crezut mort. Așa ar fi rezistat. Dar o să se întoarcă, draga mea. Dacă ar fi clacat, cum au pățit creierele celelalte, n-ar fi fost în stare să te alunge.

– Al crede că nu mai are rost să continuăm. Ai auzit ce a spus atunci: „N-am avut nici o șansă, încă de la început". Are dreptate, John. Uite ce i-au făcut bietei Kit. Cum putem să luptăm cu ei?

Simți disperarea ei copleșindu-i mintea, uzurpându-i șiruri întregi de neuroni și înlocuindu-i cu noi senzații de amărăciune și tristețe.

Moartea lui Kit lovise ultimii stâlpi de susținere a credinței lui în popor. Ea fusese doar purtătoarea mesajului lui de salvare și pentru asta o uciseseră. Ar exista contraargumentul că un singur nebun trăsese cu arma în ea, dar aceasta era doar o minciună de consolare.

Toată civilizația care permisese prosperarea Societății de Pericole Artificiale ca simptom al propriei slăbiciuni putea fi condamnată pentru această crimă. Suprasolicitare, se gândi el conștientizând brusc ce i se întâmplă – suprasolicitare și autodistrugere. Impulsuri circulare care ocupă sinapsele neuronale și le anihilează.

– *Martha!*

Avea un ton brutal. O șocă și întrerupse structurile circulare care se construiau încet-încet în mintea ei.

– Trebuie să terminăm de făcut oamenii, spuse el cu aceeași duritate. Am nevoie de ajutorul tău acum.

Martha simți o furie bruscă, apoi totul deveni clar.

– Îmi pare rău, John. Arată-mi ce să fac.

Munca îi vindeca. Întrerupea încetișor benzile patologice ale memoriei circulante și elibera neuronii pentru scopuri constructive. Dar fără câmpul electric crescut n-ar fi reușit niciodată să se vindece. Ar fi căutat aceeași cale de scăpare care însemna ruperea definitivă de realitate.

Țesuturile diforme la care lucrau erau înspăimântătoare. Ceva care semăna vag cu o formă umană începu să crească vertiginos din cauza unor celule canceroase. O alta, care părea aproape perfectă, se infestă cu un soi de lepră.

Dar una ajunse la forma unui bărbat – și rămase așa.

Era ceva cu aspect jalnic, dar celulele n-o luau razna și nici nu mureau. John luă legătura cu masa mică de neuroni sintetici din cutia craniană. Ridică trupul în picioare și privi prin ochii lui.

– Vederea e bună, spuse el.

– Arăți ca un zombie.

– Spune-mi Oscar.

– Mai bine activează inima și plămânii, altfel mor prea multe celule și nu le mai putem înlocui.

Ca și cum ar fi apăsat pe un buton transmise un impuls neuronal care contractă ritmic mușchii inimii. Făcu același lucru cu diafragma. Stabili nivelul pulsului și al respirației și instrui celulele de memorie.

Încet, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn îndelungat, ieși din cazan și se ridică în picioare pe podea. Privi trupul prin ochiul broaștei. Era oribil.

– Nu putem trimite chestia asta pe stradă, spuse Martha.

– Nu știu. Poate că ceva de genul ăsta va atrage mai mulți simpatizanți ai cauzei noastre decât o reproducere perfectă a corpului uman. Putem argumenta că această oroare fizică reprezintă chinurile pe care le îndură creierele cibernetice.

Încercară să-l îmbunătățească cât mai mult, dar părul rămase ca un fel de sârmă. Epiderma semăna mai degrabă cu un țesut cicatrizat decât cu carnea umană. Membrele și torsul erau asimetrice și de formă anormală.

– Merge pentru început, spuse John.

Îl plimbă pe Oscar prin cameră.

– Controlul muscular este excelent. Sunt dispus să-l înscriu într-o cursă de jogging oricând. Flexarea degetelor este și ea foarte bună. Hai să mai încercăm o dată. Acum știm cum să controlăm înmulțirea celulelor. Atâta doar că n-am nimerit încă celulele pentru piele.

Așeză corpul pe o bancă. Apoi, când se apucară să mai construiască un Oscar auziră o voce slabă.

– John! Martha!

Era Al, pentru prima dată în ultimele câteva zile.

Martha îi șopti numele cu un oftat de ușurare.

– Al, cum te simți? De ce te-ai izolat de noi?

– Îmi pare rău, murmură el. Cred că am făcut ca Kit pentru o vreme. Acum m-am apucat din nou să lucrez la transmițător și am urmărit conducerea Institutului.

– Mi-a fost atât de teamă că n-o să te mai întorci! Noi n-am făcut nimic altceva decât să lucrăm la corpurile astea. Vrem să trimitem unul în fața Curții.

– Ar fi trebuit să supravegheați conducerea, dar e vina mea. Plănuiesc o mișcare pentru seara asta. Am fi putut afla despre

ce e vorba dacă aveam timpul și mijloacele necesare pentru a căuta prin hârtiile lor. Știu doar că e vorba de un anunț public. Senatorul Viele o să apară în seara asta pe toate ecranele din lume, în direct.

– Are vreo legătură cu problema ciberneticii?

– Sunt convins că da, din câte am auzit.

– În direct, spuse Martha. Asta înseamnă că încearcă să se folosească într-un fel de isteria publicului. Dar care ar putea fi legătura cu creierele cibernetice?

– Se pare că face parte dintr-o acțiune plănuită dinainte și cumva s-au folosit de noi pentru a o declanșa.

John se uită la corpul de pe bancă.

– Nu avem cum să trimitem broaștele într-o asemenea mulțime și trebuie să fim acolo. O să-l trimitem pe ăsta.

Îmbrăcat în haine furate, care nu i se potriveau, Oscar bântui pe străzile Warrenton-ului. Prin ochii lui, John privi orașul și oamenii. Era mult mai diferit de imaginea transmisă prin ochiul broaștei. Trecătorii aruncau uneori priviri uimite văzând cicatricele de pe fața lui, dar se putea plimba printre ei fără să stârnească suspiciuni.

Parcă abia se întorsese în oraș după o excursie mai lungă. Nu sesiza decât vaga lipsă de familiaritate normală după o absență prelungită. Străzile, luminile, clădirile – și le amintea pe toate, iar acum le vedea aproape la fel ca de obicei.

Văzu un chip familiar îndreptându-se spre el, un biochimist pe care-l cunoștea. Își dădu seama la timp – și-și înghiți salutul care-i stătea pe buze. Se dădu la o parte, lipindu-se de un zid întunecat pentru a-l lăsa pe bărbat să treacă. Văzu lumea vorbăreață, oamenii veseli care treceau pe lângă el și deodată se simți singur și străin.

Nu putea vorbi cu nimeni. Jumătate din locuitorii orașului cunoșteau numele lui John Wilkins – dar nimeni nu știa numele *lui*. Nimeni nu recunoștea chipul acela diform, care parcă fusese ars în întregime.

Briza amară a singurătății șuiera prin coridoarele prieteniei. Dar, privind chipurile trecătorilor simți aceeași singurătate și în ei.

Oare ei erau mai liberi decât el? Exista o singură diferență între un creier cibernetic și un om obișnuit. Creierele își *cunoșteau* și își înțelegeau soarta singuratică și uitată.

Omul își crea iluzii. Prin artificiul simțurilor, al vederii și al vorbirii se autosugestiona să creadă că era aproape de ceilalți oameni. Și totuși între ei existau intermediarii impersonali ai sunetului, luminii și undelor electrice care treceau prin lungile circuite neuronale.

De la gândul secret până la impulsul neuronal, la actul fizic, la stimularea neuronală, la deplasarea electronului în alt creier – oamenii credeau că sunt apropiați unii de alții, dar calea aceasta lungă și fragilă era cel mai scurt mod de a comunica!

Și totuși, în adâncurile fiecărui creier zăcea cuprinsă de groază ființa aceea care se numește om. Înțelegea închisoarea în care era captivă și se cutremura înțelegând calea sinuoasă și nesigură prin care se putea ajunge la o altă atingere umană. Știa cât de puțin putea spune vorbirea despre dragoste, ură sau tristețe. Știa că vederea mioapă a omului se limita la un spectru îngust, în timp ce cuvintele nespuse se împrăștiau pe lângă acest spectru.

John intră din nou în mulțimea de oameni de pe stradă. Ridică mai sus capul și îi privi de sus. Nu-l deranjau privirile lor îngrozite și uimite. Nu avea nici un motiv de tristețe. Ei ar fi trebuit să-și plece capetele, pentru că erau oameni singuri și nu-și dădeau seama că omul nici nu poate fi altfel.

CAPITOLUL XVII

John îl aduse pe Oscar spre marginea mulțimii. Le privi în continuare chipurile, fascinat de părerea de rău pe care o simțea pentru ei. Înainte îi ura, dar acum nu mai simțea deloc același lucru. Parcă ar fi fost chipurile unor copii, unele inocente, altele marcate de răutatea aceea infantilă de nestăpânit. Și toate purtau pecetea statului bunăstării.

Wiener sperase pe vremuri ca societatea să se dezvolte pe baza ideilor când cibernetica va ajunge la apogeu.

Copiii aceștia aveau idei, se gândi John. Inventaseră Societatea pentru Pericole Artificiale. O omorâseră pe Kit. Astea erau ideile pe care le aveau copiii aceia imaturi.

Pentru ei, cuvântul magic era siguranță – și n-o aveau deloc. Fiecare dintre ei știa în secret că statul bunăstării *trebuie* să se prăbușească într-o bună zi – de parcă i-ar fi chinuit un sentiment ascuns de vinovăție din cauza vieților lor irosite. Cu fiecare deceniu, teama secretă devenea din ce în ce mai acută.

Oare creierele vor fi eliberate vreodată?, se întrebă el disperat. În seara aceea se pregătea ceva care putea spori de sute de ori dificultatea sarcinii lui. Al se temuse încă de la început că așa va fi, de aceea se prăbușise când luptaseră pentru a o salva pe Kit. Acum John înțelegea. Oare avea vreunul dintre ei mai multe șanse decât Kit?

Viele începu să vorbească înainte ca John să-și dea seama. Se așeză la umbra unui copac. Viele stătea în picioare, singur, în lumina reflectoarelor. Putere, se gândi John – de aceea a preferat Viele să muncească.

Senatorul așteptă în fața mulțimii, ca și cum ar fi inhalat putere din aerul din jurul său.

– În seara aceasta vă vorbesc despre o problemă gravă, spuse el. În sălile guvernului nostru au avut loc multe conferințe despre problema care ne privește pe noi toți.

Nu e nevoie să vă reamintesc pe ce bază a fost construită civilizația noastră glorioasă. Nu e nevoie să vă întorc prin paginile istoriei și să vă arăt mileniile de sclavie trudnică prin care omul își **câștiga** pâinea de zi cu zi. Nu e nevoie să vă povestesc detaliile acelei lupte crâncene dintre om și mașină și nici să vă aduc aminte de secolele în care omul a suferit o înfrângere nedemnă în această luptă.

Este suficient să vă spun că omul a obținut, în cele din urmă victoria și a devenit stăpânul mașinii de care fusese legat atâta timp.

Dar mai există o amantă pe care trebuie s-o slujim dacă vrem să ne păstrăm măreața stăpânire, și această amantă este cibernetica. Ea nu ne cere să trudim și să fim sclavi. Ea nu ne cere să ne sacrificăm în totalitate. E răbdătoare și nu primește decât ceea ce i se oferă de bunăvoie. Și totuși, nu am reușit să-i satisfacem această nevoie minoră.

Viele se opri. Își roti rapid privirea asupra mulțimii, așteptând ca sămânța nesiguranței pe care tocmai o aruncase să-și facă efectul.

– Cu numai un an în urmă, reluă el, într-un sfârșit, am primit un raport neliniștitor de la Institutul de Cibernetică. Raportul afirma că numărul contractelor pe care le deținea Institutul nu era suficient pentru a completa necesarul de instalații cibernetice pe anul următor.

Nu e nevoie să vă arăt ce înseamnă asta. Înțelegeți și singuri. Înseamnă că însăși fundația societății noastre este amenințată din neglijență și nepăsare.

Dar nu vreau să vă învinuiesc pe voi, cetățenii loiali și darnici. Știu că mâine mii de oameni se vor oferi să încheie contracte cu Institutul pentru a-și dona creierul în scopuri cibernetice pentru binele societății.

Însă nu este suficient. Știți și voi că de cele mai multe ori este nevoie de creiere care în timpul vieții s-au specializat în diverse domenii. Și tocmai acești indivizi trec prin viață fără a oferi societății serviciile de care are nevoie pentru a prospera și pe care fiecare om ar trebui să le ofere după moarte.

Prin urmare, pentru a da Institutului puterea de a-și exercita acest drept am propus Congresului o lege publică pe care voi o veți ratifica prin referendum – o lege care să-i acorde Institutului dreptul de a dispune de creierul oricărui cetățean după moartea acestuia fără a mai fi nevoie de vreun contract sau de orice altă formă de consimțământ.

Vă cer un lucru simplu, dragi concetățeni. Dar de el depinde viitorul civilizației noastre glorioase. De răspunsul vostru depinde capacitatea noastră de a evolua sau de a involua. Poporul nostru e în creștere, nevoile noastre sporesc zilnic – dar dacă progresul cibernetic nu ține pasul, atunci fiecare dintre voi va avea mai puțin mâine – și încă mai puțin poimâine. Și cine știe unde se poate ajunge?

Acesta e un tablou sumbru, prieteni. Nu e cel pe care-l văd eu. Lăsați-mă să vă povestesc cum văd eu viitorul...

Acum, John înțelegea. Și, din tăcerea și durerea lor, își dădu seama că Al și Martha înțeleseseră și ei.

Ei trei oferiseră rampa de pe care Institutul putea lansa cererea cu care presaseră guvernul, în secret, în ultimii ani. Institutul dorea de peste zece ani o lege care să-i dea putere deplină în recrutarea creierelor cibernetice, indiferent de voința persoanei în timpul vieții. Dar Congresul se opusese acestei ultime violări a libertății constituționale.

Acum, Institutul obținuse ceea ce voia. John, Martha și Al îl ajutaseră.

John cercetă prudent mințile celor din jur. Fiecare dintre ei simțea aceeași panică și teamă care ducea la aprobarea cuvintelor lui Viele. Profetul Viele venise să avertizeze poporul de mânia zeiței sale.

Dar teama începuse o dată cu apariția lui Kit la știri acuzând Institutul de crimă și cerând oprirea controlului cibernetic din cauză că creierele trăiesc.

Apăruse suficientă frică pentru ca oamenii să ajungă să aprobe cererea lui Viele. Niciodată nu ar mai fi putut apărea asemenea circumstanțe fericite. Planul fusese perfect.

Dar oamenii se gândeau și la afirmația lui Kit, conform căreia creierele cibernetice trăiau. Și, ca și cum le-ar fi citit gândurile, Viele continuă:

– Am fost martori, recent, la o experiență tristă. Mă refer la acuzațiile deplasate aduse Institutului de către văduva unuia dintre remarcabilii noștri oameni de știință. Mă refer la afirmația ei fantezistă conform căreia creierele cibernetice trăiesc. M-am consultat cu psihologii Institutului, care m-au informat că această distorsionare a realității pe care a suferit-o dânsa a apărut în urma șocului suferit la moartea soțului ei.

Cât despre acuzații, acestea sunt, desigur, fanteziste. Cibernetic ienii nu iau creierele oamenilor vii. Institutul nu este condus de monștri inumani! Niciodată nu s-a depistat vreo urmă de viață în organele moarte pe care le utilizăm. Nimeni nu s-a întors niciodată ca să...

– *Eu m-am întors!*

John se îndreptă încet spre luminile reflectoarelor. Cu capul gol, trăsăturile lui înspăimântătoare erau perfect vizibile. Simți în jurul lui groaza bruscă a mulțimii.

Viele se opri. Rămăsese cu mâna în aer, în mijlocul unui gest dramatic și furios. Rămase descumpănit o clipă, apoi îi făcu semn bărbatului de pe platforma din spatele lui:

– Cheamă poliția. Arestați-l imediat pe individul acesta și luați-l de aici!

Dar nu exista nimeni care să-l aresteze pe loc. Statul bunăstării era o structură ordonată. Nu se anticipaseră incidente; așa ceva nu se mai întâmplase niciodată.

Ar fi putut să-l prindă și să-l ia cu forța de acolo, dar înghețară în fața pielii aceleia ridate și cicatrizate. John înaintă netulburat și se urcă pe platformă. Viele dădu înapoi, speriat de mersul lui calm.

– N-am mai pomenit așa ceva, bolborosi el.

John nu-l băgă în seamă. Se așeză în fața camerei de luat vederi și lumea întreagă se înfioră de groază și repulsie văzându-i chipul.

– Eu m-am întors, repetă el.

Se uită spre mulțime, rotind privirea pentru a-i vedea pe toți.

– Vi se spune că creierele sunt moarte, spuse el. Nu credeți că ei știu? Eu m-am întors ca să vă spun că trăiesc. Eu sunt un creier cibernetic. John Wilkins – John Wilkins, biochimist.

Lucrul acesta pe care-l vedeți nu este un om. Este un înveliș pe care l-am fabricat eu pentru a vă aduce vocea și gândurile unui om – ale unui om care vă provoacă să intrați în închisoarea întunericului și a tăcerii alături de el.

Vi se spune că creierele nu sunt vii. Eu vă spun că sunt! Două milioane de suflete care v-ar blestema până la sfârșitul timpului dacă ar putea vorbi.

Câți dintre voi au un frate acolo? Sau un fiu, sau o mamă, sau un tată? Prea puțini sunt cei care nu au măcar un prieten apropiat în serviciul omenirii. Vreți să știți în ce fel de închisoare muncesc? Atunci gândiți-vă la întreaga eternitate. Gândiți-vă la ea fără lumină, fără sunete, fără existența altei ființe umane. Gândiți-vă la un mormânt în care moartea nu poate intra.

Cine urmează? Veniți cu mine! Vă invit să intrați în închisoarea mea! Statul bunăstării vă spune să slujiți zeița ciberneticii în numele omenirii! Votați o lege prin care aveți cu toții șansa de a trăi veșnic în iad.

Nu aud pe nimeni să accepte bucuros. Sunteți lași?

Murmurul mulțimii semăna cu un vânt furios îndepărtat, vag perceptibil din cauza distanței. Îi privi sumbru, nefericit din cauza propriei neputințe. Nu avea timp să argumenteze și să explice, nu avea timp să le spună că n-aveau decât să-și păstreze imaginea aurie, cu condiția să renunțe la sclavie.

– Nici eu nu am curaj, reluă el. Nu am curaj să îndur iadul pentru totdeauna. Vă cer libertate. V-o cer *voua*. Aveți puterea să mi-o dați. Nu le dați acestor stăpâni de sclavi puterea pe care v-o cer. Mai bine cereți interzicerea ei.

Pe vremuri, cibernetica se baza pe creiere electronice. Le putem folosi din nou. Noi, cei care trăim în întuneric vă vom sluji cu credință până când sticla și metalul vor înlocui carnea și sângele nostru, cu condiția să ne promiteți libertate.

În seara asta, unul dintre cei care-mi aud vocea va muri. Mâine va apărea o închisoare nou-nouță și un suflet de om care va urla în întuneric. Ar putea fi oricare dintre voi!

Murmurul se transformă într-un început de tunet.

John scană rapid câteva zeci de minți. În fiecare exista o teamă necontrolată care creștea și se hrănea din ea însăși ca un uragan. Dar nu era teama de lucrurile despre care vorbise. El nu făcea parte din această teamă. Un blocaj de netrecut, pe care cuvintele nu-l puteau depăși stătea în fața căilor neuronale, împiedicând înțelegerea cuvintelor pe care le spusese el.

Erau speriați, isterici, irațional. Dar nu erau speriați de închisoarea pe care le-o descrisese; nu-l credeau.

După zece generații sau mai multe sub statul bunăstării, nu se puteau teme decât de un singur lucru: de distrugere. Gândul eternității, chiar și în iad, nu se compara cu amenințarea prăbușirii condițiilor prezente.

Deschise gura pentru a vorbi iar, dar nu mai spuse nimic. Din spate îl lovi un foc de armă. Se întoarse încet. Atacatorii îl priveau uluiți, pentru că știau că îl nimeriseră. Privi în jur. Examină fiecare chip apropiat din mulțime. Nu păreau dispuși să-l lase să plece viu.

Știa că în curând va fi mort. Nu doar acest Oscar pe care se pregăteau să-l distrugă, ci grămăjoara de celule nervoase care mai rămăseseră din John Wilkins. În câteva ore sau zile îl vor ucide, dar ei vor trăi în continuare – unii chiar în iadul de care încercase să-i salveze.

Se gândi la albinele și plantele de la tropice, din Asia. Fiecare specie de albină avea stupul permanent în propriul soi de plantă și departe de planta aceea roiul era pierdut, dezorganizat și haotic.

Între om și cibernetică se crease un fel de simbioză. O simbioză nesănătoasă, inutilă, dar care nu putea fi distrusă decât prin decenii întregi de haos.

Se întoarse intenționat cu spatele la arme și cu fața spre mulțime. Simți un alt foc lovindu-l fără a-l afecta. Abia remarcase intensitatea crescândă a vuietului mulțimii, dar acum se transformase într-un uragan care se îndrepta amenințător spre el.

Privi în jos, examinând chipurile nebunilor. Cuprinse de frică și furie, fiecare avea o expresie proprie de ură, dar cuvintele care ieșeau de pe buzele tuturor erau aceleași:

– Omoară-l! *Omoară-l...*

Din spate, o lovitură bruscă zdrobi craniul lui Oscar. Celulele de control nu fuseseră afectate, dar un ochi orbise.

Se întoarse calm spre atacantul speriat. Era un bărbat imens, dar se uita îngrozit la silueta cu craniul zdrobit.

Furia atacantului fu mai puternică decât teama și se repezi din nou înainte. Chipul lui nu era cu nimic mai uman decât cele din mulțime:

– Te omor, ticălosule...

Lovitura îl aruncă pe Oscar de pe platformă, în mijlocul gloatei furioase. Aceasta aclamă prada cu urlete de bucurie.

Atâta timp cât celulele rămaseră în funcțiune, John privi chipurile celor care-l sfâșiau cu mâinile și cu bâtele.

Omuleți singuratici, se gândi el. Sărmanii omuleți speriați...

CAPITOLUL XVIII

Dr. Seymour Jurgens locuia singur. Fusese căsătorit pe vremuri și avusese o familie numeroasă, dar plecaseră toți. Soția lui murise cu douăzeci și cinci de ani în urmă și nici unul dintre copiii lui nu alesese munca. I se părea ciudat acum că strămoșii lui munciseră. Era bătrân, se gândi el, foarte bătrân.

Stinse lumina în dormitor și se cufundă în salteaua moale a patului. Văzuse la știri revolta din parc.

Se gândi că văzuse sfârșitul unei epoci.

Mai târziu se gândi că ațipise, dar nu-și aducea aminte să fi fost așa când simțise prima dată o prezență străină în cameră. Nu știa dacă-l strigase sau nu cineva pe nume. Știa doar că e acolo. Aprinse lumina.

Tresări, văzând broasca de pe podea. Apoi înțelese.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse el, când au raportat că rebelii de la Pericole Artificiale au fost uciși de invadatori din spațiu. Cine ești?

– Al.

– Ai de gând să mă omori, sau să asculți ceea ce am de spus?

– Vreau doar să știu cât timp mai avem. Când trebuie distruse creierele noastre?

– Nu se știe exact, dar v-ați terminat treaba. Imediat ce obținem creiere care să vă înlocuiască veți fi înlăturați – și uciși. Ați declanșat teama care a făcut posibilă aprobarea unei legi care-i dă Institutului puterea pe care o vrea. Exact asta au vrut de la voi. Eu le-am arătat cum să procedeze. N-ați avut niciodată nici o șansă.

– Ar trebui să te omor, spuse Al încet. Poate că ai văzut la știri pozele cu asasinii lui Kit – poate că le-ai văzut pe broaște omorându-i.

– Aștept, replică Dr. Jurgens calm, dacă asta e dorința ta.

– Nu. Nu asta vreau să fac. Ai câștigat, iar noi am pierdut; dar mai poți face un singur lucru pentru noi. Nu mai e nevoie să spun altceva.

– Nu te întrebi, măcar puțin, dacă sunt atât de malefic pe cât crezi? Nu te întrebi dacă am vreo justificare?

– Mă întreb multe, spuse Al. Mă întreb dacă era inevitabil ca mintea umană să fie un asemenea eșec evoluționist. Mă întreb în ce etapă din evoluția ei a ajuns acum. A intrat într-o mișcare clară de involuție când a conceput tragicul vis dublu al ciberneticii și al statului bunăstării? Sau e încă posibilă o redresare față de care acest eșec să pară doar o cădere minoră? Dar mă îndoiesc că a doua variantă e corectă. Acum mult timp, Wiener a suspectat că încă de pe atunci mintea umană se apropia de un nivel descrescător al eficienței și că limitarea gradului său crescut de specializare va duce la dispariția speciei.

– Nu sunt atât de pesimist, spuse Dr. Jurgens. Coincidența prin care cibernetica și societatea bunăstării au apărut în aceeași generație a fost una din acele tragedii pe care rasa umană nu le poate îndura decât o dată. Dacă oricare din ele ar fi apărut cu două sute de ani înainte sau după cealaltă, atunci lucrurile ar fi fost diferite. Dar s-au dezvoltat deodată, prosperând simultan. Uniunea lor era inevitabilă; nu i-am recunoscut pe urmașii lor monstruoși decât când era prea târziu.

– Aș vrea să te cunosc, spuse Al cu fervoare. Nu pari a fi cel care a poruncit executarea mea.

– Dar am făcut-o. Am făcut-o pentru că cred în ceea ce am spus. Știam ce impact vor avea creierele voastre, al tău, al surorii tale și al lui John Wilkins, asupra acestei creații maladive căreia i se spune statul bunăstării. Știam că lucrai la creșterea intensității câmpului electric de spargere a blocajului de adaptare și mi-am dat seama mai bine decât tine ce efecte va avea, ce libertate îți va oferi. Știam că toți ceilalți deveniseră schizofrenici. Dar mai știam și ce ați face voi trei dacă vi s-ar da libertatea de a acționa.

– Ce am făcut? Institutul a obținut victoria finală, dominație completă. Tu ai plănuit această manevră. Ce drept ai să critici statul bunăstării?

– Ce ați făcut? Ați construit o mașină, nu-i așa, care va ucide unul dintre partenerii acestei uniuni nesănătoase. Singur, celălalt va muri. Asta ați făcut!

– Transmițătorul! Știai?

– Da. Știu de el, spuse Jurgens calm. Dar nu te teme, sunt singurul din conducere care știe. Însă nu înțeleg un lucru: credeți că puteți întrerupe temporar controlul cibernetic, ca să anulați comenzile prestabilite și să le impuneți pe ale voastre?

– Așa sperăm – cu condiția să nu ne trădeze nimeni. Dar mă îndoiesc că vreunul dintre noi are încredere în succesul operațiunii. Acum am senzația că destinul întregii lumi depinde doar de distrugerea noastră. Totuși, avem de gând să încercăm.

Părul alb al lui Jurgens începu să tremure violent când acesta clătină din cap.

– *Nu!* Dacă întrerupeți controlul, creierele schizofrenice vor transmite impulsurile patologice din lumea nebuniei lor în canalele cibernetice. Fiecare mașinărie aflată sub comanda lor va fi distrusă, fără șanse de recuperare! Nu știați asta, nu-i așa?

Broasca nu putea trăda emoțiile, dar Dr. Jurgens păru să simtă tulburarea bruscă din mintea lui Al.

– *Așa* am plănuit eu, spuse Dr. Jurgens. Exact așa. *Acesta* e evenimentul pe care l-am prezis după loviturile care ți-au distrus trupul. Nu le poți da un ultimatum bazat pe o grevă temporară. În momentul în care transmiți unda aceea de energie, statul bunăstării va înceta să existe.

Vorbise furios, ridicându-și capul de pe pernă. Acum se lăsă din nou pe spate, cu ochii închiși.

– Poate că acum vă veți opri. Nu era nevoie să vă spun asta, dar nu puteam să vă las să acționați fără a vă cunoaște responsabilitățile. Acum puteți hotărî, prin voința proprie, dacă distrugeți sau nu instalațiile de control.

– Ar trebui să te omor, spuse Al. Știai și nu ne-ai spus. Și totuși mă întreb dacă nu cumva, undeva, la nivelul subconștientului nu știam și eu. Sigur exista undeva în creierul meu înțelegerea a ceea ce va urma. Dar cum am devenit zei, ca să judecăm o epocă? Atunci când au omorât-o pe Kit aș fi sfâșiat întreg Pământul dacă aș fi putut. Dar furia nu putea dura la nesfârșit. La început nu ne-am dorit decât libertate – nu distrugerea noastră și a celorlalți.

– Un accident al istoriei a dus la ziua aceasta, spuse bătrânul. Nu avem oare dreptul de a îndrepta acel accident?

– Și să ucidem o sută de milioane de oameni într-o lună prin înfometare?

– Am trăit deja prea mult; eu voi fi primul.

– Nu. Am nevoie de tine. Am venit să vorbesc ceva cu tine în seara asta. Sub amenințarea celei mai înfiorătoare morți prin care te pot ucide îți cer ajutorul. Poate știi ce fac John și Martha...

– Corpurile umane?

– Da. Aproape au reușit. Să le dăm cât mai mult timp posibil înainte de a porni transmițătorul. Dacă reușesc să-și construiască învelișuri umane, pune-le creierele în învelișurile acelea și lasă-i să plece. Poate e o șansă infimă, dar vor să trăiască. Pentru mine nu există decât Kit.

– O voi face cu plăcere, răspunse Dr. Jurgens. Mă rog pentru succesul lor, dar timpul este foarte scurt.

– Îți las broasca. Cheamă-mă dacă e nevoie, spuse Al.

CAPITOLUL XIX

Al se retrase. Știa că John și Martha nu auziseră nimic din discuția dintre el și Jurgens. Erau absorbiți în muncă. Se întoarse la laborator ca să-i caute.

În momentul întoarcerii sale îl trecură fiorii, căci acolo, în mijlocul camerei stătea Martha – sora lui, așa cum o cunoștea dintotdeauna.

Înțelese. Cei doi reușiseră în mod miraculos să-și termine treaba, dar el aproape uitase pentru o clipă.

Privi lichidul care se scurgea încă de pe trupul abia scos din cazanul de sintetizare. Picăturile străluceau pe trupul ei gol.

Martha ridică mâinile și-și trecu degetele prin părul auriu și ud. Lichidul i se scurse pe brațe, în firișoare lucitoare.

– Surioară, e minunat! *Tu* ești minunată!

Încet, ea-și coborî brațele pe lângă corp. Ochii ei priviră creația pe care o făcuse împreună cu John. Prin perfecționarea tehnicii de sintetizare construiseră aproape celulă cu celulă o replică fidelă a trupului Marthei.

– Ai avut dreptate la început, Al, șopti ea. Este minunat. Ca și cum am fi sculptat ceva din marmură. Și e la fel de rece și steril. Nu sunt eu.

Vocea clară și blândă se întrerupse brusc. Apucă brutal carnea între degete, ridică privirea și își examină ochii plini de lacrimi.

– Nu am nici un drept să fiu altfel decât moartă! Voi fi o marionetă mânuită cu sfori, prefăcându-mă că am lacrimi și zâmbete, dar nimic nu are sens.

John își aminti de clipa aceea când mersese singur prin oraș și-i urmărise pe trecători. Martha tocmai descoperise secretul singurătății ei imense și iremediabile, iar el n-o putea ajuta cu nimic. Poate că singurătatea ei era mai acută și mai îndepărtată, dar nici sentimentele unui bărbat nu puteau fi mai puțin profunde.

– Viața e ciudată, spuse ea, dar deloc neplăcută. M-am plimbat singură pe stradă și m-am simțit ca un bărbat – deși purtam învelișul acesta.

Se îndreptă deodată și-și șterse lacrimile.

– Îmi pare foarte rău. Mă port ca o proastă. Ar trebui să fiu recunoscătoare că nu sunt nevoită să-mi petrec restul vieții în cutia aceea minusculă. John, ia-ți și tu învelișul. Sper să fie la fel de frumos ca acesta pe care l-ai făcut pentru mine.

Din cel de-al doilea cazan se ridică o altă siluetă și ieși pe podea.

– Picioarele, spuse John. Ne-am folosit toată măiestria pentru ale tale. Astea parcă ar fi de lemn!

– Bătrânețea, dragul meu, izbucni Martha în râs.

Acum nu mai era singură, se gândi Al. Îl bufni râsul uitându-se la trupul construit de John. Părea cu douăzeci de kilograme mai gras decât vechiul John și avea proporții spartane. Silueta de dimensiuni mitologice se potrivea perfect cu proporțiile artistice ale Marthei.

– Cum să facem, întrebă Martha, ca să ne scoatem creierele din instalația de control și să le punem în cutia craniană? Sunt îngrijorată, n-am idee cum putem face asta.

– Am aranjat eu, interveni Al. O să se ocupe Jurgens.

– Dr. Jurgens!

Al le explică ce aranjase cu cibernetícianul și discuția pe care o avusese mai devreme cu acesta.

– Sunt convins că acum ne spune adevărul. Într-un fel, s-a jucat cu noi ca și cum am fi fost niște piese de șah. Și totuși, nu văd ce altceva am fi putut face. O să-l chem dimineață. S-ar putea să ajungă aici mâine. Cred că ar fi bine să vă aducă și niște haine – asta dacă nu preferați să vi le confecționați singuri.

– Nu-l aduce prea repede aici, Al, spuse Martha. Învelișul tău nu e încă gata. Mai durează vreo jumătate de zi.

Pentru prima dată, Al privi mai atent cel de-al treilea cazan, care era nucleul vastului echipament. Dinăuntru se vedea chipul lui, de sub lichidul limpede. Era liniștit și senin. Ca moartea, se gândi el.

– Nu, spuse Al încet. N-o să-l folosesc. Nu-l vreau. Voi vă aveți unul pe celălalt. Eu o am pe Kit. Pe ea o vreau. Trebuie să mă duc după ea.

– Nu!, strigă Martha. Doar nu vrei să-ți iei viața ca și cum ai apăsa pe un buton!

– Nu cred că e chiar așa, răspunse el calm. Cred că o să ajung undeva. Și Kit mă caută. Dacă e încă bolnavă are nevoie de mine ca să se facă bine.

Simțiră amândoi că nu mai avea sens să discute. Vocea lui Al nu le dădea dreptul la replică.

După un moment de tăcere dureroasă, percepură un strigăt îndepărtat și slab:

– Al! Al!

– Ce e asta?, întrebă John. Cine...

– *Jurgens!*

Al intră rapid în contact cu broasca pe care o lăsase în camera bătrânului. John și Martha îl urmară.

Priviră camera bătrânului. Părul lui era aproape invizibil pe perna albă de sub capul său. Dar nuanța rozalie a chipului contrasta cu perna. Cauza morții: explozie neuronală.

Dură o clipă să înțeleagă, apoi Martha vorbi în numele tuturor:

– Nu mai există *altcineva*, nu-i așa? Nimeni în care să putem avea încredere!

Al se gândi la siluetele artistice în laborator. Martha avusese dreptate: știa că nu erau decât lucruri moarte; nu crezuse niciodată că semănau cu ceva viu.

– Înseamnă că Institutul știe, spuse John încet. Nu l-ar fi omorât pe Jurgens dacă nu bănuiau că are relații cu noi. Probabil că acum se pregătesc să ne distrugă creierele. Trebuie să punem transmițătorul în funcțiune!

– Da, șopti Al. E singurul lucru pe care-l mai putem face. Jurgens e mort și singurul lucru pe care-l putem face e să acționăm conform planului lui. Mă întreb dacă nu cumva, prin vreo putere supranaturală, nu ne-a selectat încă de la naștere ca să-i facem jocul.

– Vino!, urlă John. Transmițătorul e gata?

– Zece minute să se încălzească...

Transmițătorul era o construcție amplă și complexă, ascunsă în structura muntoasă a uzinei controlate de Al. Construirea lui în secret era mărturia unui geniu uman mult mai puternic decât al lor, se gândi John.

Prin intermediul broaștelor simțiră gândurile și impulsurile lui Al care activau transmițătorul. Apoi simțiră întreruperea puternicelor manete de control. Și apoi...

...haos!

Uitaseră complet că și mințile lor vor fi afectate de unda de energie a transmițătorului.

Șocul fu puternic. Mințile lor fură tăiate parcă de un cuțit care le despărți de comenzile cibernetice. Urmă o paralizie bruscă, atât de bruscă încât nici nu mai simțiră durere.

Dar mințile lor, familiarizate de atâta timp cu zecile de mii de tuburi, cazane și furnale din uzine parcă vedeau dezastrul.

Vor izbucni incendii și cazanele de chimicale vor exploda. Depozitele de materii prime vor arde și se vor amesteca cu șuvoaiele de substanțe corodate, dând reacții imprevizibile.

– Al!, strigă Martha. *Al!*

În tăcerea bruscă începu să-l caute și nu găsi nimic. Vocea ei părea un urlet:

– *Al!*

– Așteaptă, spuse John. Văd stația de control.

Mută broasca mai aproape de locul în care se afla cutia de platină care conținea creierul lui Al. Martha o văzu și ea.

– A vrut să fie sigur că nimic n-o să-l despartă de Kit, spuse John cu blândețe. A aranjat ca unda de energie să întrerupă mecanismul de alimentare.

– Al, ia-mă și pe mine cu tine!

Pentru o clipă, John se simți cuprins de furie și de durere auzind chemarea impulsivă a Marthei. Parcă ar fi uitat complet de el în ultimele lor minute de viață.

Dar ea se întoarse la el și John simți căldura emoțiilor ei. Nu exista nimic de neînțeles în mintea ei și își dădu seama de ce reacționase așa.

Își imaginară ce se petrecea în momentul acela în toate uzinele cibernetice de pe Pământ. Visele creierelor schizofrenice se răspândeau în canalele de control, dând ordine sinucigașe. Fluxul de materiale se revărsa, distrugând motoarele care le transformau în alimente și bunuri de lux. Din centrele de energie se ridicau ciupercile exploziilor atomice.

– Nu mai putem face nimic, nu-i așa?, întrebă Martha cu tristețe.

– Nu. Hai să așteptăm cât mai mult. Aici va dura mai mult ca în altă parte. Uzina asta mai poate rezista o vreme. Hai să ne punem învelișurile și să ne mai plimbăm o dată prin locurile noastre preferate.

Încă nu apăruseră zorii și își procurară îmbrăcăminte dintr-o casă părăsită. Afară, mai priviră o dată linia orizontului. Dinspre General Biotics se răspândea o ceață de vapori otrăvitori. Din multe alte locuri se vedeau focuri și fumul galben plutea în aer.

Peste tot în lume se întâmpla același lucru. Dintr-o dată, statul bunăstării dispăruse – exact cum plănuise Seymour Jurgens. Într-o săptămână oamenii aveau să sufere de foame și să ucidă pentru a supraviețui.

John se întreba încă dacă nu cumva ar fi existat altă soluție. Amintirea oamenilor îi spuse că nu exista.

Înaintară spre oraș, dar teroarea începuse deja să se răspândească. Auzeau zgomotele și urletele orașului, care parcă ar fi fost ultimele zvârcoliri ale unui animal rănit.

Traficul era blocat de mașini care încercau să fugă, se auzeau explozii îndepărtate, vocile speriate ale oamenilor.

– Nu putem merge mai departe, spuse John. E prea aglomerat; nu mai avem timp.

– Foarte bine. Hai să stăm aici, pe deal. Mai ții minte când am fost aici ultima dată?

– *Acum* e ultima dată. Hai să ne amintim.

Se așezară pe panta acoperită de iarbă, cu spatele sprijinit de o stâncă. John o apucă de talie și ea își sprijini capul de umărul lui.

– E de-adevăratelea, spuse Martha pe un ton copilăros.

Se ciupi de picior și privi urmele albe și roșii rămase. Îl apucă de mână și-i mângâie palma cu vârful degetelor.

– Ăsta ești tu, și asta sunt eu, nu-i așa, dragul meu?, spuse ea. Înainte n-a fost decât un vis urât, care nu s-a întâmplat niciodată.

– Da, asta-i tot, șopti el.

Își rezemă obrazul de părul ei moale. Își trimise din nou gândurile spre camera de control în care se aflau creierele lor.

– Nu, John! Rămâi aici, atât cât mai poți.

– Da. Nu mai durează mult. Fluxul de chimicale revărsate aproape a ajuns în camera de control.

– Nici măcar nu m-ai sărutat, se răsfață ea. Doar nu în fiecare zi ai parte de o Martha complet nouă!

Râzând, John o strânse în brațe și în clipa aceea o văzu închizând încet ochii și începând să zâmbească. Simți un mic fior care-i cutremură trupul, apoi ea rămase moale în brațele lui.

– Martha!

Atunci începu să plângă, dar nu pentru mult timp. După o vreme, capul lui brunet se lăsă încet lângă capul ei auriu. Cei care fugiseră din oraș în zori văzură siluetele lor pe deal și își închipuiră invidioși că erau doi îndrăgostiți care adormiseră unul în brațele celuilalt.

SFÂRȘIT